ประวัติและตำนาน

หลวงพ่อวัดไร่ขิง

อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม

ประวัติและตำนาน หลวงพ่อวัดไร่ขิง

คาถาหลวงพ่อวัดไร่ขิง

คนขยัน	มีสติ	งานสะอาด
มิได้ขาด	หมั่นใคร่ครวญ	แล้วทำหนา
คอยสำรวม	มิประมาท	ทุกเวลา
มีชีวา	อยู่ในกรอบ	อันชอบธรรม
นอกจากนี้	ตนเองทำ	แต่กรรมดี
และยังมี	คนชูชุบ	อุมถัมภ์
ผู้น้อยหนุน	เป็นรากฐาน	ในการทำ
ยศย่อมนำ	ให้เจริญ	เพลิดเพลินเอย

ความฉลาด ทำให้คนมีอำนาจ
อำนาจ ทำให้คนฉลาดกลายเป็นคนโง่

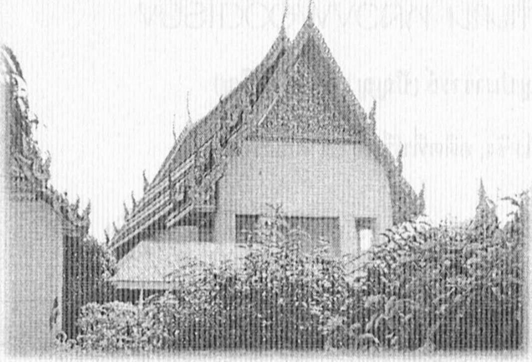

ประวัติและตำนาน หลวงพ่อวัดไร่ขิง

โดย

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์

อดีตเจ้าอาวาสวัดไร่ขิง พระอารามหลวง
อดีตที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๑๔

พิมพ์ครั้งที่ ๒๔
พุทธศักราช ๒๕๕๔

หนังสือ : ประวัติและตำนาน หลวงพ่อวัดไร่ขิง

โดย พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (ปัญญา อินฺทปัญโญ)

อดีตเจ้าอาวาสวัดไร่ขิง, อดีตที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๑๔

วัตถุประสงค์ : เพื่อเผยแพร่ประวัติความเป็นมาของวัด และหลวงพ่อวัดไร่ขิง ตลอดทั้งเกียรติคุณความเมตตาของหลวงพ่อวัดไร่ขิง ให้แพร่หลาย

เจ้าของโครงการ : วัดไร่ขิง พระอารามหลวง ต.ไร่ขิง อ.สามพราน จ.นครปฐม

โดย พระพิพัฒน์วิริยาภรณ์ (แย้ม กิตฺตินฺธโร)

เจ้าอาวาสวัดไร่ขิง พระอารามหลวง

พิมพ์ครั้งที่ ๒๔ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔

จำนวน : ๑๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : สำนักพิมพ์ธรรมเมธี - สหายพัฒนาการพิมพ์

๓๙/๑ หมู่ ๑๐ ต.ท่ามะกา อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี ๗๑๑๒๐

โทร. ๐๓๔-๖๔๐๒๓๘ Fax : ๐๓๔-๖๔๘๐๔๐

E-mail : sahai_p@hotmail.com

คาถาหลวงพ่อวัดไร่ขิง

ดวง

ด ดิ้นรน จนวุ่นง่าน ทะยานอยาก
มิกลัวยาก **ว** วิ่งเต้น เส้นด่วนจี๋
มิสมอยาก ลาก **ง** เงิน เดินทวี
เพียงเท่านี้ ดวงเด่นดัง ทุกสังคม

ดวงดังเด่น เช่นว่านี้ มินานวัน
ทั้งเธอฉัน ดวงคงดับ กลับขื่นขม
ยิ่งทำชั่ว ให้ทุกท่าน ต้องระทม
จักตรอมตรม ใกล้ดวงดับ ลงฉับพลัน

น้ำใจดี มีเมตตา เสียสละ
ยึดคำพระ ท่านสอนแน่ ไม่แปรผัน
ทำกรรมดี ย่อมได้ดี โดยทั่วกัน
ดวงคงมั่น ไม่ดับง่าย สบายดี ฯ

หวย

ห หายนะ ทรัพย์สิน สิ้นฉิบหาย
ว วอดวาย ทรัพย์สิน ไม่มีเหลือ
ย ย่อยยับ ทรัพย์สินหมด แม้ก้อนเกลือ
หวย ไม่เหลือ ทรัพย์สิน ทั้งอินทรีย์

สารบัญ

ประวัติวัดไร่ขิง ๑
ผลการพัฒนาวัดไร่ขิง ๑๑
สรุปผลงาน ๑๕
บัวกับพระ ๒๑
ว่าด้วยอภินิหารต่างๆ ๒๕
แรงศรัทธา ๗๗
พลังจิต ๘๑
รูปภาพหลวงพ่อคุ้มกันไฟ ๘๗
ช่วยผู้ถูกยาให้มีสติ ๙๒
ปลอดภัยเพราะกรรมดี ๙๖
กระเบื้องมุงหลังคามหัศจรรย์ ๑๐๕
หลวงพ่อเบนพายุร้าย (เกย์) ๑๑๕
เรื่องไม่เหลือวิสัย ๑๒๐
พระเกศแสดงอภินิหาร ๑๒๕
บนบวชพระ ๑ พรรษา ๑๒๗
พระหลวงพ่อช่วยชีวิต ๑๒๙
เหรียญปราบฮ่อ อัลปก้า ๑๓๒
หลวงพ่อฯ คุ้มครอง ให้รอด-ปลอดภัย ถึง ๓ ครั้ง ๑๓๕
พุทธศาสนสุภาษิต ๑๓๘

หลวงพ่อวัดไร่ขิง

พระประธาน พระอุโบสถวัดไร่ขิง

พระอุโบสถวัดไร่ขิง

สถานที่ประดิษฐานหลวงพ่อวัดไร่ขิง

มณฑปประดิษฐานรอยพระพุทธบาทจำลอง

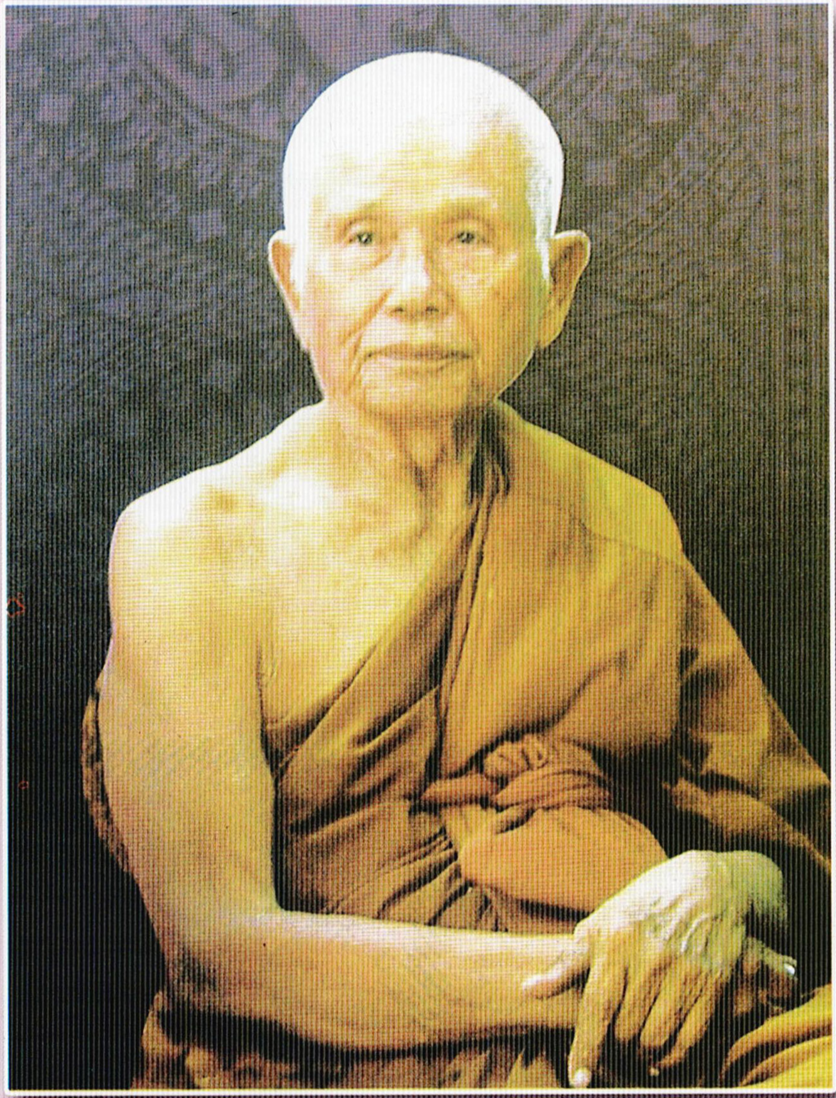

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์

อดีตเจ้าอาวาสวัดไร่ขิง พระอารามหลวง

อดีตที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๑๔

พระพิพัฒน์วิริยาภรณ์

(แย้ม กิตฺตินฺธโร)

เจ้าอาวาสวัดไร่ขิง พระอารามหลวง

เจ้าคณะอำเภอพุทธมณฑล

คำนำ

พิมพ์ครั้งที่ ๑๘

โดย

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (ปัญญา อินฺทปัญโญ)

อดีตเจ้าอาวาสวัดไร่ขิง อดีตที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๑๕

ประวัติหลวงพ่อวัดไร่ขิง หาหลักฐานที่มาจากวัดศาลาปูน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และหลักฐานเกี่ยวกับสมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) ผู้สร้างวัดไร่ขิงและนำหลวงพ่อวัดไร่ขิงมาประดิษฐาน ไม่ได้แน่ชัด เพียงได้ฟังเล่าจากผู้คนเชื่อถือ เรียบเรียงเรื่องดังปรากฏแก่สายตาท่าน มีผู้พูดว่าเป็นพี่น้องกับหลวงพ่อพุทธโสธร จังหวัดฉะเชิงเทรา และหลวงพ่อวัดบ้านแหลม (วัดเพชรสมุทรวรวิหาร) จังหวัดสมุทรสงคราม สันนิษฐานว่าผู้เลื่อมใสศรัทธานำเครื่องสักการะถวายคล้าย ๆ กัน จึงเชื่อว่าเป็นพี่น้องกัน ควรเข้าใจว่า เป็นองค์เดียวกันแต่เปลี่ยนอิริยาบถต่าง ๆ กันมากกว่า เรียงประวัติหลวงพ่อวัดไร่ขิงในแง่ธรรมดา ๆ ประสงค์ให้รู้จักหลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นพื้นฐานในรูปเหตุผลมากกว่า ยินดีรับฟังข้อบกพร่องจากผู้รู้และแนะแนว เพื่อส่งเสริมประวัติหลวงพ่อวัดไร่ขิงให้สมบูรณ์ อย่างไรก็ไม่สบายใจ เพราะหาหลักฐานที่ให้เกิดความมั่นใจได้ยาก ภูมิใจบ้างที่เรียงเรื่องให้ปรากฏสายตาท่านผู้อ่าน ได้อาศัยหลักฐานจากผู้ที่ควรเชื่อถือหลายท่านด้วยกัน ไม่น่าจะผิดหวังมากนัก

เรียบเรียงอภินิหารในความเข้าใจของผู้เชื่อมั่นและได้ผลมาแล้ว เพิ่มเติมจากของเดิมอีก ขอขอบคุณท่านผู้เล่ามีประสบการณ์เกี่ยวกับอภินิหารของหลวงพ่อวัดไร่ขิง จนมีโอกาสเขียนเรื่องปรากฏแก่ท่านผู้อ่านไว้ในที่นี้ มีข้อบกพร่องมากหรือน้อยยินดีรับผิดและแก้ไข เพื่อให้ได้แนวที่แน่นอนต่อไป

ในการเรียงประวัติวัดและหลวงพ่อวัดไร่ขิง ในการพิมพ์ครั้งที่ ๘ เริ่มต้นจนถึงเจ้าอาวาสปกครองวัด ท่านพระมหาประกอบ ธมฺมเสฏฺโฐ เปรียญธรรม ๙ ประโยค ปริญญาเอก (สาขาประวัติศาสตร์เอเซียสมัยโบราณ) ศิษย์เก่าวัดไร่ขิงได้เรียบเรียงขัดเกลาถ้อยคำเนื้อความให้เรียบร้อย พร้อมด้วยหลักฐานที่พอนำมาอ้างได้ไม่มากนัก นับเป็นแนวทางนำไปสู่ความสว่างเพิ่มขึ้น ชื่อว่า ได้ตั้งอยู่ในฐานะ "สัมภาวนียบุคคล" ผู้หนึ่ง

คำนำ

(การพิมพ์ ครั้งที่ ๒๔)

"หนังสือประวัติวัดและหลวงพ่อวัดไร่ขิง" เป็นผลงานจากการดำริและรวบรวมเรียบเรียงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระอุบาลีคุญูปมาจารย์ ท่านอดีตเจ้าอาวาสวัดไร่ขิง ฯ, อดีตที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๑๔ โดยมีจุดประสงค์จัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่ประวัติความเป็นมา และบูชาเกียรติคุณในความเมตตาของหลวงพ่อวัดไร่ขิง ซึ่งมีปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่มาจากคำบอกเล่าของบรรดาสาธุชน ตลอดทั้งศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อวัดไร่ขิง ที่ได้ประสบเหตุการณ์ล้วนต่างได้รับเมตตาจากหลวงพ่อในรูปแบบต่าง ๆ กัน ซึ่งได้มีการจัดพิมพ์เผยแพร่มาแล้วถึง ๑๙ ครั้ง โดยดำริของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระอุบาลีคุญูปมาจารย์ ต่อจากนั้นทางวัดได้จัดพิมพ์เพิ่มอีกถึงครั้งที่ ๒๓ และขณะนี้หนังสือได้แจกจ่ายเผยแพร่จนหมดลงแล้ว ทางวัดฯ เห็นสมควรที่จะจัดพิมพ์ขึ้นใหม่เป็นครั้งที่ ๒๔ เพื่อเผยแพร่เกียรติคุณในความเมตตาของ "หลวงพ่อวัดไร่ขิง" ให้แพร่หลายต่อไป

และเพื่อเป็นการสนองเจตนารมณ์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระอุบาลีคุญูปมาจารย์ ท่านอดีตเจ้าอาวาสวัดไร่ขิง ที่มีแต่ความเมตตาต่อบรรดาพุทธศาสนิกชนและศานุศิษย์โดยทั่วไป จักได้นำไปเพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของหลวงพ่อวัดไร่ขิง ตลอดทั้งคติธรรมต่าง ๆ ของหลวงพ่อ ฯ ทางวัดจึงได้อนุรักษ์ข้อเขียนและคติธรรมต่าง ๆ ของหลวงพ่อไว้ และได้นำบทความซึ่งเป็น "ตำนาน" ของหลวงพ่อวัดไร่ขิงลงไว้ เพื่อประกอบเป็นความรู้เกี่ยวกับหลวงพ่อวัดไร่ขิงเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นศิริมงคลต่อผู้ได้รับและครอบครัว สืบไป

พระพิพัฒน์วิริยาภรณ์

เจ้าอาวาสวัดไร่ขิง, เจ้าคณะอำเภอพุทธมณฑล

ใจกว้างนัก มักประมาท ขาดสติ
แคบนักสิ ริฝังตน ลงก้นเหว
เดินสายกลาง สร้างพลัง หวังไม่เลว
ความล้มเหลว ต้องชิดซ้าย เสื่อมคลายเอย

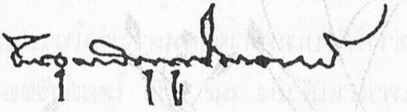

เมื่อมีตัว "เราเขา" ก็เดือดร้อน
มี "เขา" ซ้อน เพิ่มมา "เรา" หวั่นไหว
มิมีเรา มีเขา เดือดร้อนอะไร
จักสดใส สดชื่น ทุกคืนวัน

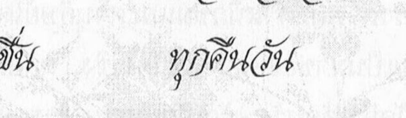

วัดไร่ขิง

ตำนานหลวงพ่อวัดไร่ขิง

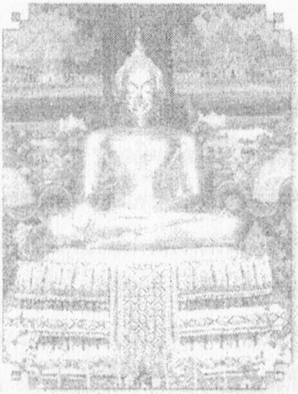

หลวงพ่อวัดไร่ขิง เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ของชาวจังหวัดนครปฐมมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ซึ่งมีประวัติจากคำบอกเล่าหรือที่เรียกว่า ***"มุขปาฐะ"*** สืบต่อกันมาหลายตำนานกล่าวคือ[๑๑]

ตำนานที่ ๑ ครั้งเมื่อสมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) ชาวเมืองนครไชยศรี ได้มาตรวจเยี่ยมวัดในเขตอำเภอสามพราน ได้เข้าไปในพระอุโบสถวัดไร่ขิง หลังจากกราบพระประธานแล้ว มีความเห็นว่า พระประธานมีขนาดเล็กเกินไป จึงบอกให้ท่านเจ้าอาวาสพร้อมชาวบ้านไปอัญเชิญมาจากวัดศาลาปูนวรวิหาร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยวางลงบนแพไม้ไผ่และนำล่องมาตามลำน้ำ และอัญเชิญขึ้นประดิษฐานในพระอุโบสถ ตรงกับวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ วันสงกรานต์พอดี

ตำนานที่ ๒ วัดไร่ขิงสร้างขึ้นเมื่อปีกุน พุทธศักราช ๒๓๙๔ ตรงกับปีสุดท้ายในรัชกาลที่ ๓ ต้นปีในรัชกาลที่ ๔ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) ซึ่งเป็นชาวเมืองนครไชยศรี ในขณะนั้นดำรงสมณศักดิ์พระราชาคณะที่ "พระธรรมราชานุวัตร" ปกครองอยู่ที่วัดศาลาปูนวรวิหาร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้กลับมาสร้างวัดที่บ้านเกิดของตนที่ไร่ขิง เมื่อสร้างพระอุโบสถเสร็จแล้วจึงได้อัญเชิญพระพุทธรูปสำคัญองค์หนึ่งจากกรุงเก่ามา เพื่อประดิษฐานไว้ในพระอุโบสถ แต่การสร้าง

---

(๑๑) คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุ, **วัฒนธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญาจังหวัดนครปฐม**, คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๔๔. หน้า ๑๔๒.

ยังไม่แล้วเสร็จสมบูรณ์ สมเด็จฯ ได้ถึงแก่มรณภาพก่อน งานที่คงเหลืออยู่พระธรรมราชานุวัตร (อาจ จนฺทโชโต) หลานชายของท่าน จึงดำเนินงานต่อจนเรียบร้อย และบูรณะดูแลมาโดยตลอดจนถึงแก่มรณภาพ

ตำนานที่ ๓[๑๒] เป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมาเกี่ยวกับมีพระพุทธรูปลอยน้ำมา ๕ องค์ก็มี ๓ องค์ก็มี โดยเฉพาะในเรื่องที่เล่าว่ามี ๕ องค์นั้น ตรงกับคำว่า ***"ปัญจภาคี ปาฏิหาริยกสินธุ์โน"*** ซึ่งได้เล่าเป็นนิทานว่า ในกาลครั้งหนึ่ง มีพี่น้องชาวเมืองเหนือ ๕ คน ได้บวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาจนสำเร็จเป็นพระอริยบุคคลชั้นโสดาบัน มีฤทธิ์อำนาจทางจิตมาก ได้พร้อมใจกันตั้งสัตย์อธิษฐานว่าเกิดมาชาตินี้จะขอบำเพ็ญบารมีช่วยให้สัตว์โลกได้พ้นทุกข์แม้จะตายไปแล้ว ก็จะขอสร้างบารมีช่วยสัตว์โลกให้ได้พ้นทุกข์ต่อไปจนกว่าจะถึงพระนิพพาน ครั้นพระอริยบุคคลทั้ง ๕ องค์ ได้ดับขันธ์ไปแล้ว ก็เข้าไปสถิตในพระพุทธรูปทั้ง ๕ องค์จะมีความปรารถนาที่จะช่วยคนทางเมืองใต้ ที่อยู่ติดริมแม่น้ำให้ได้พ้นทุกข์ จึงได้พากันลอยน้ำลงมาตามลำแม่น้ำทั้ง ๕ สาย เมื่อชาวบ้านตามเมืองที่ติดอยู่ริมแม่น้ำเห็น จึงได้อัญเชิญและประดิษฐานไว้ตามวัดต่าง ๆ มีดังนี้

พระพุทธรูปองค์ที่ ๑	ลอยไปตามแม่น้ำบางปะกง ขึ้นสถิตที่วัดโสธรวรวิหาร เมืองแปดริ้ว จังหวัดฉะเชิงเทรา เรียกกันว่า ***"หลวงพ่อพระพุทธโสธร"***
พระพุทธรูปองค์ที่ ๒	ลอยไปตามแม่น้ำนครไชยศรี (ท่าจีน) ขึ้นสถิตที่วัดไร่ขิง เมืองนครไชยศรี เรียกกันว่า ***"หลวงพ่อวัดไร่ขิง"***
พระพุทธรูปองค์ที่ ๓	ลอยไปตามแม่น้ำเจ้าพระยา ขึ้นสถิตที่วัดบางพลี เรียกกันว่า "หลวงพ่อวัดบางพลี" แต่บางตำนานก็ว่า หลวงพ่อวัดบางพลี เป็นพระองค์แรกในจำนวน ๕ องค์ จึงเรียกว่า ***"หลวงพ่อโตวัดบางพลี"***
พระพุทธรูปองค์ที่ ๔	ลอยไปตามแม่น้ำแม่กลอง ขึ้นสถิตที่วัดบ้านแหลม เมืองแม่กลอง เรียกว่า ***"หลวงพ่อวัดบ้านแหลม"***
พระพุทธรูปองค์ที่ ๕	ลอยไปตามแม่น้ำเพชรบุรี ขึ้นสถิตที่วัดเขาตะเครา เมืองเพชรบุรี เรียกว่า ***"หลวงพ่อวัดเขาตะเครา"***

ส่วนตำนานของเมืองนครปฐมนั้นเล่าว่า มีพระ ๓ องค์ ลอยน้ำมาพร้อมกัน และแสดง

---

(๑๒) หนังสือ **งานเทศกาลนมัสการปิดทองหลวงพ่อวัดไร่ขิง อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พ.ศ. ๒๕๓๘.** หน้า ๑๙-๒๐.

ปาฏิหาริย์จะเข้าไปยังบ้านศรีมหาโพธิ์ ซึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่อยู่ จึงได้เรียกตำบลนั้นว่า ***"บางพระ"*** พระพุทธรูป ๓ องค์ ลอยไปจนถึงปากน้ำท่าจีน แล้วกลับลอยทวนน้ำขึ้นมาใหม่ จึงเรียกตำบลนั้นว่า ***"สามประทวน"*** หรือ ***"สัมประทวน"*** แต่เนื่องจากตำบลที่ชาวบ้านพากันไปชักพระขึ้นฝั่ง เพื่อขึ้นประดิษฐาน ณ หมู่บ้านของตน แต่ทำไม่สำเร็จ ต้องเปียกฝนและตากแดดตากลมจึงได้ชื่อว่า ***"บ้านลานตากฟ้า"*** และ ***"บ้านตากแดด"*** ในที่สุดพระพุทธรูปองค์แรกจึงยอมสถิต ณ วัดไร่ขิง เรียกกันว่า ***"หลวงพ่อวัดไร่ขิง"*** ส่วนองค์ที่ ๒ ลอยน้ำไปแล้วสถิตขึ้นที่วัดบ้านแหลม จังหวัดสมุทรสงคราม เรียกว่า ***"หลวงพ่อวัดบ้านแหลม"*** และองค์ที่ ๓ ลอยตามน้ำไปตามจังหวัดเพชรบุรี แล้วขึ้นสถิตที่วัดเขาตะเครา เรียกว่า ***"หลวงพ่อวัดเขาตะเครา"*** ดังนั้นจะเห็นได้ว่า หลวงพ่อทั้ง ๓ องค์ที่ลอยน้ำมานั้น จะมีงานเทศกาลนมัสการปิดทององค์หลวงพ่อในระยะเวลาที่ตรงกันถึง ๓ วัด ได้แก่

หลวงพ่อวัดโสธรวรารามวรวิหาร จังหวัดฉะเชิงเทรา จะจัดงานตรงกับกลางเดือน ๕ โดยนับตามวันทางจันทรคติจำนวน ๓ วัน ๓ คืน ตั้งแต่ขึ้น ๑๔-๑๕ ค่ำ และแรม ๑ ค่ำ เดือน ๕ เพราะถือว่าเป็นวันที่อัญเชิญหลวงพ่อขึ้นประดิษฐานในพระอุโบสถ

หลวงพ่อวัดไร่ขิง (พระอารามหลวง) จังหวัดนครปฐม ทางวัดจัดให้มีงานเทศกาลนมัสการปิดทองหลวงพ่อวัดไร่ขิง ในกลางเดือน ๕ ทางจันทรคติ แต่เนื่องด้วยตรงกับวันสงกรานต์พอดี การนับทางสุริยคติและทางจันทรคติไม่ตรงกัน ทางวัดจึงยึดถือเอากลางเดือน ๕ เป็นวันจัดงาน

หลวงพ่อวัดบ้านแหลม วัดเพชรสมุทรวรวิหาร จังหวัดสมุทรสงคราม ทางวัดจัดให้มีงานในเทศกาลสงกรานต์ ตามปีปฏิทินทางสุริยคติ ถ้าเทียบทางจันทรคติก็อยู่ในเดือน ๕ อีกเช่นกัน

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (ปัญญา อินฺทปญฺโญ) กล่าวไว้ว่า[๑๓] เคยได้ยินคำบอกเล่าสืบมาว่า หลวงพ่อวัดไร่ขิง เป็นพี่น้องกับหลวงพ่อพุทธโสธร จังหวัดฉะเชิงเทรา และหลวงพ่อวัดบ้านแหลม (วัดเพชรสมุทรวรวิหาร) จังหวัดสมุทรสงคราม เพราะว่ามีผู้เลื่อมใสศรัทธาที่ได้นำเอาเครื่องสักการบูชาไปถวาย ดูคล้ายๆ กัน จึงมีความเชื่อว่าน่าจะเป็นพี่น้องกัน

นอกจากนี้ ยังมีตำนานความเชื่อในเรื่องลูกศิษย์หลวงพ่อวัดไร่ขิงอีก ๒ ท่าน ซึ่งไม่มีตัวตนแต่มีหน้าที่ที่คอยดูแลรับใช้หลวงพ่อเรียกกันว่า ***"พี่จุก"*** และ ***"พี่แกละ"*** ศิษย์ทั้งสองนี้เล่ากันว่าชอบว่าวและประทัดมาก จึงเป็นที่มาของการถวายสิ่งของดังกล่าว ซึ่งเรื่องนี้ช่วยทำให้มีความกระจ่างขึ้น ไม่ใช่หลวงพ่อชอบเล่นว่าวหรือประทัดแต่อย่างใด

---

(๑๓) พระราชปัญญาภรณ์ (ปัญญา อินฺทปญฺโญ) **ประวัติวัดและหลวงพ่อวัดไร่ขิง**, นครปฐม: พระปฐมการพิมพ์, ๒๕๒๑. คำนำ.

ถูกโจรปล้นสิบครั้งยังมิเท่า   บ้านของเราไฟไหม้แต่เพียงหน
การพนันทำลายหมดทั้งตน   เกือบทุกคนมั่วสุมประชุมจริง
สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส   ควรขจัดอยากได้ใคร่ทุกสิ่ง
รู้จักพอเสียบ้างห่างประวิง   จักพบสิ่งสุขสรรพ์ทุกวันคืน

เงินทองล้ำค่าพาถึง ร.พ.   ญาติ ลูกหลาน เชิงตะกอนแน่หนา
บุญบาปไปทุกที่ตามเวลา   อย่ารอช้าให้รีบทำความเพียร
ใครจะรู้ความตายจักมาถึง   มัวรำพึงอาจทำให้ปวดเศียร
เร่งขวนขวายทำดีมิอาเกียรณ์   บุญพากเพียรถึงแท้แก่ผู้ทำเอย

ประวัติวัดไร่ขิง

สภาพฐานะและที่ตั้งวัด

วัดไร่ขิง เป็นวัดราษฎร์ ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำท่าจีนหรือแม่น้ำนครชัยศรี ในท้องที่เขตตำบลไร่ขิง อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ห่างจากกรุงเทพมหานคร ประมาณ ๓๕ กิโลเมตร โดยแยกจากถนนเพชรเกษม ตรงหน้าสวนสามพรานเข้าไปอีกประมาณ ๒ กิโลเมตร

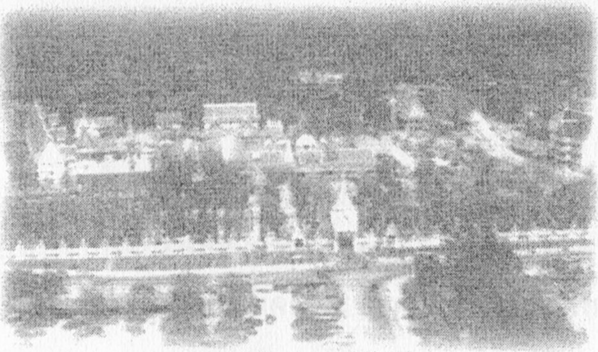

อาณาเขตวัด

อาณาเขตของวัดไร่ขิง เฉพาะที่แบ่งเป็นเขตพุทธาวาสและสังฆาวาสมีดังนี้.-

ทิศเหนือ จรดแม่น้ำท่าจีน
ทิศใต้ จรดแนวทางรถผ่านสนามกอล์ฟ
ทิศตะวันออก จรดตลาดวัดไร่ขิง
ทิศตะวันตก จรดตำบลท่าตลาด

ลักษณะพื้นที่ของวัด เป็นพื้นที่ราบรูปสี่เหลี่ยม ด้านหน้าวัดมีเขื่อนกั้นตลอดแนวพื้นที่ของวัด ส่วนด้านหลังมีกำแพงล้อมตลอดพื้นที่ของวัดเช่นเดียวกัน

ที่ธรณีสงฆ์

วัดไร่ขิงมีที่ธรณีสงฆ์ทั้งสิ้นประมาณ ๔๐๐ ไร่ นอกจากจะแบ่งเป็นเขตพุทธาวาส และเขตสังฆาวาสดังกล่าวแล้ว ทางวัดยังได้จัดสร้างสถานศึกษาและสถานพยาบาลขึ้นในที่ธรณีสงฆ์อีก คือ.-

- โรงเรียนประชาบาลวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันตก
- โรงเรียนมัธยมศึกษาไร่ขิงวิทยา ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้
- โรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (โครงการในพระราชดำริ) ตั้งอยู่ด้านทิศใต้

เป็นอันสรุปได้ว่า อาณาเขตของวัดไร่ขิงทั้งหมดแบ่งเป็นเขตศาสนสถานส่วนหนึ่ง กับเขตสาธารณสถานอีกส่วนหนึ่ง โดยมีถนนทางหลวงแผ่นดินสาย ๖ ตัดผ่านกลางแบ่งเขตทั้งสองให้อยู่คนละด้านกัน

ทัศนียภาพ มองจากด้านข้างพระอุโบสถวัดไร่ขิง

นามวัดและมูลเหตุที่สร้าง

คำว่า "ไร่ขิง" เป็นชื่อของตำบลๆ หนึ่งในเขตอำเภอสามพราน สมัยปัจจุบัน แต่ในอดีตอาจเป็นชื่อของหมู่บ้านหรือชุมชนในแถบนั้น เช่นเดียวกับคำว่า "บางกอก" ซึ่งเคยเป็นชื่อของหมู่บ้านและตำบล ในสมัยโบราณ และกลายมาเป็นชื่อของเมืองหลวงในสมัยปัจจุบัน

โดยเหตุที่วัดนี้ถูกสร้างขึ้นในตำบลไร่ขิง ประชาชนจึงขนาน นามว่า "วัดไร่ขิง" อนุโลมตามชื่อของตำบล ต่อมาในราวปี พ.ศ. ๒๔๕๖ สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพฯ เสด็จตรวจเยี่ยมวัดในเขตอำเภอสามพราน สมเด็จฯ ได้เสด็จ ไปที่วัดไร่ขิง และได้ทรงตั้งชื่อวัดให้ใหม่ว่า "วัดมงคลจินดาราม" ทั้ง ได้ทรงวงเล็บชื่อเดิมไว้ท้ายจึงกลายเป็น "วัดมงคลจินดาราม (ไร่ขิง)" เมื่อกาลผ่านพ้นมาคงเป็นเพราะความกร่อนของภาษา จึงทำให้วงเล็บ นั้นหายไป คงเหลือเพียงคำว่า "ไร่ขิง" ต่อท้ายคำว่ามงคลจินดาราม เลยต้องเขียนว่า "วัดมงคลจินดารามไร่ขิง" แต่จะอย่างไรก็ตาม ในทางราชการคงใช้ชื่อเดิมว่า "วัดไร่ขิง"

เกี่ยวกับการสร้างวัดไร่ขิง ยังหาหลักฐานทั้งทางวรรณกรรม และจารึกต่างๆ ไม่ได้ จึงจำเป็นต้องอาศัยหลักฐานจากปากคำบอกเล่า ของคนรุ่นเก่าซึ่งเรียกกันว่าตำนาน เล่าสืบๆ กันมาว่า

วัดไร่ขิง สร้างขึ้นเมื่อปีกุล พุทธศักราช ๒๓๙๔ ตรงกับ รัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ แห่ง ราชวงศ์จักรี โดยสมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) เจ้าอาวาสวัดศาลาปูน ตำบลหอรัตนไชย อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สำหรับประวัติของสมเด็จพระพุฒาจารย์รูปนี้ พระครูวิจิตรการโกศล

(สงัด ญาณพโล) คณะ ๑๘ วัดมหาธาตุฯ กรุงเทพมหานคร ได้เขียนไว้ว่า

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) เป็นชาวเมืองนครไชยศรี เกิดในสมัยรัชกาลที่ ๑ เมื่อวันจันทร์ เดือน ๓ แรม ๑๑ ค่ำ ปีขาล จุลศักราช ๑๑๕๖ พุทธศักราช ๒๓๓๗ เข้ามาอยู่กรุงเทพฯ แต่ยังเยาว์ ครั้นถึงรัชกาลที่ ๔ เมื่อปีกุน พุทธศักราช ๒๓๙๔ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ขึ้นเป็นพระราชาคณะชั้นธรรมที่พระธรรมราชานุวัตร และโปรดเกล้าฯ ให้ขึ้นไปครองวัดศาลาปูนวรวิหาร เป็นเจ้าคณะใหญ่กรุงเก่า ต่อมาในรัชกาลที่ ๕ ได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นสมเด็จพระราชาคณะ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๒๒ (ตรงกับวันพุธ เดือน ๔ แรม ๘ ค่ำ ปีเถาะ) สมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) ถึงมรณภาพในสมัยรัชกาลที่ ๕ เมื่อปีวอก พุทธศักราช ๒๔๒๗ อายุ ๙๑ ปี ในการพระราชทานเพลิงศพท่าน พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จพระราชดำเนินไปเป็นประธาน พร้อมด้วยสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิรุณหิศ สยามมกุฎราชกุมาร รูปหล่อเท่าตัวจริงของท่านประดิษฐ์อยู่ในกุฏิตึกวัด ศาลาปูนวรวิหารตราบเท่าทุกวันนี้

ในสมัยที่สมเด็จฯ ดำรงสมณศักดิ์ที่พระธรรมราชานุวัตร ในปีพุทธศักราช ๒๓๙๔ นั่นเอง ท่านได้ชักชวนพุทธศาสนิกชนในย่านนั้นช่วยกันดำเนินการก่อสร้างวัดไร่ขิงขึ้น เมื่อการสร้างอุโบสถอันเป็นหลักชัยของวัดแล้วเสร็จลง สมเด็จฯ ท่านจึงได้อัญเชิญพระพุทธรูปสำคัญองค์หนึ่งลงมาจากกรุงเก่า เพื่อประดิษฐานเป็นพระประธานประจำอุโบสถสืบมา สำหรับพระพุทธรูปองค์นี้ตำนานเล่าว่าได้นำมาจากวัดศาลาปูน และยังมีรอยปรากฏให้เห็นอยู่จนทุกวันนี้ในพระอุโบสถ

วัดศาลาปูน เมื่อขึ้นไปสืบดูหลักฐานแล้ว เห็นว่าไม่ตรงกับองค์จริงที่วัดไร่ขิงเพราะพระพุทธรูปองค์นี้เป็นพระใหญ่พอสมควร อีกทั้งไม่มีหลักฐานปรากฏเลย เมื่อตรวจดูประวัติและผลงานของสมเด็จฯ แล้วหาได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไม่

การก่อสร้างวัดไร่ขิง ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) ก็ถึงแก่มรณภาพลง ดังนั้น งานทุกอย่างจึงตกเป็นภาระธุระของพระธรรมราชานุวัตร (อาจ) เจ้าอาวาสวัดศาลาปูนรูปที่ ๖ ซึ่งเป็นหลานชายของสมเด็จฯ ในการก่อสร้างวัดไร่ขิงจนแล้วเสร็จ อันนี้แสดงให้เห็นว่า สมเด็จฯ มีความผูกพัน เอาใจใส่และเป็นห่วงวัดไร่ขิงตลอดชีวิตของท่าน ซ้ำท่านยังได้สั่งหลานของท่านให้ช่วยรับภาระต่ออีกด้วย

นี่คือตำนานที่เล่าสืบ ๆ กันมาช้านาน จึงสรุปว่า สมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) เป็นผู้สร้างอุโบสถวัดไร่ขิง และอัญเชิญหลวงพ่อวัดไร่ขิง ลงมาประดิษฐานในอุโบสถด้วย

อีกตำนานหนึ่งมีว่า ก่อนแต่ที่สมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) จะลงไปที่วัดไร่ขิงนั้น วัดนี้มีปรากฏอยู่แล้ว หากแต่เป็นวัดเล็ก ๆ วัดหนึ่งในชนบท และโดยที่สมเด็จฯ เป็นชาวนครชัยศรี ท่านจึงมีความคุ้นเคยกับบรรดาวัดต่าง ๆ ในเขตนั้นเป็นอย่างดี วันหนึ่ง เมื่อท่านเข้าไปในอุโบสถวัดไร่ขิงกราบพระประธานแล้ว หันไปพูดกับท่านเจ้าอาวาสในสมัยนั้นว่า "แหม สร้างโบสถ์เสียใหญ่โต แต่พระประธานเล็กไปหน่อย" ท่านเจ้าอาวาสจึงกราบเรียนท่านว่า "วัดไร่ขิงเป็นวัดจน ๆ นะขอรับ ไม่สามารถสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ๆ ได้หรอกขอรับ" สมเด็จจึงเอ่ยขึ้นว่า "เออ ที่วัดผม (วัดศาลาปูน) มีอยู่องค์หนึ่งขึ้นไปเอามาซิ" เมื่อสมเด็จฯ กลับขึ้นกรุงเก่าไปแล้ว ท่านเจ้าอาวาส

วัดไร่ขิง พร้อมด้วยคณะกรรมการวัดได้เดินทางไปยังวัดศาลาปูน และอัญเชิญพระพุทธรูปองค์ดังกล่าวลงมา โดยใช้ไม้ไผ่มัดเป็นแพล่องลงมาตามลำน้ำเจ้าพระยา เข้าแม่น้ำท่าจีนหรือแม่น้ำนครชัยศรี ตามลำดับจนกระทั่งถึงวัดไร่ขิง ประชาชนพากันอัญเชิญขึ้นมาประดิษฐานเป็นพระประธานประจำอุโบสถแทนองค์เดิมแต่นั้นมา

จากคำบอกเล่าข้างบนนี้ ทำให้สันนิษฐานว่า วัดไร่ขิง หรือวัดมงคลจินดารามไร่ขิงนี้ มีมาก่อนสมัยสมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) เป็นแน่ แต่จะสร้างขึ้นเมื่อไรนั้นยังไม่มีหลักฐานยืนยันชัดเจน ขอฝากให้ท่านผู้สนใจค้นคว้าต่อไป เพื่อเป็นประโยชน์ทั้งแก่วงการพระศาสนาและประวัติศาสตร์ของชาติไทยอีกด้วย ตกว่าวัดไร่ขิงสร้างมาประมาณ ๑๓๒ ปี นับแต่สมัยของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (พุก) เจ้าคณะใหญ่กรุงเก่าเป็นต้นมา

ปูชนียสถานและปูชนียวัตถุภายในวัด

๑. **พระอุโบสถ** มีลักษณะเป็นทรงโรง ศิลปะสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น มีขนาดกว้าง ๔ วา ๒ ศอก ยาว ๑๒ วา สูง ๘ วาเศษ ฝาผนังก่ออิฐถือปูนหน้าบันแกะสลักเป็นลายพุดตาลทั้งสิ้น ติดช่อฟ้าใบระกาหางหงส์ หลังคามุงด้วยกระเบื้องเคลือบสลับสี ซุ้มประตูเป็นลายปูนปั้นเครือเถา บานประตูด้านนอกเป็นลายรดน้ำรูปท้าวจตุโลกบาล ด้านในเป็นภาพสีรูปอสูรยักษ์ เซี่ยวกาง และอื่น ๆ ติดพันด้วยสัตว์ประหลาดตามจินตนาการของช่างเขียนในสมัยนั้น บานหน้าต่างเป็นลายรดน้ำรูปต้นไม้ พร้อมด้วยสิงสาราสัตว์ ด้านในเป็นภาพเขียนสีรูปดอกไม้ส่วนซุ้มหน้าต่างเป็นรูปปูนปั้นลายเครือเถาเช่นเดียวกับซุ้มประตู

๒. **พระประธาน** พระประธานในอุโบสถวัดไร่ขิง หามีพระนามเฉพาะไม่ ประชาชนทั่วไป มักเรียกกันว่า **"หลวงพ่อวัดไร่ขิง"** อนุโลมตามชื่อวัด พระพุทธรูปองค์นี้น่าจะเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์ ประทับนั่งปางมารวิชัยแบบประยุกต์ พระรูปมีลักษณะผึ่งผายคล้ายเชียงแสน พระหัตถ์เรียวงามตามแบบสุโขทัย แต่เฉพาะพระพักตร์ดูคล้ายรัตนโกสินทร์ ประดิษฐานเหนือฐานชุกชี มีขนาดหน้ากว้าง ๔ ศอก ๒ นิ้ว สูง ๔ ศอก ๑๖ นิ้วเศษ

ตามที่กล่าวมาแล้วว่า พระพุทธรูปองค์นี้ถูกอัญเชิญลงมาจากกรุงเก่า (พระนครศรีอยุธยา) เป็นพระพุทธรูปที่มีประชาชนนับถือมาก และโดยเหตุที่วันที่อัญเชิญพระพุทธรูปองค์นี้มาประดิษฐานในอุโบสถวัดไร่ขิงนั้นตรงกับวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ และวันนั้นเป็นวันสงกรานต์พอดี จึงมีประชาชนมาชุมนุมกันมาก ในขณะที่หลวงพ่อขึ้นจากแพสู่ประรำพิธีนั้นเกิดอัศจรรย์ แสงแดดที่แผดจ้ากลับพลันหายไป ความร้อนระอุในยามสงกรานต์กลางเดือนห้า บังเกิดมีเมฆดำมืดทะมึน ลมปั่นป่วน ฟ้าคะนองก้องในนภากาศ บันดาลให้ฝนโปรยลงมายังความเย็นฉ่ำใจทั่วหน้าทุกคนในที่นั้นเกิดความยินดีโสมนัส พากันอธิษฐานจิตเป็นอันเดียวกันว่า "หลวงพ่อจักทำให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข ดับความร้อนร้ายคลายความทุกข์ให้หมดไป ดุจสายฝนที่เมทนีดลให้ชุ่มฉ่ำเจริญงอกงามด้วยธัญญาหาร ฉะนั้น" และบัดนี้ก็ปรากฏเป็นความจริงแจ้งประจักษ์ว่าหลวงพ่อได้บันดาลให้เกิดสภาพการณ์อย่างนั้นแก่ทุกคนที่ประพฤติธรรม โดยแท้จริงและในกาลต่อไป

นับแต่ปีที่หลวงพ่อได้มาประดิษฐานบนแท่นชุกชีเป็นพระ-ประธานในอุโบสถวัดไร่ขิงแล้วประชาชนก็พากันมาเคารพสักการะมิได้ขาด

ทางวัดได้กำหนดถือเอาวันกลางเดือนห้าเป็นวันสำคัญจัดงานเทศกาลนมัสการปิดทองหลวงพ่อตลอดมาจนถึงปัจจุบัน วัดไร่ขิงจึงกลายเป็นวัดที่โด่งดังวัดหนึ่งภายใต้บารมีของหลวงพ่อ

๓. **วิหารประจำทิศ** ภายในกำแพงแก้วรอบอุโบสถ มีวิหารประจำทิศต่าง ๆ ทั้ง ๔ ทิศ เป็นทรงโรงเช่นเดียวกับอุโบสถ หากแต่ย่อส่วนต่าง ๆ ให้เล็กลง หลังคามุงด้วยกระเบื้องดินเผา ๓ หลัง และมุงด้วยกระเบื้องเคลือบสี ๑ หลัง ติดช่อฟ้าใบระกาหางหงส์เป็นปูนปั้นหน้าบันใช้ปูนปั้นเป็นลายเทพพนม ไม่มีซุ้มประตูหน้าต่าง และภายในไม่มีภาพจำหลักหรือภาพเขียนใด ๆ ทั้งสิ้น เป็นที่เก็บวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับเขตพุทธาวาสเช่นพระพุทธรูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นต้น วิหารด้านทิศเหนือสร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๒ ด้านทิศใต้สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๔ ด้านทิศตะวันออก สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๓ ด้านทิศตะวันตกสร้างเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๑

๔. **ศาลาจตุรมุข** ตั้งอยู่ด้านหน้าและด้านหลังของอุโบสถเป็นศาลาทรงไทย ๔ มุข มุงด้วยกระเบื้องเคลือบสี ติดช่อฟ้าใบระกาหน้าบันทั้ง ๔ ด้าน มีภาพปูนปั้นเป็นเรื่องราวพุทธประวัติตั้งแต่ประสูติจนถึงปรินิพพาน และแบ่งพระบรมสารีริกธาตุ ขอบล่างเป็นรูปปั้นราหูอมจันทร์ตลอด เป็นศาลาโปร่ง ปลายเสาทุกต้นมีบัวหงาย ศาลาจตุรมุขทั้ง ๒ หลังนี้สร้างขึ้นในสมัยพระเทพวรเวที (ปัญญา อินฺทปญฺโญ) เจ้าอาวาสรูปปัจจุบัน หลังที่อยู่ด้านหน้าอุโบสถ ปัจจุบันใช้เป็นที่ทำการชั่วคราวของมูลนิธิเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง) ส่วนที่อยู่ด้านหลังอุโบสถใช้เป็นสถานบริการธูป เทียน ทอง และดอกไม้ในงานเทศกาลประจำปีของวัด

๕. **มณฑปกลางสระน้ำ** เป็นที่ประดิษฐานรอยพระพุทธบาทจำลอง ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันตกของอุโบสถ สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ.๒๕๑๑ โดยการนำของพระครูนวการโสภณ (เติม จนฺทโสภโณ) พร้อมด้วยคณะศิษยานุศิษย์ของท่าน มีกำแพงแก้วล้อมทั้ง ๔ ด้าน และมีซุ้มประตูขึ้น-ลงทั้ง ๔ ด้านเช่นกัน แต่ละซุ้มมีรูปปั้นยักษ์คู่ประจำอยู่ดุจนายทวารบาล เปิดให้ประชาชนเข้านมัสการทุกวัน

ลำดับเจ้าอาวาสปกครองวัด

เจ้าอาวาสวัดไร่ขิง เท่าที่มีหลักฐานค้นพบมีจำนวน ๙ รูป ซึ่งปกครองวัดมาตามลำดับดังนี้.-

๑. หลวงพ่อจาด

๒. หลวงพ่อคง

๓. หลวงพ่อรักษ์

๔. หลวงพ่อมุ้ย

๕. พระอธิการใช้ ปติฏฺโฐ รักษาการเจ้าอาวาสวัดไร่ขิงประมาณ ๒๐ ปี จึงได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสเมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๗๕ มรณภาพเมื่อปี ๒๔๗๗

๖. พระครูมงคลวิลาส (เฉย กิตฺติธโร) พ.ศ.๒๔๗๘-๒๕๐๐

๗. พระอาจารย์ชื่น ปฏิภาโร รักษาการเจ้าอาวาสอยู่ระยะหนึ่งแล้วลาออก

๘. พระครูถาวรวิทยาคม (เพิ่ม ทิฏฺโฐ) อดีตเจ้าอาวาสวัดสรรเพชญ์ และเจ้าคณะตำบลยายชา ได้รักษาการแทนต่อมาจนถึงปี พ.ศ.๒๕๐๓

๙. พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (ปัญญา อินฺทปญฺโญ) เปรียญธรรม ๖ ประโยค เป็นเจ้าอาวาสเมื่อปี ๒๕๐๓

๑๐. พระพิพัฒน์วิริยาภรณ์ (แย้ม กิตฺตินฺธโร) เป็นเจ้าอาวาส เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ - ปัจจุบัน

รูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงชนิดติดตัวได้ ชนิดบูชาอยู่กับบ้าน และเป็นรูปภาพขาว-ดำ ผ้าธงฯ ทำด้วยโลหะบ้าง กระจกสีบ้าง และผงต่างๆ ตามสมัยนิยม

๑. รูปพระผง มีพระผงสมเด็จวัดไร่ขิง
๒. รูปแบบโลหะ เนื้อทองเหลือง เงิน ทอง
๓. ธงแขวนรถ
๔. รูปเหรียญต่าง ๆ เฉพาะกรรมการและผู้มาช่วยงานเป็นกรณีพิเศษ
๕. พระบูชา ทำด้วยเนื้อทองเหลือง ขัด รมดำ หน้าตักกว้าง ๓-๔-๕-๖-๙ นิ้ว และมีทำเนื้อคล้ายหินหยกพิเศษ
๖. พระบูชา ๕-๙ นิ้ว อักษรย่อ "สธ." สร้างโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง)

พระรูปแบบต่าง ๆ มอบสมนาคุณแด่ท่านผู้ร่วมทำบุญสร้างบูรณะถาวรวัตถุวัดไร่ขิง วันปกติมีที่อุโบสถวัดไร่ขิง และที่กุฏิเจ้าอาวาสเท่านั้น นอกจากนี้ทางวัดไม่รับผิดชอบและไม่ยอมให้ใคร ๆ ทำรูปจำลองหลวงพ่อทุกชนิดไปหากำไรแบบซื้อขายเป็นอันขาด

พ.ศ. ๒๕๒๑ คณะกรรมการจัดสร้างพระกริ่งหลวงพ่อวัดไร่ขิงและพระชัยรัตน์-บาตรน้ำมนต์แบบวัดสุทัศน์ฯ ทุกอย่างรวมทุนสร้างโรงเรียนเพื่อเยาวชนของชาติ ๑ หลัง ราคาสองล้านห้าแสนบาท (บาตรน้ำมนต์หมดแล้ว)

ผลการพัฒนาวัดไร่ขิง

๒๕๐๓-๒๕๒๐

การพัฒนาวัดไร่ขิง มุ่งความสำคัญเป็นอันดับแรก ของเก่าส่วนใดพอจะใช้ได้ก็ปรับปรุงของเก่า เพิ่มเฉพาะของใหม่เป็นบางส่วน เป็นการประหยัด ใช้ทุนน้อย แต่ได้ประโยชน์มาก ทุนทุกบาททุกสตางค์เกิดจากแรงศรัทธา ที่ประกอบด้วยหยาดเหงื่อ แรงงาน ของแต่ละคน หากใช้สุรุ่ยสุร่าย ดูไม่คุ้มค่า จักทำศรัทธาให้ตกไปไม่มากก็น้อย

หลวงพ่อวัดไร่ขิง เป็นพลังแรงในการสร้างศรัทธาของผู้เห็นประโยชน์สาธารณะอย่างยิ่ง กล่าวได้ว่าถาวรวัตถุ ทุกอย่างที่พัฒนาในวัดไร่ขิง เกิดจากหลวงพ่อทั้งนั้น หลวงพ่อวัดไร่ขิงพัฒนาวัดให้เกิดความสำเร็จทุกส่วน คณะสงฆ์ สามเณร คณะกรรมการและทุกท่านผู้หวังดี ดำเนินการสนับสนุนทั้งพลังทรัพย์ พลังเรี่ยวแรง โดยไม่ยอมท้อถอย ที่เกิดจากการพัฒนาวัด จึงมีท่านนั้น ๆ มีส่วนร่วมด้วยไม่มากก็น้อย จึงขอมอบ "ความภูมิใจ" เป็นสมบัติ แด่ทุกท่าน ทั้งที่มีชีวิตอยู่และสิ้นชีวิตแล้ว มีเกียรติคุณปรากฏอยู่ในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ

พัฒนาส่วนใหญ่

๑. จัดเสนาสนะที่อยู่ที่อาศัยของพระสงฆ์สามเณรจากของเก่าเพิ่มใหม่บ้างให้เพียงพอเป็นที่อยู่อาศัยเหมาะสมควรแก่สมณะให้เกิดประโยชน์มากและประหยัด รักษาของเดิมไว้เป็นส่วนใหญ่ เป็นการ

เจริญศรัทธาของลูกหลานเหลน ของเจ้าของผู้ถวายไว้จนกว่าจะบูรณะไม่ได้ เพียงพอแก่พระสงฆ์สามเณรอยู่อาศัยปีละไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ รูป มีค่าประมาณ ๑,๓๐๐,๐๐๐ บาทเศษ

ในการนี้ พระครูนวการโสภณ รองเจ้าอาวาส สร้างกุฏิคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น ๑ หลัง ค่า ๓๕๐,๐๐๐ บาท

๒. ปรับปรุง สร้าง บูรณะ ถนนหนทาง ปรับพื้นที่บริเวณทั้งที่ใช้โดยปกติ และใช้ชั่วคราวเฉพาะในงานนมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิงภายในวัด ถนนที่ต้องเชื่อมต่อถนนเพชรเกษมเข้าวัดพร้อมด้วยสะพานใช้เงินประมาณ ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท เฉพาะสะพาน ท่านพระครู-นวการโสภณ ได้เชิญชวนนายเฉลิม อังศุลี เจ้าของปั๊มน้ำมันซื่อสัตย์พานิชกรุงเทพมหานครสละเงินสร้างอีก ๕๐,๐๐๐ บาท

๓. ซื้อที่ดินขยายเขตวัด ถมดินเรียบร้อย เนื้อที่ติดต่อกันจำนวน ๔๖ ไร่ ๒ งาน ๔๐ วา เป็นเงินประมาณ ๔,๔๑๑,๘๕๐ บาท ที่ไม่ติดต่อกับเขตวัดเพื่อเป็นสถานที่เกี่ยวกับเกษตร สำหรับเป็นที่ทดลองเพื่อการศึกษาของเยาวชนจำนวน ๓๐ ไร่

๔. สร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กเพื่อการศึกษาปริยัติธรรมของพระสงฆ์สามเณร พร้อมด้วยการปรับพื้นที่เป็นเงินประมาณ ๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท ศาลาท่าน้ำหน้าอุโบสถ พ่อบาง แม่จอน วันค้า และประชาชนเงิน ๔๑,๐๐๐ บาท หลังด้านตะวันออกเป็นเงิน ๖๘,๐๐๐ บาท นายช้อย แม่แตงไท จิวค้า พร้อมด้วยประชาชนหลังด้านตะวันตกเป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท นายเบี้ยว แม่กิมลั้น ภูติวณิชย์ เป็นผู้สร้างรวมทั้งสิ้น ๒,๑๕๘,๐๐๐ บาท

๕. ถมหินเรียงเป็นระเบียบหน้าวัด ต้องเพิ่มหินทุกปี ทางวัด

จึงได้พร้อมคณะกรรมการสร้างเขื่อนยาว ๑๕๖ วา เป็นเงินรวมทั้งค่าหินที่ได้ลงไว้แล้ว เป็นเงิน ๑,๓๐๐,๐๐๐ บาท

๖. สร้างอาคารเรียนเพื่อการศึกษาของเยาวชน ช่วยลดภาระทางบ้านในการจ่ายเงินให้ลูกไปศึกษาในที่อื่น ๆ

ก. โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา สังกัดกรมสามัญศึกษา ๑ หลัง ๒๔ ห้องเรียน คอนกรีตเสริมเหล็ก ระดับมัธยม ๑ ถึงมัธยมปลาย และหอประชุม ๑ หลัง เป็นเงิน ๓,๔๕๐,๐๐๐ บาท

ข. โรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) สังกัด ก.ส.ช. เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๑ หลัง เป็นเงิน ๒,๗๕๐,๐๐๐ บาท ดัดแปลงอาคารไม้ทั้งหลังจากของเก่าเพิ่มเติมของใหม่บ้าง เป็นอาคาร ๒ ชั้น ยาว ๔๔ วา ๒ ศอก ๑๘ ห้องเรียน พร้อมด้วยปรับปรุงบริเวณอาคาร เป็นเงิน ๑,๒๕๐,๐๐๐ บาท รวม ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๗. สร้างสุสาน ฌาปนสถาน ศาลาบำเพ็ญกุศล ศาลาขายทอง ๒ หลัง บ้านพักครู ๒ หลัง มณฑปโรงครัวคอนกรีตเสริมไม้รวกเป็นแกนแทนเหล็กเฉพาะพื้น รอบอุโบสถด้านตะวันออกด้านทิศใต้เทคอนกรีตไม้รวกแทนเหล็ก ด้านตะวันตกคอนกรีตเสริมเหล็ก วางท่อน้ำซ่อมฐานชุกชี ปูแผ่นหินในอุโบสถ เป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๖๗๐,๐๐๐ บาท เฉพาะฌาปนสถานแม่ทองใบ ขจรบุญ พร้อมด้วยบุตรธิดา สร้างเป็นเงิน ๑๗๐,๐๐๐ บาท เฉพาะมณฑป พระครูนวการโสภณ (เติม จนฺทโสภโณ) และศิษย์ สร้าง ๑,๐๖๐,๐๐๐ บาท

๘. เจาะน้ำบาดาล พร้อมด้วยถังขังน้ำ ๓ บ่อ เป็นเงิน ๓๑๐,๐๐๐ บาท

๙. จัดมูลนิธิ เพื่อการศึกษา

ก. สำหรับภิกษุสามเณร ตั้งใจศึกษาในขั้นมหาวิทยาลัย และการศึกษาต่อต่างประเทศเฉพาะที่ยังอยู่ในสมณเพศ

ข. นักศึกษาทั่วไป ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จนถึงจบมหาวิทยาลัยขั้นปริญญาตรี (เฉพาะนักศึกษามีการเรียนดี ประพฤติดี ทางบ้านขัดสนการเงินไม่อาจส่งเรียนต่อ หรือมีลูกเรียนหลายคน ไม่อาจส่งเสริมให้ลูกเรียนสูงต่อไปได้ ตั้งทุนไว้ ๔๐๐,๐๐๐ บาท)

รวม ๘ รายการ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๒,๕๐๐,๘๕๐ บาท

สรุปผลงาน

คณะสงฆ์และคณะกรรมการวัดไร่ขิง ดำเนินการงานของวัดมาทุกยุคทุกสมัย รับผลที่ได้จากพลังศรัทธาของทุกท่าน ซึ่งมีต่อหลวงพ่อวัดไร่ขิง ทางวัตถุต่าง ๆ มีกัปปิยภัณฑ์ (เงิน) เป็นต้น จะน้อยหรือมากก็ตาม มุ่งเป็นจุดเดียวกัน

ก. บูรณะ อุโบสถ ศาลาการเปรียญ หมู่กุฏิโรงเรียน ดัดแปลงตึกเป็นพิพิธภัณฑ์ หรือถาวรวัตถุที่พอจะบูรณะใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าของวัตถุนั้น ๆ หากหมดค่าในจุดนั้น จึงจะทำประโยชน์ที่พอจะทำได้ในจุดอื่นต่อไป บูรณะมุ่งแบบประหยัดของเก่าที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์มากที่สุด หาวัสดุใหม่มาไว้ซ่อมของที่ชำรุดให้คงสภาพดีมีประโยชน์ยืดอายุของสิ่งนั้นให้พอต่อไปได้ พวกไม้สัก ไม้เต็ง ไม้แดง เป็นต้น แม้จะเก่าแล้วยังอยู่นานกว่าสร้างตึกใหม่ ๆ เสียอีก

ข. สร้างถนนคอนกรีตในบริเวณวัด โรงเรียนปริยัติธรรม กุฏิใหม่ โรงครัว เจาะน้ำบาดาล การไฟฟ้า เขื่อนกั้นดินหน้าวัด ตัดถนนเข้าวัด อนุมัติให้สร้างมณฑปประดิษฐานรอยพระพุทธบาทจำลอง กุฏิตึกฌาปนสถาน โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนมัธยมศึกษา สุสาน ห้องน้ำสาธารณะ โรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง)

ค. ซื้อที่ดิน ขยายเขตวัด และจำเป็นในการทำประโยชน์เพื่อสังคม มีจำนวนทั้งของเก่า และซื้อใหม่ดังนี้

๑.	ที่ดินเก่าในวัด ๖๖ ไร่-งาน ๘ วา ที่ดินเก่านอกวัด ๒๐ ไร่ ๒ งาน ๘ วา	รวม ๘๖ ไร่ ๒ งาน ๑๖ วา
๒.	ที่ดินใหม่ในวัด ๙๙ ไร่ ๑ งาน ๒๓ วา ที่ดินใหม่นอกวัด ๕๘ ไร่-งาน ๗๐ วา	รวม ๑๕๗ ไร่ ๑ งาน ๙๓ วา สิ้นเงิน ๘,๐๐๒,๘๕๐ บาท

ปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๔๕) ทางวัดได้ดำเนินการซื้อที่ดิน เพิ่มเติมอีก รวมเป็นจำนวนที่ดินของวัดทั้งหมด ประมาณ ๔๐๐ ไร่ สิ้นเงินประมาณ ๓๕๐ ล้านบาท

ง. การศึกษา จัดการศึกษาให้แก่เยาวชน ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ ตั้งโรงเรียนปริยัติธรรมแผนกธรรมและบาลี ส่งเสริมให้เรียนถึงขั้นปริญญาเอก ส่งเสริมโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดโรงเรียนมัธยมศึกษาขั้นต้นถึงขั้นสูงของระดับมัธยม โรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ อนุมัติให้สร้างศูนย์อาชีวะเขตภาคศึกษา ๑ เพื่อเพิ่มความรู้นักประกอบอาชีพและช่วยส่งเสริมเด็กมัธยมศึกษา ระดับ ม.๑ ขึ้นไป ไม่เฉพาะในบริเวณวัดเท่านั้น ในเขตบริเวณอื่นด้วย

จุดใหญ่แล้ว มุ่งสร้างคนในด้านการศึกษาทำให้ฉลาดมีปัญญารู้เหตุความเสื่อมและความเจริญ สามารถจะแก้ไขปัญหาชีวิตทั้งในด้านส่วนตัวและสังคม เมื่อทุกคนฉลาดแล้วจักสามารถสร้างพลังเป็นจุดยืนแบบของไทยให้เข้มแข็ง คือ

"จุดยืนของคนไทย"

มองรอบตัว แล้วยิ้มให้ ได้ทุกคน *ทรชน มารุกราญ ต้านไม่ถอย*
รุกราญใคร ไร้ปัญญา ชาวป่าดอย *เมตตาคอย ตามสงเคราะห์ พอเหมาะคน*
สร้างขันติ อภัยทาน เมื่อผิดพลาด *ทั้งสามารถ ผูกไมตรี ทุกแห่งหน*
สามัคคี ให้มั่นคง แด่ชุมชน *พลังดล จุดยืนไว้ ให้เด่นเอย.*

นอกจากนี้ คัดเลือกนักศึกษาที่มีการเรียนดี ประพฤติดีขัดข้องทางบ้านเนื่องจากเงินที่จะส่งเสริมให้เรียนต่อ หรือมีลูกหลายคนไม่อาจส่งให้เรียนสูง ๆ ได้ ช่วยส่งเสริมให้เรียนจบปริญญาเพื่อให้มีอาชีพเป็นอยู่ได้และเป็นหลักของครอบครัวต่อไป **คนที่พ้นหน้าที่การศึกษาแล้ว** วัดมีงานอะไรเช่นก่อสร้างเป็นต้น จัดให้เขาทำงานที่ถนัด มีความชำนาญดีแล้วจะได้มีค่าจ้างเลี้ยงครอบครัว ส่วนงานอื่น ๆ จะจ้างผู้ที่ยากจนทำงานเพื่อให้เขาได้เงินไปเลี้ยงครอบครัวเป็นการช่วยบรรเทาได้พอสมควร อันที่จริงถ้าคิดให้คุ้มค่าแรงงาน ดูจะจ้างเขาไม่ได้ ทำงานหยิบโหย่งคล้าย ๆ กัน ยังหาผู้ที่เอางานเอาการทำจริง ๆ ยังไม่ค่อยพบ คนเอาจริงเขาก็มีงานเป็นหลักฐาน

น่าแปลกอยู่อย่างหนึ่ง คนไม่ค่อยมีอาชีพทำอะไร ไม่ค่อยชำนาญมักทะนงตัว งานไม่ค่อยทำ ต้องมีคนคุมอย่างใกล้ชิดค่าจ้างจะเอาให้มากไม่ง้องาน พอได้เงินก็หยุดงาน เจ้าของจะรีบร้อนอย่างไรไม่คำนึงคล้าย ๆ กับกินเล่นให้หมดเงินก่อนค่อยทำใหม่ ใครจะจ้างคนประเภทนี้ก็ต้องรู้จิตใจเขาหน่อย ใจเย็น ๆ ผู้จ้างแม้จะใจเย็น ใจดีขนาดไหนก็ไม่วายเอือมระอา เห็นว่าครอบครัวยากจน พยายามส่งเสริมลูกในครอบครัวประเภทนี้ให้มีการศึกษาจะได้ช่วยเหลือหรือเป็นหลักของครอบครัว ชอบขาดเรียนและเรียนไม่ทันเพื่อน หรือขัดใจกับครูบาอาจารย์เปลี่ยนโรงเรียนใหม่ การเรียนก็ไม่ทันเขา แล้วก็เข้ารอยเดิม พูดง่าย ๆ ครอบครัวประเภทนี้ จนอยู่อย่างเดิม เกิดมาใช้หนี้เวรกรรมแท้ ๆ

ทางวัดรับเงินบำรุงศรัทธาของทุกท่านที่มีต่อหลวงพ่อจะน้อยหรือมากก็ตาม จักเป็นผลหมุนเวียนให้เกิดประโยชน์แก่ทุกคนทุกครอบครัว **คือ รับ และให้** ผลที่เป็นส่วนสาธารณะที่ทางวัดจัดดำเนินให้เกิดประโยชน์มากน้อยเท่าใดนี้จักมี "ท่าน" เป็นผู้มีส่วนได้และช่วยเหลือเสมอ...

วันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๑ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จมาถวายผ้าพระกฐินที่วัดไร่ขิง อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม หลังจากพระองค์ได้ทรงตรัสถามเรื่องต่าง ๆ แล้ว ทรงตรัสข้อความตอนหนึ่งมีใจความว่า... คนในท้องถิ่นนี้ มีความสามัคคีมั่นคงดี สามารถสร้างโรงเรียนสถานศึกษาได้ใหญ่ ๆ แต่ประชาชนอยู่ในเขตน้ำเสียอาจทำให้สุขภาพพ่อแม่ไม่ดี เด็ก ๆ ที่เป็นนักเรียนก็จักมีสุขภาพอนามัยไม่ดีมาเป็นลูกศิษย์วัด ก็เป็นศิษย์วัดมีสุขภาพอนามัยไม่ดี น่าจะสร้างสถานที่พักฟื้นสี่ห้าเตียง ผู้มีสุขภาพไม่ดีจักได้มาพักฟื้น...เจ้าอาวาสถวายพระพรว่า ลำบากเรื่องหมอ พระองค์ตรัสว่า ใช้หมอหมุนเวียนก็ได้...ต่อจากนั้นทรงปรารภเรื่องอื่น ๆ พอสมควรแล้วเสด็จทรงเยี่ยมราษฎร และรับของพื้นเมืองที่ราษฎรน้อมเกล้าถวาย... หลังจากทรงเปิดอาคารโรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยาและอาคารครบ ๔ รอบ โรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ) แล้ว ก่อนเสด็จกลับได้ทรงตรัสย้ำกับอาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยาว่า...บอกเจ้าอาวาสให้สร้างสถานที่พักฟื้น...อีกครั้งหนึ่ง

คณะกรรมการวัดมีเจ้าอาวาสเป็นต้นได้ปรึกษาหารือผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายพระ ฝ่ายฆราวาสแล้ว เห็นสมควรสร้างให้ใหญ่และสามารถรับคนไข้ได้มาก จักเกิดประโยชน์กับทุกคนในภายหน้า จึงได้เริ่มซื้อที่ดินติดต่อกับวัดไร่ขิง ด้านตะวันตกเฉียงใต้เป็นเนื้อที่ ๑๖ ไร่-งาน ๒๕ วา เป็นจำนวนเงิน ๒,๔๗๐,๐๐๐ บาท (สองล้านสี่แสนเจ็ดหมื่นบาทถ้วน)

ตีผัง วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ.๒๕๒๒

ตอกเสาเข็ม วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๒๒

เทก้นหลุม วันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ.๒๕๒๒

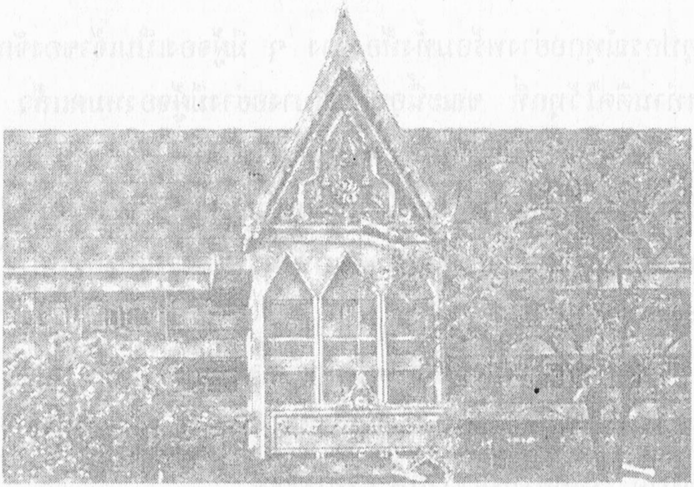

เริ่มสร้างอาคารทรงไทยประยุกต์ กว้าง ๑.๕๐ เมตร ยาว ๗๒.๐๐ เมตร สูง ๔ ชั้น ใช้ลิฟท์ขึ้นลงถึงชั้นบน ระยะนี้จะใช้เป็นสถานพยาบาลก่อน เมื่อสร้างครบ ๔ หลัง ตามเป้าหมายแล้วจะใช้ตึกหลังแรกนี้เป็นตึกอำนวยการต่อไป ถ้าไม่มีปัญหาอะไรคงจะเปิดทำการรักษาพยาบาลได้ในปี ๒๕๒๘ และจะน้อมเกล้าถวายในหลวงตามพระราชอัธยาศัย ตั้งแต่เริ่มสร้างมาจนถึงขณะนี้สิ้นเงินพร้อมทั้งซื้อที่ดินประมาณ ๓๘ ล้านเศษ เมื่อสร้างเสร็จแล้ว แต่ละตึกจะเชื่อมติดต่อถึงกันทุก ๆ ชั้น ขึ้นตึกเดียวจะไปได้ทุกตึก โรงพยาบาลแห่งนี้จะสำเร็จได้ก็ด้วยพลังศรัทธาของทุกท่าน มีหลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นหลักสำคัญ และจุดที่ส่งเสริมให้มีโรงพยาบาลแห่งนี้ ก็เพราะพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระประมุขของชาติ ทั้งได้ทรงพระราชทานพระปรมาภิไธยย่อ ภ.ป.ร. ประดิษฐานที่หน้าบัน ตึกอาคารหลังแรก พร้อมกับพระราชทานนามว่า "โรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง)" เรียบร้อยแล้ว

เครื่องอุปกรณ์ทุกอย่างพร้อมทั้งห้องต่าง ๆ มีผู้จองเป็นเจ้าของจักจารึกชื่อของท่านติดไว้ทุกที่ ขณะนี้อุปกรณ์บางอย่างมีผู้จองหมดแล้ว เตียงคลอดลูกเป็นต้น ท่านจะร่วมสร้างทั่ว ๆ ไปก็ได้ โรงพยาบาลทั้งหมดมีเราเป็นผู้สร้างด้วยผู้หนึ่ง กะต้องใช้เงินจำนวนนี้ทั้งสิ้นประมาณ ๕๐ ล้านบาทเศษ ประโยชน์จักเกิดแก่ทุกคนทั้งผู้ร่วมสร้างและผู้รับประโยชน์จากโรงพยาบาลแห่งนี้

สถานที่อยู่ในเขตน้ำเสีย เป็นการทำลายสุขภาพอนามัย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระเมตตากรุณาให้เกิดโรงพยาบาล "เมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง)"

หลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นประธานหลักใหญ่ในการก่อสร้าง

คณะกรรมการวัดไร่ขิง มีเจ้าอาวาสเป็นต้น เป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง

สรุปรวมสิ่งปลูกสร้างและศาสนสถาน ทั้งที่ได้สร้างใหม่และบูรณะเพิ่มเติม

๑. ศาลาการเปรียญ
๒. ศาลาจัตุรมุข ๒ หลัง
๓. มณฑปประดิษฐานรอยพระพุทธบาทจำลอง
๔. หอระฆังแบบจัตุรมุข
๕. กุฎิเจ้าอาวาส (สร้างสมัยหลวงพ่อใช้ ปติฎฺโจ)
๖. โรงเรียนพระปริยัติธรรมหลังเก่า
๗. กุฎินวการ โสภณ (ปัจจุบันใช้เป็นสำนักงานคณะสงฆ์อำเภอพุทธมณฑล)
๘. อาคารที่พักสงฆ์สามชั้น
๙. หมู่กุฎิสงฆ์ทรงไทย
๑๐. อาคารพิพิธภัณฑ์ (อาคารทรงไทย ๒ ชั้น)
๑๑. ศาลาท่าน้ำ ๓ หลัง
๑๒. สำนักงานมูลนิธิ (อาคารทรงไทยแบบตรีมุข)
๑๓. อาคาร โรงเรียนพระปริยัติธรรมหลังใหม่
๑๔. ศาลาไทยคม (สำนักงานปฏิบัติงานคณะสงฆ์ภาค ๑๔)
๑๕. อาคารปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ๗๒ พรรษา มหาราชินี
๑๖. ฌาปนสถาน (เมรุ)

ฯลฯ

สรุปรวมหน่วยงานและสถานที่ราชการ ที่วัดไร่ขิงอุปถัมภ์และสร้างให้

๑. อาคารเรียนโรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา
๒. อาคารเรียนโรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ)
๓. ศูนย์บริการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอสามพราน (วัดไร่ขิง)
๔. อาคารห้องสมุดประชาชน “เฉลิมราชกุมารี” (วัดไร่ขิง)
๕. อาคารศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา ๑
๖. อาคารโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง)
๗. อาคารสถาบันพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา
๘. อาคารวิทยาลัยการอาชีพนครปฐม (วัดไร่ขิง)
๙. อาคารที่ทำการไปรษณีย์วัดไร่ขิง
๑๐. อาคารที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตลาด
๑๑. อาคารที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลไร่ขิง
๑๒. สะพานมงคลรัฐประชานุกูล (วัดไร่ขิง)
๑๓. อาคารศูนย์ปฏิบัติธรรม
๑๔. อาคารสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสามพราน
๑๕. หน่วยบริการประชาชนเมตตา (วัดไร่ขิง) สภ.ต.โพธิ์แก้ว
๑๖. อาคารสถานีตำรวจภูธรตำบลโพธิ์แก้ว

และยังมีรายการอื่น ๆ ซึ่งมิได้นำมาลงไว้ทั้งหมด

อาคารโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง)

อาคารโรงเรียนวัดไร่ขิง

ห้องสมุดประชาชน "เฉลิมราชกุมารี" (วัดไร่ขิง)

อาคารโรงเรียนวัดไร่ขิง (สุนทรอุทิศ)

อาคารที่พักสงฆ์ ๓ ชั้น วัดไร่ขิง

หมู่กุฏิสงฆ์ทรงไทย บูรณะใหม่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘

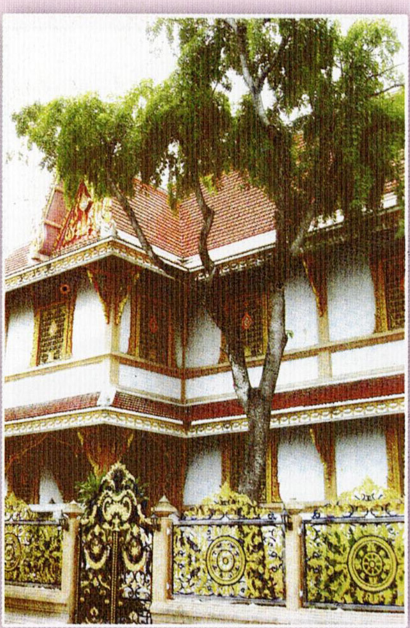

อาคารพิพิธภัณฑ์ทรงไทย

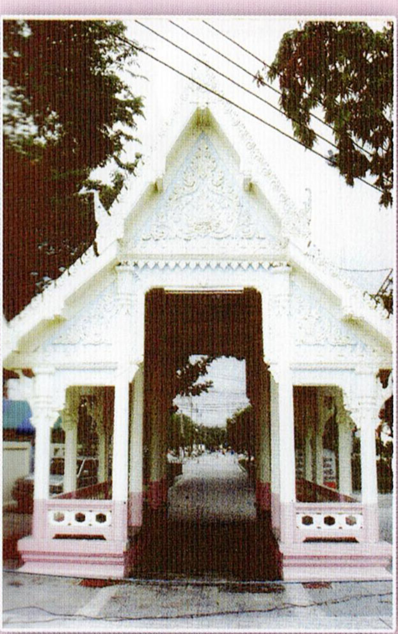

ศาลาท่าน้ำด้านทิศตะวันออก

ศาลาท่าน้ำด้านทิศเหนือ

ศาลาท่าน้ำด้านทิศตะวันตก

"กุฏิเจ้าอาวาส" สร้างสมัยหลวงพ่อใช้ ปติฏโฐ
อดีตเจ้าอาวาสวัดไร่ขิงรูปที่ ๕

อาคารปฏิบัติธรรมวัดไร่ขิง หรือกุฏิชี

อาคารปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ๗๒ พรรษามหาราชินี

สำนักงานปฏิบัติงานคณะสงฆ์ ภาค ๑๔

โรงเรียนปริยัติธรรมกิตติสารสามัคคี วัดไร่ขิง
สำนักงานคณะสงฆ์อำเภอสามพราน

กุฏินวการโสภณ (เดิม จนฺทโสภโณ)
"สำนักงานคณะสงฆ์อำเภอพุทธมณฑล"

อุทยานมัจฉาหน้าวัดไร่ขิง

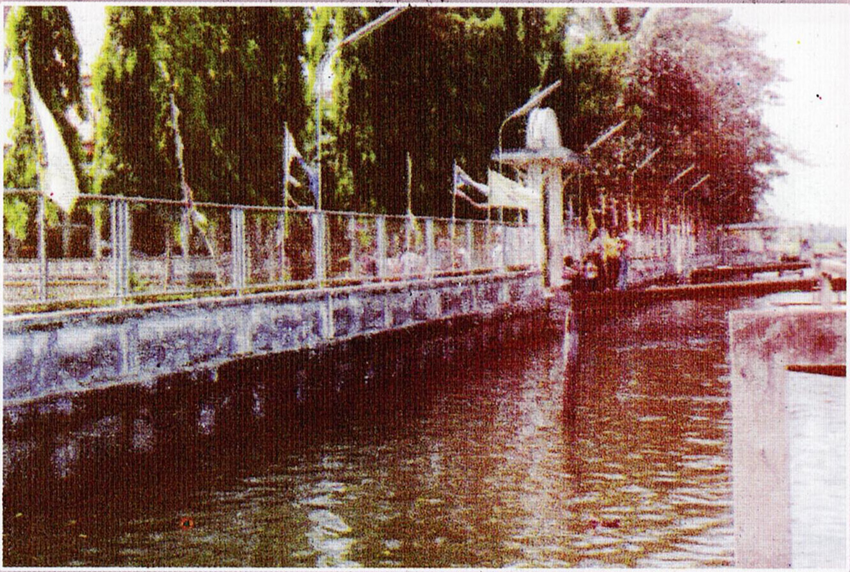

เขื่อนหน้าวัดไร่ขิง ๑๕๖ วาเศษ สร้างปี พ.ศ. ๒๕๑๐
เป็นเงิน ๑,๒๘๐,๐๐๐ บาท

บัวกับพระ

พระพุทธเมืองเราประทับบนดอกบัว คนถ้วนทั่วคิดบัวทนอย่างไรไหว
มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นหรืออย่างไร คนทั่วไปต่างคิดมีหนึ่งเดียว
ที่แท้พระธรรมในรูปวัตถุ ต้องเปิดกรุให้รู้ในบัดเดี๋ยว
วาณีนางฟ้าเทียบปิฎกอีกองค์เดียว ควรเฉลียวอยู่บนดอกปทุม
น่ารู้ความเป็นมาพระกับบัว เพื่อคลายมัวจิตสงสัยเข้าสุม
ควรเล่าเรื่องดึกดำบรรพ์คลายเคลือบคลุม เกิดสุขุมรู้ซึ้งความเป็นมา

สมัยดึกดำบรรพ์เริ่มสร้างกัปป์ เทพทุกสรรพวิมานต่างค้นหา
มีไม้ชนิดหนึ่งเกิดขึ้นมา ก่อนพฤกษาต้นใดมีในโลก
พบแล้วตั้งชื่อว่า "ปทุม" หนา รู้กันว่า "ไม้เกิดก่อน" มีโฉลก
กัปป์ไหนมีไม้นี้ถือเป็นโชค จักดับโศกทั่วโลกตรัยให้ยินดี
ใช่เพียงไม้เกิดก่อนนะท่านขา มีดอกมาให้ชมทั้งกลิ่นสี
ดอกเกิดมากยิ่งพากันยินดี ถือกัปป์นี้กัปป์เจริญน่าเพลินนัก
ดอกบัวคือความหมายเกิดพุทธะ มีสัจจะดำรงศิริศักดิ์
ประพฤติยึดโอวาทที่พึ่งภักดิ์ วิมานมักมีเทพมากทวี
พุทธองค์เทศน์โปรดสัตว์ทุกแหล่งหล้า เทพประชาฟังแล้วเกษมศรี

ปฏิบัติธรรมด้วยจิตเปรมปรีดิ์ สิ้นชีวีต่อชีวาทั่วสากล
ดอกบัวแต่ละดอกหมายพุทธะ เหล่าเทพจะพากันตรวจทุกแห่งหน
ปทุมไม่มีดอกเทพอับจน เกิดทุกข์ทนพูนเทวศเรียก "สูญญกัปป์"
ปทุมใดหากมีดอกเกิดมาก เทพหลายหลากรื่นเริงบันเทิงสรรพ
เกิดสำเนียงเพราะพริ้งพร้อมฉิ่งกรับ มีเสียงรับสะท้านก้องนภา
"ชาวเราเอ่ยน่ายินดีเปรมปราโมทย์ เสียงอุโฆษกึกก้องห้องเวหา
วิมานน้อยใหญ่ไม่ว่างเทพเทวา ทุกชั้นฟ้าแออัดคนมีบุญ..."
กัปป์เราเกิดมีดอกบัวห้าดอก บ่งชี้บอกกัปป์เจริญคนใจสุนทร์
เทพเรียก "ภัทรกัปป์" นะคุณคุณ จิตวิรุฬห์ทำดีศรีมงคล
เหตุมีความเป็นมาดังกล่าวนี้ บัวจึงมีความสำคัญน่าสน
ผู้ฉลาดวาดภาพตรึงกมล มีบางคนคิดไม่ถึงจึงอาวรณ์
มีภาพแม่สุนทรีวาณี ถอดความชี้นามธรรมเป็นคำสอน
ตีความหมายไตรปิฎกอันสุนทร อรชรเทียบนางฟ้าชื่อวาณี
เกิดที่กลีบบัวคือพระโอฐโสภิณ จอมมุนินทร์ พุทธชินสีห์
เป็นที่พึ่งสรรพสัตว์ทั่วปัฐพี ให้จิตมีความซาบซึ้งแห่งข้าแล
คาถาคำมคธกำหนดตาม เป็นเนื้อความกล่าวไว้ตามกระแส
ภาวนาคล่องไว้ย่อมดีแล ไม่เปลี่ยนแปรมีปัญญาดังพลัน

มุนินทะวะทะนัมพุชะ　　ดัพภะสัมภะวะสุนทะรี
ปาณีนัง สะระณัง วาณี　　มัยหัง ปิณะยะตัง มะนัง

แปลคาถา วาณีนางฟ้าโฉมงาม คือ พระไตรปิฎกเกิดที่กลีบบัว คือ พระโอฐของพระพุทธเจ้าจอมมุนี เป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลาย ทำใจข้าพเจ้าให้เอิบอาบ

.....กรมพระยานริศรานุวัดิวงศ์　　โดยพระองค์ถอดภาพสมเด็จฯ ฝัน
สุนทรีนางฟ้ามีศิริวรรณ　　กลางดอกนั้นขัดสมาธิดูอาจอง
ขวามีพระภิกษุบนดอกบัวโรย　　ลมพัดโชยดอกซ้ายภิกษุณีสงฆ์
แนวเมฆต่ำเทพเจ้าผู้มั่นคง　　แถวสูงตรงเป็นพรหมเมตตาธรรม
กบ,ปาด,นก,นาคา,มัจฉาชาติ　　เดียรดาษเปรียบเวไนยใช่น่าขำ
หัตถ์ซ้ายถือดวงแก้วอมฤตธรรม　　ขวางอต่ำท่ากวักเรียกให้มาดู
วันสำคัญมีเวียนเทียนพิธี　　โคมบัวมีประทีปกลางงามหรู
ประทีปหมายคำสอนบรมครู　　ต่างเชิดชูฝึกกายใจให้บวร
ตมและน้ำทำบัวให้กอใหญ่　　ดูวิไลก้านดอกออกสลอน
พ้นน้ำตมบ่มแสงทินกร　　อรชรตูมบานตระการตา
กลิ่นหอมชวนสดชื่นระรื่นจิต　　นำบูชิตเคารพนบหัตถา
สร้างพลังจิตมั่นอยู่คู่ศรัทธา　　สิ่งสักการ์พาหทัยไม่รวนเร

สิทธัตถะเกลือกกลั้วกามทั้งสอง คอยประคองจิตมั่นไม่หันเห
ใช้ปัญญาตริตรึกนึกถ่ายเท หลีกพ้นเล่ห์กลกามตามไม่ทัน
น้ำพระทัยใสสะอาดปราศโมหะ เป็นพุทธะครูเอกมนุษย์สวรรค์
วางแนวศีลสมาธิปัญญาพลัน เดินตามขั้นการศึกษาเจริญใจ
บัญญัติหลักปฏิบัติกำจัดชั่ว ให้พาตัวไปตามขั้นมิหวั่นไหว
ทำความดีทุกอย่างทางกายใจ วันนั้นไซร้มาฆมาสดิถีเพ็ญ
ทรงประกาศแนวมรรคาให้หลุดรอด ด้วยธรรมยอดคือปัญญาสามารถเห็น
ตามไตรลักษณ์หลักธรรมไม่ลำเค็ญ ทำให้เป็นจักหลีกหนีกลีภัย
พุทธองค์บริสุทธิ์ยิ่งปทุม มนัสชุ่มด้วยเมตตาไม่หวั่นไหว
ทำความดีมากล้นพ้นโลกตรัย แม้เทพไท้ทุกแหล่งหล้าหาเทียมทัน
นรชนทรงปัญญาประดิษฐ์ภาพ ให้ซึ้งซาบอาบหฤทัยเป็นมิ่งขวัญ
หวังยกย่องความดีเด่นพระจอมธรรม์ สถิตมั่นเหนือดอกบัวทั่วไปเอย.

ว่าด้วยอภินิหารต่าง ๆ ของหลวงพ่อฯ

ปิดทองหลวงพ่อ

รูปหลวงพ่อวัดไร่ขิง ใคร ๆ ก็พูดกันว่าปิดทองไม่ติดมาครั้งใด ก็เห็นมีสภาพอยู่อย่างนั้นตลอดปี งานนมัสการปิดทองหลวงพ่อวัดไร่ขิง ปีหนึ่งมี ๓ ครั้ง ก็ปิดทองไม่ติด ถือเป็นเรื่องอัศจรรย์เล่าลือกันไปกว้างขวางยิ่งขึ้น กำหนดระยะเวลางานนมัสการปิดทองหลวงพ่อวัดไร่ขิง ๓ ครั้งนั้นมีดังนี้

๑. ในวันออกพรรษาถือว่า เป็นวันสำคัญของชาวพุทธวันหนึ่ง เพราะเป็นวันมหาปวารณาของพระสงฆ์ ในระยะก่อน ๆ สมัยเมื่อพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้วไม่นาน พระสงฆ์สาวกสมัยนั้นล้วนแต่เป็นพระอรหันต์ขีณาสพความประพฤติปฏิบัติเป็นไปโดยเรียบร้อยดีงาม เป็นที่ยกย่องสรรเสริญของปวงชนผู้มีปัญญาทั้งหลาย พร้อมกันนั้นลาภสักการะก็เพิ่มปริมาณมากขึ้นเมื่อพระสงฆ์ผู้บริสุทธิ์ปราศจากโลภโมห์โทสัน การทำอะไรก็ใช้เหตุผลมีความถูกเป็นเกณฑ์ พุทธศาสนาจึงเป็นสถานที่ให้เกิดความรื่นรมย์สุขกาย สุขใจ ของผู้ใคร่ในธรรมจะเข้าไปหาพระรูปใด ก็ได้เห็นใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบานด้วยคุณศีลคุณธรรม สนทนาแล้วได้ฟังธรรมที่สุขุมละเอียดอ่อนงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลางและงามในที่สุด ตั้งต้นแต่พระพุทธเจ้าเป็นต้นไป ให้ความสว่างแจ่มแจ้งคล้ายหงายของที่มีอะไรปิดไว้ให้เห็นชัดหรือเหมือนหงายมือฉะนั้น

อัธยาศัยในการต้อนรับปฏิสันถารก็นิ่มนวลยิ้มแย้มแจ่มใส ต้อนรับเสมือนเป็นพี่เป็นน้องกัน อาการยิ้มแย้มของพระนั้นมิใช่อย่างคนปุถุชนธรรมดา ปุถุชนมักจะหัวเราะเอาทีเดียวหรือทักไปหัวเราะไปพูดเอะอะโวยวาย แสดงว่ารักเคารพนับถือกันมาก ถ้าเป็นฆราวาสบางทีก็เจือคำหยาบ ๆ เป็นการแสดงออกแห่งความรักนับถือแน่นแฟ้น บางทีเจริญพรถึงผู้บังเกิดเกล้าก็มีแล้วแต่ใครจะสรรเอามาพูดได้ ให้อีกฝ่ายหนึ่งเข้าใจว่าเป็นการแสดงออกแห่งความรักนับถือลึกซึ้ง

ส่วนพระที่เป็นพระอรหันต์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขเพียงแต่แสดงอาการให้รู้เท่านั้นว่ายิ้ม มิได้เปิดริมฝีปากให้เห็นแม้ไรฟัน คล้าย ๆ กับที่เรียกกันว่ายิ้มในหน้า แต่ก็ต้องมีเหตุ มิใช่ยิ้มบ่อยนักเว้นไว้แต่พระองค์พบใครมักจะทักทายมีพระพักตร์รับแขกนั่นเอง จนถึงกับได้รับยกย่องจากที่ต่าง ๆ ว่า พระพุทธเจ้า ก. ทักก่อน (ปุพพภาสี) ข. พระพักตรแจ่มใส (อุตฺตานมุขี)

ในระยะต่อมา เมื่อเสียงสรรเสริญคุณพระรัตนตรัยแผ่กว้างออกไป ทำให้คนเกิดศรัทธามาก แม้คนที่มีมือไม่ว่างคือถือศาสนาอื่นมาก่อน เช่น ศาสนาพราหมณ์–ฮินดู เป็นต้น ก็หันมาเคารพสักการะมีศรัทธาแก่กล้าขอบวชในพระพุทธศาสนา บางท่านก็ตามเพื่อนเข้ามาบวชบ้าง ตามญาติบ้าง เพื่อความสะดวกพระพุทธเจ้าก็ทรงอนุญาตให้สงฆ์เพียงรูปเดียวเป็นพระอุปัชฌาย์บวชได้ในพระพุทธศาสนา โดยโกนผมปลงหนวด ตัดเล็บให้เรียบร้อย กราบไหว้เท้าพระภิกษุสงฆ์ด้วยเบญจางคประดิษฐ์ กล่าวคำปฏิญญา ถึงพระรัตนตรัยว่า **พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ ถึงบท ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ** ก็สำเร็จเป็นพระแล้ว มีศีล

เช่นเดียวกับพระบวชสมัยนี้เหมือนกัน ต่อมาก็ยกให้พระสงฆ์ใช้แบบญัติจตุตถกรรมวาจา ซึ่งเป็นแบบที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ และยกวิธีถึงพระรัตนตรัยนั้นให้เป็นการบวชสามเณรที่มีอายุยังไม่ครบ ๒๐ ปีหรือครบ ๒๐ ปีแล้ว แต่ไม่มีจุดประสงค์ที่จะทรงเพศเป็นพระภิกษุ หรือก่อนจะเป็นพระภิกษุภาวะในพระพุทธศาสนาต้องผ่านการเป็นสามเณรก่อนเสมอ

พระสงฆ์มีเพิ่มปริมาณขึ้นโดยลำดับ เมื่อมีพระมากการปฏิบัติยังไม่สิ้นกิเลส ต่างก็อยู่ตามอัธยาศัย ทุกฤดูแม้แต่ฤดูฝนก็ยังสัญจรไปมาไม่พักประจำเป็นที่เป็นทาง ในฤดูฝนชาวบ้านพากันทำนาข้าวกล้าเล็กบ้างใหญ่บ้าง พระเดินไปมาบ่อย ๆ ก็คงจะเหยียบย่ำทำความเสียหายบ่อย ๆ เจ้าของนาทนไม่ได้คงติเตียนบ้าง แต่ก็ไม่ติเตียนต่อหน้า เพราะเกรงบารมีศีลาจารวัตรของพระสงฆ์ แต่จะปล่อยไว้ก็จะทำข้าวเสียหาย จึงพากันติเตียนจนถึงพระกรรณของพระพุทธเจ้า ในคำติเตียนนั้นว่า **"พระคุณเจ้าของเราทำไมไม่อยู่จำพรรษาในฤดูฝน สัญจรไปมาทำนาข้าวป่นปี้เสียหาย สู้พวกเดียรถีย์ไม่ได้พวกเขายังหยุดพักในฤดูฝน"** อันที่จริงพระพุทธเจ้ายังไม่ได้อนุญาตให้พระสงฆ์จำพรรษาในฤดูฝน พระสงฆ์จึงสัญจรไปมาตามอัธยาศัย พระองค์จึงทรงถือโอกาสเป็นเหตุกำหนดให้พระสงฆ์จำพรรษาแต่นั้นมาการนินทาต่าง ๆ ก็หายไป

เมื่อมีการจำพรรษาก็ต้องมีพิธีออกพรรษา ในการออกพรรษาแต่ละครั้งนั้น พระสงฆ์รวมกันในเขตสีมา ทำสังฆกรรมปวารณาตัวเพื่อว่ากล่าวตักเตือนกันในเมื่อต่างรูปได้เห็นข้อความผิดของกันและกันหรือได้ฟังคนอื่นเล่า หรืออาการที่แสดงออกเป็นจุดสังเกตทำให้น่ารังเกียจก็ให้ตักเตือนว่ากล่าวกันได้ นี่เป็นสามีจิกรรมอันดีในหมู่สงฆ์ พระพุทธเจ้า

อนุญาติเป็นสังฆกรรม ต้องมีพระอยู่ในเขตนั้นไม่ละหัตถบาสตั้งแต่ ๕ รูปขึ้นไป จึงทำเป็นสังฆปวารณาเป็นส่วนสงฆ์ได้ การเข้าพรรษาและออกพรรษาก็มีติดต่อกันมา โดยลำดับนับแต่ครั้งนั้นเป็นต้นมา เมื่อพระพุทธศาสนาแผ่เข้าสู่ประเทศไทย พระสงฆ์ก็ทำโดยพิธีดังกล่าวนี้แผ่ไปทั่วถึงกันหมด เป็นสังฆกรรมที่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้เว้นไว้แต่จะมีเหตุให้จำต้องเลื่อนไปตามเหตุการณ์บางกรณี

ในการออกพรรษาทุกปีที่วัดไร่ขิง มีการใส่บาตรดาวดึงส์หรือตักบาตรเทโว ฯ หลังจากตักบาตรแล้วก็มีการฟังเทศน์อานิสงส์ ๑ กัณฑ์ ต่อจากนั้นก็มีมหรสพสมโภชเป็นการรื่นเริงสำหรับผู้มาทำบุญ นอกจากนี้ยังมีการทอดผ้าป่าสามัคคีเท่าจำนวนพระภิกษุสามเณรที่จำพรรษาตามมากและน้อย มีเจ้าภาพองค์ละ ๑ กอง ตามที่จัดมักจะเท่า ๆ กัน ระยะต่อมาจัดเป็นกองใหญ่เพียงกองเดียว เจ้าอาวาสชักผ้าป่าแล้วแบ่งให้ทั่วถึงทุกรูปเท่า ๆ กัน เพื่อไม่ให้ยุ่งยากในการจัด บางปียังมีการจัดแข่งเรือ มีเพลงเห่เรือ ของคณะครูนักเรียนโรงเรียนของวัดเพิ่มความครึกครื้นยิ่งขึ้น ถือว่าเป็นกิจกรรมของชุมนุมภาษาไทย เป็นการแสดงออกของเด็ก ๆ ทั้งในด้านวิชาการ และความสามารถ เป็นที่สนใจอย่างมาก ทางวัดก็ถือโอกาสให้มีการปิดทองนมัสการหลวงพ่อไปด้วยในงานออกพรรษาครั้งหนึ่งทุกปี

๒. ในครั้งเทศกาลตรุษจีน หลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นที่เคารพบูชาสักการะทั้งชาวไทย ชาวจีน ในเทศกาลตรุษจีนสิ้นปีเก่าขึ้นปีใหม่ของชาวจีน คนจีนทั่วไปหยุดพักการค้าขายทำมาหากิน เพราะทำงานมาตลอดปี ควรพักผ่อนหาความรื่นเริงกันเสียบ้างในการรื่นเริงของชาวจีนเช่นนี้ ก็มีการประกอบการกุศลทำบุญให้ทานไปด้วย เพราะชาวจีน

ที่นับถือพระพุทธศาสนาก็มีมากปนคละกันจนแยกยากว่าใครถือพุทธศาสนาหรือไม่ถือ ทางวัดต่าง ๆ ก็ถือโอกาสจัดงานเป็นการต้อนรับชาวจีนหาความรื่นเริงให้บ้าง พร้อมกันนั้นก็ถือโอกาสให้ผู้ศรัทธาทางพุทธศาสนามีส่วนเสียสละสร้างสาธารณะประโยชน์เป็นอนุสรณ์ในวัดที่ไปนั้น ในวัดอื่นเห็นว่าได้ดีก็จัดกันบ้าง จึงมีงานทั่วไปในเทศกาลตรุษจีน

วัดไร่ขิงก็ถือว่าในเทศกาลตรุษจีนเช่นนี้ ควรเปิดโอกาสให้รื่นเริงและปิดทองถวายเป็นพุทธบูชาบ้าง ทางวัดได้จัดโดยลำดับนับแต่หลวงพ่อวัดไร่ขิงได้มาประดิษฐานนับเป็นเวลา ๑๐๐ ปี เศษ มาแล้ว แต่ได้ทำเป็นหลักฐานในรูปกรรมการเมื่อประมาณ ๒๐ ปีเศษ ทางวัดคิดจะทำงานใหญ่ แต่ก็คิดไม่สำเร็จ เพราะงานไปพ้องกับที่อื่นมาก วัดนั้น ๆ ต่างก็ตั้งใจจัดเพื่อรวบรวมเงินสร้างถาวรวัตถุ คนเคารพนับถือในหลวงพ่อมาก็จะเป็นการทอนกำลังของวัดอื่น ๆ เหมือนกัน อย่างน้อยก็ทอนกำลังกันไปในตัวจึงไม่จัดเป็นงานใหญ่

๓. ส่วนงานปิดทองนมัสการครั้งใหญ่หรืองานประจำปีของหลวงพ่อ ระยะแรก ๆ เพราะได้นำหลวงพ่อขึ้นประดิษฐานในวันสงกรานต์ เริ่มแต่วันที่ ๑๓ เป็นต้นไป ส่วนมากใช้เวลา ๓ วัน ๓ คืน วันสงกรานต์ไม่ค่อยจะอยู่เป็นที่ จัดตามปฏิทินหลวงหรือทางราชการใช้อยู่ บางปีก็ล่าใกล้กับเดือน ๖ บางปีก็มาติดกับเทศกาลตรุษไทย เอาเป็นยุติแน่นอนได้ยาก อนึ่งในการสงกรานต์ปรากฏว่าแต่ละวัดก็ทำบุญกันทั้งนั้น ชาวบ้านต่างถิ่นต่างที่ซึ่งเคารพศรัทธาในหลวงพ่อก็ไม่มีโอกาสที่จะมานมัสการหลวงพ่อในวันสงกรานต์มีการขนทรายดินเข้าวัดที่เรียกว่าก่อเจดีย์ทรายเป็นบุญกุศลในวันสงกรานต์ และต่างก็มีการละเล่นพื้นเมืองบ้าง ทำให้พระวักพะวนเคารพในหลวงพ่อก็เคารพ ทิ้งงานข้างบ้านก็ทิ้งไม่ได้ จึงทำให้ขลุกขลักเอาการอยู่เหมือนกัน

คณะกรรมการวัดไร่ขิงมีหลวงพ่อใช้ เป็นเจ้าอาวาสในขณะนั้น ได้พร้อมกันวางเป็นกฎทีเดียวว่า หลวงพ่อก็ขึ้นสู่สถานที่นี้ตรงกับวันกลางเดือน ๕ พอดี ควรถือเอาวันกลางเดือน ๕ เป็นวันสำคัญในการกำหนดนมัสการปิดทองหลวงพ่อมีงานใหญ่เรียกว่างานเทศกาลประจำปี ต่อมาเรียกว่า งานเทศกาลนมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิงประจำปี แต่นี้ก็ได้ถือเป็นงานใหญ่ตลอดมาโดยกำหนดขึ้น ๑๔-๑๕ และแรม ๑ ค่ำ เดือน ๕ เป็นงานเทศกาลนมัสการปิดทองรูปหลวงพ่อ มาขยายงานเพิ่มขึ้นอีกคือ แรม ๒-๓ ค่ำ อีก ๒ วัน วันขึ้น ๑๓ ค่ำก่อนงาน ๑ วัน ถือกันว่าเป็นวันสุกดิบ ยังถือวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๕ เป็นวันแรกของงานอยู่จนทุกวันนี้

การปิดทองหลวงพ่อนั้น บางพวกให้ทัศนะว่าควรปิดทอง ๑๐๐% ให้หมดทั้งองค์แล้วห้ามคนอื่นปิดทองต่อไป พยายามคอยห้ามไว้ ส่วนจะปิดทองจริง ๆ ก็สร้างรูปจำลอง ทางวัดได้จัดทำอย่างนั้น ปิดทอง ๑๐๐% ทั้งองค์ดูสวยงามได้ประมาณ ๕-๖ เดือน เท่านั้น ต่อจากนั้นห้ามใครไม่ให้เอาทองวิทยาศาสตร์ปิดทับเสียหายหมดดูดำด่างไปทั้งองค์ ทางวัดต้องเสียค่าจ้างไปหลายหมื่นบาท แม้จะห้ามไม่ให้ปิดรูปหลวงพ่อโดยรื้อสิ่งที่จะก้าวขึ้นองค์หลวงพ่อไปปิดทอง อุตส่าห์ปิดทองแท่นชุกชีทั้งหมดพร้อมด้วยปิดกระจกเพื่อความสวยงาม ก็พากันเหยียบย่ำขึ้นไปตามชั้นของแท่นชุกชีอาสนะที่ประดิษฐานหลวงพ่อ ทั้งพระและคนวัดที่จัดไว้ให้ดูแลอำนวยความสะดวกจะห้ามก็ไม่เชื่อฟัง แม้จะทำรั้วเหล็กมากั้นเพื่อไม่ให้ก้าวขึ้นสะดวกก็ไม่วายยังปีนป่ายขึ้นไปจนได้ บางรายก็ต่อว่าต่อขานจนกลายเป็นชนวนชวนทะเลาะวิวาทต่อพระพักตร์หลวงพ่อดูกระไรอยู่

พวกเหล่านั้นให้ทัศนะเพียงว่า เขาบนไว้ เจ็บปวดที่ไหนจะต้องปิดทองหลวงพ่อตรงนั้น เช่นเจ็บส่วนไหนของร่างกาย อธิษฐานถ้าหายแล้วจะปิดทองหลวงพ่อที่ตรงนั้น เจ็บตาก็ปิดที่ตา เจ็บหูก็ปิดที่หู ปวดหลังปิดที่หลัง ปวดข้างปิดที่ข้าง ปวดเท้าก็ปิดที่เท้า (พระบาท) ปวดแขนหายแล้วต้องเอาทองปิดแขนหลวงพ่อ เรื่องอธิษฐานบนบานนี่แหละ ต้องเสียค่าทอง ค่าแต่งเพื่อความเรียบร้อยของหลวงพ่อไปมากมาย เอารักทาให้ปิดสะดวกพอแห้งก็ปิดไม่ติด ใช้น้ำมันบ้างพอแห้งก็หลุดหมด ปิดกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทองที่ปิดแล้ว น้ำมันแห้งก็หลุดไป ปิดซ้ำใหม่ก็ไม่ค่อยติด หลวงพ่อจึงปิดทองไม่ค่อยติดตลอดปี บางคนก็คิดว่าเป็นอภินิหาร เป็นของศักดิ์สิทธิ์แล้วแต่จะคิดไป การมองในแง่ไหนก็ดูจะไม่ผิด เพราะศรัทธาอิสระหรืออยู่ในวงจำกัดของปัญญาเห็นจะไม่ต้องคิดอะไรนักกระมัง

หลายร้อยพันรายที่เจ็บที่ไหนปิดทองที่นั่นในเมื่อหายดีแล้วตามที่ได้บนหลวงพ่อไว้ ทุกคนที่เล่าให้ฟังนั้นพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าถ้าได้มีการบอกหลวงพ่อไว้อย่างไร ถือเป็นพันธะทางใจไม่กล้าบิดพลิ้วอะไรทั้งนั้น การบิดพลิ้วหรือทำไม่ถูกที่ตนได้ตกลงไว้ก็ไม่หายข้องใจใครจะทักท้วงขนาดไหนหรือจะหาเหตุผลวิเศษอะไรมาแสดง เขาจะไม่ยอมฟังทั้งนั้น ทั้ง ๆ ที่ทำไปแล้วไม่ถูกตามที่ต้องการ ก็ต้องทำใหม่เสมอ มิฉะนั้นไม่หมดอุปาทานเป็นอะไรก็คอยแต่นึกเรื่องที่ตนทำไม่ถูกอยู่นั่นเอง ไม่คำนึงถึงเหตุหรือทางแก้อื่น ๆ นี่เป็นเรื่องของปุถุชนละ ใคร ๆ ยังทราบรายละเอียดของปุถุชนดีก็อย่าบังอาจไปให้เหตุผลที่ผิดอุปาทานหรือพันธะที่เขาผูกพันไว้ มิฉะนั้นจะไปแนะนำอะไรอีกเขาก็เลิกเชื่อถือเอาง่าย ๆ เพราะอุปาทานยังตัดกันไม่ขาดนี่ จะว่าผู้ถืออุปาทานเป็นผู้ผิด

ก็หาได้ไม่ เพราะคนเราถ้าได้เป็นอะไรยึดถืออะไรอยู่ หรืออะไรเขาถือมั่นอยู่แล้ว เมื่อยังสลัดไม่ขาด ก็จะต้องแสดงไปตามบทบาทที่เขามีอยู่แล้วจะถือว่าเขาผิดหรือ ที่ผิดก็อยู่ตรงที่เรามองเท่านั้น แต่ประเภทที่เขากำลังเป็นอยู่จะถือว่าถูกแล้ว เป็นเรื่องที่น่าคิดของบัณฑิตและไม่ใช่บัณฑิตมิใช่น้อยเหมือนกัน คนเป็นอะไรตรงไหนจะต้องทำตามที่ตกลงกันไว้นั้น รู้สึกว่าจะไปห้ามกันไม่ได้ เมื่อห้ามไม่ได้แล้ว จะทำรูปหลวงพ่อให้สวยงามด้วยการปิดทองอย่างดี ก็ไม่วายที่คนจะเอาทองไม่ดีหรือทองวิทยาศาสตร์ไปเพิ่มเติมให้เสมอ แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ก็ความช้ำใจเสียใจนั่นแหละที่จะเกิดขึ้นกับผู้รักษาของมีค่าที่ทำไว้แม้จะคิดในแง่อนิจจังบ้างก็ไม่หนักแน่น อดที่จะคิดถึงความสูญเสียที่ทำไว้ด้วยความตั้งใจแท้จริงไม่ได้ แม้จะเอาทองประเภท ๑๐๐% มาปิด น่าจะลำบากใจมิใช่น้อยทีเดียว เรื่องปิดทองเห็นจะเอายุติไม่ได้ต้องให้ปิดกันต่อไป เรื่องที่ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อไปก่อน เพราะไม่อาจหาเหตุผลที่เหมาะสมมาลบล้าง คำอธิษฐานต่อหลวงพ่อแล้วทำให้หายโดยการใช้น้ำมันตามหน้าที่บูชาบ้าง น้ำมนต์บ้าง ทาบ้างเฉพาะน้ำมนต์ใช้กินบ้าง ผสมกับน้ำอาบบ้าง เมื่อหายแล้วก็นำเอาทองมาปิดตรงที่ตั้งใจบอกไว้ ในรายที่บอกหลวงพ่อไว้ว่าจะปิดทองในเมื่อหายจากที่เป็นนั้นแล้ว ไม่นานมานี้ก่อนเขียนเรื่องนี้ไม่เกิน ๑๐ วัน อีกรายหนึ่งเจ็บที่ชายโครง อธิษฐานปิดทองหลวงพ่อแล้วก็หายเจ็บไปและได้มาปิดทองหลวงพ่อตรงที่เจ็บท่านผู้นี้ได้เล่าเรื่องนี้ด้วยตนเองว่า

วันหนึ่งได้ยืนบนเก้าอี้ที่บ้าน ตกลงมาจากเก้าอี้ ชายโครงกระทบกับกล่องใส่แฟ้มกล่องใหญ่มีแฟ้มเต็มอยู่ เจ็บชายโครงเป็นกำลังอยู่หลายวัน ไปให้คุณหมอลูกชายที่คลีนิคส่งแสงเวชการเอกซเรย์ตรวจดู

ก็ไม่มีอะไร แต่เวลาจะเอี้ยวตัวหรือมีการเคลื่อนไหวที่อวัยวะส่วนนั้นมักจะเจ็บเสมอ ๆ คล้ายกับมีอะไรทำให้เจ็บ เพราะช้ำภายในฉะนั้น ลูกชายใหญ่ที่ช่วยจัดการอยู่กับคลีนิคพูดว่า "แม่อ้วนขึ้น ทำให้ร่างกายเคลื่อนไหวช้าเกิดการเสียดสี จึงทำให้เจ็บปวด" แม่ก็เลยเอะอะเอาบ้าง ใคร ๆ เขาอ้วนกันเยอะแยะ ทำไมเขาไม่เจ็บชายโครงเล่า ? คงจะต้องเป็นอะไรในนั้นแน่ ๆ กินยาก็ไม่หาย ทรมานมาเกือบเดือนหนึ่ง ไม่ว่าจะพลิกตัวหรือเคลื่อนไหวก็เจ็บอย่างนั้นทรมานไม่มีความสุขเลย ได้รับทุกขเวทนาทุกขณะที่เกิดความพลั้งเผลอ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๑๐ พร้อมด้วยธิดา ได้ไปที่วัดไร่ขิง ตั้งใจไว้ด้วยศรัทธาปสาทะใคร่จะสร้างพระพุทธรูปไว้บูชาเพื่อตัวเองสัก ๑ องค์ ได้ปรึกษาหารือเจ้าอาวาส ท่านได้ให้แนวความคิดว่า การสร้างพระพุทธรูปดูจะมีปริมาณมากแล้ว โยมน่าจะสร้างรูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงดีกว่า โดยเฉพาะก็ไปกราบไหว้สักการะหลวงพ่ออยู่เป็นประจำ ในขณะมีงานเทศกาลนมัสการหลวงพ่อก็ไปช่วยเหลือเช่น ช่วยจัดทองบริการผู้ต้องการทองไปปิดหลวงพ่อและอื่น ๆ อยู่แล้ว เมื่อได้ไปกราบไหว้หลวงพ่อวัดไร่ขิงคราวใด ก็จักได้กราบไหว้รูปจำลองหลวงพ่อที่ได้สร้างไว้ด้วย รูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงได้จัดสร้างไว้เพื่อให้คนกราบไหว้ปิดทองในงานนมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิง คนมากและในอุโบสถก็แน่นไม่อาจเข้าถึงองค์แท้หลวงพ่อ จักได้ปิดทองรูปจำลองเป็นการลดความแออัดในอุโบสถไปบ้างแล้วว่าง ๆ ตามปกติทุกวันก็นำรูปจำลองหลวงพ่อมาประดิษฐานไว้ข้างหน้าหลวงพ่อ คนขึ้นปิดทององค์เดิมไม่ถนัด ก็จักได้ปิดทองรูปจำลองหลวงพ่อเป็นการให้ความสะดวกทั่วไป เมื่อมีความเคยชินเกิดขึ้นหากจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรในภายหลังก็น่าจะสะดวกดียิ่งขึ้น การสร้าง

พระพุทธรูปถวายวัดไปแล้ว ไม่มีใครกราบไหว้สักการะจะเกิดประโยชน์อันใด เพราะไม่เป็นต้นเหตุให้น้อมระลึกถึงพระปัญญาคุณ วิสุทธิคุณ และกรุณาคุณตลอดถึงปฏิปทาอื่น ๆ ของพระพุทธเจ้า รูปจำลองได้จารึกชื่อผู้สร้างนำไปประดิษฐานไว้ ท่านผู้นี้เห็นชอบและขอเป็นเจ้าของสร้างรูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงจารึกชื่อไว้ประดิษฐานด้านล่างให้คนปิดทองทั่วไป

ในการไปคราวนี้ได้นำทอง ๑๐๐% ไปอธิษฐานต่อพระพักตร์หลวงพ่อ ขอให้หายโรคปวดที่กำลังเป็นอยู่คือเจ็บที่ชายโครง สำรวมจิตอธิษฐานแน่วแน่ดีแล้ว ก็ปิดทองที่หลวงพ่อในส่วนนั้น ต่อมาอาการที่เจ็บปวดนั้นก็หายไปไม่เจ็บอีกเลย ส่วนมากมักจะหายโรคแล้ว จึงนำทองมาปิดตามที่ได้อธิษฐานไว้ เป็นสิ่งที่สุดวิสัยจะพึงหาเหตุผลอันใดมาลบล้างได้ว่า "นี่มิใช่อภินิหารของหลวงพ่อ"

ป้องกันไฟ

รูปปฏิมากรแทนองค์สมเด็จพระบรมศาสดาของเราได้หล่อทำจากโลหะเป็นต้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อเคารพสักการะระลึกถึงพระคุณเป็นสัญญลักษณ์ของพุทธมามกชน พระพุทธเจ้าเองก็มิได้ทรงประสงค์ให้ใครต่อใครที่เคารพนับถือพระองค์ สร้างรูปพระองค์ไว้บูชาสักการะนอกจากนี้พระองค์มิให้บูชาด้วยอามิสบูชา ตรัสให้ทุกคนปฏิบัติในธรรมมะของพระองค์ ผู้นั้นจักพ้นทุกข์ได้ในที่สุดดังที่ตรัสว่า แม้พุทธบริษัทจะบูชาเราตถาคตเห็นปานนี้ก็ไม่ชื่อว่าบูชาอย่างแท้จริง ผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบยิ่ง.... ชื่อว่าบูชาเราตถาคตอย่างแท้จริงตรัสเมื่อใกล้จะปรินิพพาน ในเมื่อดอกรังทั้งคู่ผลิดอกทั่วไปเพื่อบูชา

พระองค์และบริษัททุกหมู่เหล่าก็พากันสักการะบูชา และพระอานนท์ทูลถามว่า "ขณะเมื่อพระองค์ทรงพระชนมชีพอยู่ พุทธบริษัทมาจากทิศานุทิศได้เข้าเฝ้าพระองค์ ได้ฟังธรรมเกิดความรื่นเริงในรสพระธรรม หลังจากพระองค์ปรินิพพานแล้ว พุทธบริษัทจะควรปฏิบัติอย่างไร" ตรัสว่า สังเวชนียสถาน ๔ คือ ที่ประสูติ ตรัสรู้ ที่แสดงธรรมจักกัปปวัตนสูตรและปรินิพพาน ควรแก่การเข้าไปสักการะบูชาระลึกถึงปฏิปทาของตถาคต และยึดเป็นหลักปฏิบัติ จักให้เกิดความสุขแก่หมู่ชนนั้น ๆ

สังเวชนียสถาน ที่ให้ระลึกสลดใจของพุทธบริษัทนี้เอง เป็นต้นเหตุให้เกิดปฏิมากรอย่างกว้างขวางจนถึงปัจจุบันนี้ คนที่อยู่ใกล้เคียงหรือพอจะเดินไปได้สะดวก เมื่อระลึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้าก็พอจะไปกราบไหว้สักการะได้โดยง่าย ส่วนที่ไกลพาหนะนำพาไม่สะดวกก็ทำให้ห่างเหินไปเป็นจำนวนมาก แม้จะมีพระดำรัสเตือน ผู้ใดประพฤติธรรม เห็นธรรมแจ่มแจ้ง ผู้นั้นชื่อว่าได้เห็นพระองค์... นาน ๆ ก็เกิดการเหินห่างไปเป็นธรรมดา เพราะความมั่นคงเคลื่อนคลายบ้าง นามธรรมเห็นยากกว่าวัตถุธรรมบ้าง มีนักปราชญ์พากันคิดในแง่ต่าง ๆ ที่จะชักจูงให้เข้าใกล้พระพุทธเจ้าให้มากที่สุด จึงได้ทำรูปแทนองค์สมเด็จพระบรมศาสดาในรูปต่าง ๆ กัน เพราะในสมัยนั้นยังไม่นิยมสร้างรูปคนที่ตนเคารพไว้บูชา เพียงสร้างสิ่งเปรียบเทียบบ้าง สิ่งที่พระองค์ใช้สอยบ้าง เช่นดอกบัว พระแท่นบรรทมและเสมาธรรมจักรมีกวางหมอบเป็นสัญญลักษณ์แทนองค์พระบรมศาสดา

สมัยกษัตริย์เชื้อสายกรีกมีอำนาจเหนือชมพูทวีป มีพระทัยมุ่งมั่นในพระพุทธศาสนาน้อมพระทัยเคารพนับถือพระรัตนตรัยเป็น

สรณะแล้วทรงสร้างรูปหลักเสมาธรรมจักร มีรูปสิงห์เป็นสัญญลักษณ์สำคัญ พระเจ้าอโศกมหาราช ก่อนที่จะได้ส่งพระมหาเถระ ๘ สาย ไปยังถิ่นต่าง ๆ ก็เคยได้ส่งเครื่องหมายพระพุทธพระธรรม มีทูตนำไปยังเชื้อสายดั้งเดิมของพระองค์ เช่นประเทศสิเรียหรือซีเรีย และไปยูดายที่เรียกว่า "ยูปรทวีป" ส่งไปก่อนที่จะได้ทำตติยสังคายนา ในรูปวัตถุ ๓ ชนิด คือ

๑. แท่นพุทธบัลลังก์หินมีรูปกวางหมอบ

๒. เสมาธรรมจักรตั้งบนเสามีรูปสิงห์บ้าง กวางหมอบบ้าง

๓. แผ่นอิฐจารึกอักษรคฤนถ์ (คฺรนฺถ) อันเป็นหัวใจพระพุทธศาสนาว่า

เย ธัมมา เหตุปปะภะวา
เตสัง เหตุง ตะถาคะโต
เตสัญจะ โย นิโรโธ จะ
เอวัง วาที มะหาสะมะโณ

อักษรคฤนถ์ อินเดียตอนใต้ใช้กันอยู่ในสมัยนั้น ส่งไปครั้งนี้ไม่ได้ผลเท่าที่ควร ไม่มีใครสนใจ หลังจากสังคายนาครั้งที่ ๓ แล้ว ได้ส่งพระสงฆ์ไปด้วย ๘ สาย เช่นพระโสณะ พระอุตตระพร้อมด้วยคณะมายังสุวรรณภูมิเป็นต้น

พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนมชีพอยู่เคยมีเรื่องเล่าสืบมาว่า สมัยหนึ่งพระองค์ได้เสด็จพร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์ไปโปรดสัตว์ในต่างแดนเป็นเวลานาน บางท่านว่า ไปทรงโปรดพระมารดา ณ ดาวดึงส์สถาน พระเจ้าปัสเสนทิโกศลใคร่ได้เห็นพระพุทธเจ้าเป็นนิตย์ ได้สั่งให้ช่างฝีมือแกะไม้แก่นจันทน์ ทำเป็นรูปเหมือนแทนองค์พระพุทธเจ้าไว้

กราบไหว้บูชา เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จกลับแล้วเข้าไปใกล้ พระพุทธรูปแก่นจันทน์นั่น แสดงอาการคล้ายกับจะเยื้องกรายลงมารับเสด็จ พระองค์ยกพระหัตถ์ซ้ายห้าม และตรัสว่า **"อย่าต้อนรับตถาคตเลย เพราะยังจะอยู่ไปอีกนาน"** จึงมีพระพุทธรูปปางห้ามพระแก่นจันทน์ยกมือซ้ายขึ้นห้าม การสร้างพระพุทธรูปมี ๒ ประเภท

๑. สร้างพระบูชาองค์ใหญ่ประจำบ้านและสาธารณสถาน เช่น อุโบสถ ศาลาการเปรียญ

๒. สร้างพระรูปองค์เล็ก ติดตัวไปเป็นสัญญลักษณ์การนับถือพระพุทธศาสนา

จุดมุ่งหมายในการสร้างมีเป็นอย่างเดียวกันคือ ระลึกถึงความดีของพระองค์ ยึดเป็นหลักปฏิบัติของตนเอง การสร้างพระพุทธรูปแบบต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้โลหะนั้น มีหลักฐานพอจะลงสันนิษฐานได้ในราวศตวรรษที่ ๖ เป็นต้นมา ต่อจากนั้นพุทธศาสนาแผ่เข้าไปในบ้านเมืองใด ก็พากันสร้างโลหะแทนองค์พระพุทธเจ้าไว้สักการะบูชาตามทัศนะของช่างในบ้านเมืองนั้น ๆ ถือความถนัดเป็นสำคัญ จึงมีพระพุทธรูปโลหะเป็นต้นในรูปต่าง ๆ แต่ละประเทศไม่เหมือนกัน จุดมุ่งหมายคงไม่ต่างกันเลย

สมัยปัจจุบันนี้นิยมสร้างมากก็คือ เลียนแบบพระสมัยเก่า ๆ นั่นเอง ที่นิยมสร้างมาก พระสมัยเชียงแสน สุโขทัย อู่ทอง นอกจากนี้ก็เป็นรูปเหมือนที่คนเคารพนับถือเป็นส่วนใหญ่ อันที่จริงก็ไม่เหมือนนัก แต่ใกล้เคียงหรือตามความเห็นของช่างผู้ทำไม่ค่อยพิถีพิถันในศิลปะอันแท้จริง การสร้างรูปเหมือนหรือคล้ายพระพุทธรูปที่คนรู้จักมากเคารพมากของแต่ละที่ เพื่อได้ไปเคารพบูชาประจำบ้านตามความนิยมของผู้มีความต้องการ

หลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นพระศักดิ์สิทธิ์ มีอภินิหารเป็นที่เชื่อถือเคารพบูชาของพุทธศาสนิกชนไพศาลยิ่ง มีอภินิหารสำคัญในการป้องกันสิ่งต่าง ๆ ตามความรู้สึกของแต่ละคนที่ตั้งใจและปรารถนาเป็นอย่างดี และทำให้ได้เงินเพิ่มขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ แต่ก็ต้องจำยอมเชื่อ เพราะเรื่องจริงเป็นมาแล้ว ผู้มีประสบการณ์นั้นก็ได้เงินและทำให้สูญเสียของเพียงน้อยเท่านั้น พูดง่าย ๆ ไฟไหม้ได้เงิน ที่อื่น ๆ มีแต่ไฟไหม้แล้วพินาศไม่เหลือสิ่งที่เป็นเชื้อไฟ คนโบราณกลัวนักกลัวหนาเรื่องไฟ จนถึงกับเตือนสติไว้ให้ระวัง คือ เศษไฟ เศษหนี้ เศษกิเลส ล้วนแต่ทำลายทรัพย์สินพร้อมด้วยชีวิตทีเดียว

ก่อนจะได้กล่าวถึงหลวงพ่อวัดไร่ขิงช่วยป้องกันไฟและทำให้ได้เงินนั้น ใคร่ชี้แจงความเป็นมาของรูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิง โดยสังเขป ในสมัยก่อนไม่มีการสร้างรูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นแบบพระบูชา ทำแต่ชนิดเล็ก ๆ พอจะติดตัวไปได้ตามโอกาส แต่ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ.๒๔๕๗ เจ้าอาวาสขณะนั้นเห็นว่าพระพักตร์หลวงพ่อทำด้วยกากปูนผสมผงต่าง ๆ เช่น ผงอิธะเจฯ ปัถมังมหาราช เป็นต้น ซึ่งเกิดด้วยอำนาจสมาธิภาวนาของอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทางสมถะ และวิปัสสนา ลูบไล้ตามพระพักตร์ เกิดชำรุดเสียหายเนื่องจากการทำลายของผู้รู้เท่าไม่ถึงการณ์และความเก่าแก่ จึงให้กระเทาะออกทำเสียใหม่จนพระพักตร์มีสภาพดังปรากฏอยู่นี้ ผงกากปูนมีส่วนผสมด้วยผงต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว เก็บรวบรวมไว้ด้วยดี ต่อมามีการสร้างกำแพงแก้วอุโบสถ ได้นำผงเหล่านั้นเท่าที่มีอยู่มาทำเป็นพระแบบสมเด็จ หลังองค์พระกดลายมือไว้เป็นเครื่องหมาย แจกให้บ้าง ใครทำบุญก็ให้เป็นที่ระลึกบ้าง พระผงชุดนี้ได้หมดไปเมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๖ ส่วนพระศกหรือเรียกกัน

ติดปากว่า “พระเกศ” เหลืออยู่ประมาณ ๓๗ เกศ มีผู้ต้องการไปบูชาบ้าง เหลือจากนั้นส่วนใหญ่นับแต่ปี ๒๕๐๘ เป็นต้นมาไม่ได้แจกให้ใครอีก เพราะทางวัดมีจุดมุ่งหมายในการหล่อรูปเหมือนหลวงพ่อเพื่อไว้บูชาที่บ้านและนำผงเกศที่ถือกันว่าศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เชื่อถือได้ นำมาบรรจุในองค์หลวงพ่อบ้าง ผสมกับผงต่าง ๆ ทำพระผงสมเด็จบ้าง สมเด็จนางพระยาบ้าง บรรจุในรูปจำลองหลวงพ่อแบบสมเด็จเนื้อกลับคล้ายพระกริ่งบ้าง มีหลายแบบด้วยกัน

การทำพระบูชานั้น มีจุดมุ่งหมายให้ทุกครอบครัวได้มีหลวงพ่อวัดไร่ขิงที่จำลองไปไว้สักการะบูชาตามต้องการ แรกทีเดียวมีผู้คัดค้านว่าถ้าทำเป็นพระบูชาแล้ว ผู้เคารพนับถือนั้น ๆ ถึงเวลางานเทศกาลนมัสการหลวงพ่อในกลางเดือน ๕ จะพากันมาเคารพบูชาที่วัดน้อยไป แต่เสียงส่วนใหญ่ก็เห็นชอบ ได้ทำพิธีพุทธาภิเษกทองที่จะทำพระบูชาหน้าอุโบสถของหลวงพ่อ มีพระราชธรรมาภรณ์หรือหลวงพ่อวัดดอน-ยายหอมเป็นประธานเททองพระขนาดหน้าตัก ๖ นิ้ว ชุดแรก ๑,๐๐๑ องค์ ปรากฏว่าไม่นานมีคนจองและนำไปบูชาหมดชุด ชุดนี้มี พ.ศ.๒๕๐๘ กำกับอยู่ ต่อจากนั้นทำขนาดหน้าตัก ๕ นิ้ว ๔ นิ้ว ๙ นิ้ว โดยลำดับ มีเท่าไรก็หมดทุกรุ่นต้องทำเพิ่มเติมเป็นคราว ๆ มีเครื่องหมายปรากฏคือ พ.ศ. ที่ทำไว้แต่ละปีด้วย ต่างนำไปบูชาสักการะด้วยความเคารพนับถือ ได้ลาภผลต่าง ๆ เกี่ยวกับทรัพย์ ยศไมตรี และอื่น ๆ ตามปรารถนา ซึ่งเป็นผลพลอยได้แต่ละบุคคลที่น่าอัศจรรย์ก็คือคุ้มกันไฟไหม้ทำลายสิ่งของ ของผู้เคารพบูชาให้ลดความเสียหายน้อยลงได้ มาในรูปการเข้าฝันบ้าง ทำให้รู้เกิดสังหรณ์หรือสงสัยหาทางแก้ปัญหาได้บ้าง ทำให้ของเสียหายน้อยบ้าง ทำให้ได้เงินเพิ่มขึ้นบ้าง มีรายหนึ่ง

น่าแปลกที่สุด ไฟไหม้กลับได้เงินเพิ่มขึ้น มีผลกำไรดีเสียอีก ในรายอื่น ๆ เป็นที่รู้กัน ไฟไหม้ที่ไหนมีแต่พินาศไม่เหลือ จะเหลือบ้างก็เพียงของติดตัวและอยู่นอกเขตไฟเท่านั้น สิ้นไร้ไม้ตอกสูญหมดเนื้อหมดตัวเป็นส่วนใหญ่ แต่เขาผู้นี้กลับได้เงิน ทำให้ใคร ๆ รู้เรื่องนี้แล้วต้องคิดเป็นอย่างเดียวกันว่า เพราะอภินิหารหลวงพ่อ มิใช่อย่างอื่น อภินิหารของหลวงพ่อนั้นมีอย่างไร ควรเล่าไว้เพื่อพิจารณาและรู้กันทั่ว ๆ ไป

หลังจากไฟไหม้ห้องคูหาต่าง ๆ ข้างศาลเจ้าพ่อเสือประมาณสองเดือนเศษ **เจ้าของร้านขายผ้าฐิติมา** อยู่ตรงข้ามเยื้องศาลเจ้าพ่อเสือมานมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิงแล้วขึ้นกุฏิเจ้าอาวาส ๆ ทราบข่าวเรื่องไฟไหม้จึงถามขึ้น เขาเล่าว่า "เสียหายมาก นอกจากนี้หลวงพ่อต่าง ๆ หลายวัดที่ตั้งไว้บนที่บูชาก็ถูกไฟไหม้ และที่บูชาพัง ตกแตกเสียหายหมด หลวงพ่อคุ้มไฟไม่ได้สักองค์เดียว" เจ้าอาวาสชี้แจงว่า "นำท่านมาบูชาสักการะ มิได้อธิษฐานขออำนาจศักดิ์สิทธิ์อะไร การบูชาพระตั้งจุดผิดที่นี่ ทำอะไรผิดศีลธรรม บูชาพระจะได้หยุดทำต่างหาก พระไม่มีก็นำหลวงพ่อไปบูชาสักองค์ซิ บูชาอธิษฐานให้ดีมีสติสัมปชัญญะอย่าประมาท หลวงพ่อคงจะให้ความคุ้มครองไม่เป็นอะไรอีกแล้ว" เขาดีใจจึงนำไปบูชา ๑ องค์ ได้นำไปตั้งบูชาที่ร้านขายผ้าอีกแห่งหนึ่งใกล้ ๆ ศรีย่านทางวชิระพยาบาล นับแต่นำหลวงพ่อวัดไร่ขิงจำลองไปแล้ว เขาบูชาทุกวันมิได้ขาดเป็นเวลาประมาณปีเศษ ภรรยาเจ้าของร้านฝันว่า "หลวงพ่อวัดไร่ขิงมาบอกจะเกิดเพลิงไหม้ร้านให้ระวัง" พอตื่นนอนแล้วก็เล่าให้สามีฟังด้วยจิตใจที่ไม่ดีนัก เพราะเคยถูกไฟไหม้สูญเสียมามากแล้ว สามีก็เฉย ๆ แต่ก็บูชาหลวงพ่อตามเคย แม้จะได้รับคำชี้แจงจากสามีก็ไม่วายหวาดหวั่น นอนผวามาทุกคืนสวดมนต์ไหว้หลวงพ่อ อธิษฐานไปตามจิตที่ตนปรารถนา

ก่อนหน้าไฟจะไหม้บริเวณใกล้ ๆ ศรีย่านไม่กี่วัน สามีก็ฝันว่า "ไฟไหม้ลามส่วนห้องติดต่อมาถึงร้านขายผ้าของตนอีก" รู้สึกเฉลียวใจขึ้นมาเห็นจะนิ่งนอนใจไม่ได้ รู้สึกเป็นห่วงสิ่งของ โดยเฉพาะผ้าต่าง ๆ ที่อยู่ในร้าน ขณะภรรยาฝันก็ยังสองจิตสองใจ ลังเลตัดสินใจไม่แน่นอนจะทำอย่างไร พอตัวเองฝันบ้างจะมีน้ำหนักไปข้างเห็นจริง น่าที่หลวงพ่อจะมาบอกแน่ ๆ และคงจะต้องเกิดไฟไหม้จริง ๆ ได้รีบไปเพิ่มค่าประกันร้านค้าซึ่งประกันไฟไว้กับบริษัทจากสี่แสนบาท เพิ่มอีกสองแสนบาท รวมเป็นหกแสนบาทหลังจากไปเพิ่มค่าประกันสิ่งของแล้วได้แยกร้านค้าไปค้าผ้าแถวสามแยกทางมีนบุรีอีก ๑ ร้าน ได้ขนผ้าทยอยไปบ้างแล้วแต่ยังไม่เรียบร้อยดี ก็เกิดไฟไหม้ชั้นหลังคามาโดยลำดับ จนถึงห้องขายผ้าพอดีไม่ผิดกับความฝันเลย แต่ไฟมิได้ไหม้ลงชั้นที่หลวงพ่อวัดไร่ขิงอยู่ เพียงแต่ควันกลบห้องเขม่าควันรมเพดานเกรียมไปเท่านั้น รถดับเพลิงได้มาถึงช่วยฉีดน้ำดับไฟ ผ้าต่าง ๆ ที่เก็บไว้ขายเหลือจากขนย้ายและของเสียหายเพราะน้ำที่ถูกฉีดขึ้นไป ไฟมิได้ไหม้ทำให้เสียหายอย่างไร บริษัทประกันไฟตีราคาค่าเสียหายต่าง ๆ ประมาณ ๓๐% ของเงินประกันไฟ ได้เงินประมาณแสนแปดหมื่นบาท ขายผ้าที่เปียกน้ำต่าง ๆ ไปแล้ว แม้จะลดราคาลงบ้างก็ไม่เป็นไร รวมเบ็ดเสร็จมีกำไรหลายหมื่น เรื่องน่าอัศจรรย์หรืออภินิหารก็ตาม เป็นเรื่องจริงที่ครอบครัวนี้ได้รับมาแล้ว ภรรยาเชื่อแน่ว่าหลวงพ่อมาบอกจริง และจะต้องเกิดไฟไหม้แน่ ๆ เพราะเชื่อมั่นในหลวงพ่อมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ควรสรรเสริญหัวหน้าครอบครัวประเภทนี้ เมื่อรู้อะไรไม่ตื่นตระหนกตกใจ ทำคล้าย ๆ กับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าเกิดตกใจจะทำให้คนอื่น โดยเฉพาะภรรยาเพิ่มความตื่นตระหนกตกใจเป็นทวีคูณ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างแนบเนียนและเรียบร้อยดี

น้ำมนต์รักษาโรค

น้ำมนต์หลวงพ่อวัดไร่ขิง ใครที่เคารพเลื่อมใสพากันเชื่อถือมานานแสนนานแล้ว บางคนที่มีลูกถวายเป็นลูกหลวงพ่อเวลาลูกปวดหัวตัวร้อน ไม่มียาให้ทานมักจะเอาน้ำมนต์หลวงพ่อให้ทาน ไม่มีน้ำมนต์หลวงพ่ออยู่กับบ้าน ก็มักจะทำน้ำมนต์ง่าย ๆ คือ ตักน้ำ ๑ ขัน หาเทียนมา ๑ เล่มธูป ๓ ดอก ไม่มีเทียนก็ไม่ต้อง ใช้ธูป ๓ ดอกเท่านั้น นำไปตั้งไว้กลางแจ้ง ปักธูปไว้กับพื้นดิน หรือวางพาดไว้ปากขันทำน้ำมนต์ หันมาทางทิศหลวงพ่อวัดไร่ขิง แล้วก็อธิษฐานขอให้หลวงพ่อทำน้ำมนต์ให้สักพักใหญ่ ๆ ก็นำน้ำมนต์มาให้ลูกทาน แก้โรคปวดหัวตัวร้อนธรรมดา ๆ หายแล นอกจากนี้วัวเจ็บควายเจ็บก็ทำแบบเดียวกัน ใส่ในถังน้ำที่วัวควายกินบ้าง ราดลงบนวัวควายบ้าง ถ้าเจ็บที่ขา ลำตัว เอาน้ำมนต์ทำกระสายยาบ้าง พอกที่แผลที่ขาตามแต่จะเห็นเหมาะสม บางคนก็บนมะพร้าวอ่อน ๑ ผลบ้าง หลายผลบ้าง พอหายก็แก้บนที่บ้านนั้นเอง เคยเห็นเขาปอกมะพร้าวอ่อน ๑ ผล เฉาะกะลาพอให้น้ำมะพร้าวออกได้ งัดกะลาออกจุดธูป ๑ ต้น แก้ที่ชานเรือนหน้าบ้าน ถามเขาว่า "ทำอะไร" เขาตอบว่า "แก้บนหลวงพ่อวัดไร่ขิง" ไม่ได้ถามต่อก็ไม่รู้ว่าแก้บนอะไร

ปวดหัวตัวร้อนก็หาย วัวควายเป็นไข้เจ็บก็หาย จะมีบางรายไม่หายบ้างหรืออย่างไร ไม่ได้ติดตามผลทั่วทุกราย ที่หายแล้วเขาเล่าให้ฟังจึงได้ทราบ เมื่อมาอยู่วัดไร่ขิงใหม่ ๆ พระจะลาสิกขาบทมักเอาเทียนติดที่บาตรน้ำมนต์จุดไฟไว้ ธูปปักในที่บูชา อธิษฐานอะไรต่อหน้าหลวงพ่อแล้วก็กลับกุฏิ เช้าก็เอาน้ำมนต์ในบาตรนั้นแหละประพรม

เพื่อสิริมงคล ถามว่าทำไมไม่ทำเองเล่า เขาตอบว่า ถวายหลวงพ่อให้ท่านทำแล้ว ในที่อื่น ๆ ผู้ลาสิกขาบทหรืออาจารย์ผู้เป็นประธานในการลาสิกขาบทต้องทำให้ น้ำมนต์หลวงพ่อใช้ได้ทุกโรค แม้แต่โรคเกิดจากบาดแผลหมอที่โรงพยาบาลสั่งผ่าตัดในรุ่งขึ้น ผู้เจ็บเองก็ยอมเซ็นชื่อให้หมอผ่าตัดแล้ว กลางคืนปวดร้าวระบมไม่เป็นอันหลับนอน ยาแก้ปวดก็ไม่หาย ระลึกถึงหลวงพ่อจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานขอให้หลวงพ่อช่วยให้หายปวดแผลและขอให้ทุเลา อย่าได้ทรมานต่อไปเลย ครั้นอธิษฐานแล้วก็ทานน้ำมนต์หลวงพ่อวัดไร่ขิงที่ตนมีอยู่เพราะความเชื่อมั่นในน้ำมนต์หลวงพ่อมานานแล้ว สักพักหนึ่งก็หลับไป แต่ฝันว่าให้เอาพระปางมารวิชัย ไม่มีเกศที่เก็บได้ไว้หลายปีแล้ว ไปถวายวัดเสียแล้วจะหายโรค ดูเหมือนในฝันเขาจะรับรองทำตาม พอรุ่งเช้าไปโรงพยาบาลให้หมอผ่าตัด ก่อนผ่าตัดหมอตรวจดูอีกครั้งหนึ่ง ก็พูดว่า "ไม่ต้องผ่าตัดเพราะแผลหายมากแล้ว" ได้ให้ยารักษาแผลต่อไปจนหาย

พอถึงวันนมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิง ปี ๒๕๑๖ มีผู้หนึ่งชื่อนายสมนึก นาคชำนาญ ได้นำพระพุทธรูปปางมารวิชัย ไม่มีเกศเนื้อชิน ๑ องค์ ชนิดกลางมาถวายเข้าตู้พิพิธภัณฑ์ และเล่าว่าเก็บได้ที่ถนนโรงไฟฟ้า แถวสะพานมอญ บูชามาหลายปีแล้วจนเกิดเหตุดังกล่าว ท่านผู้นี้จะหายเพราะน้ำมนต์หรืออื่นใดนั้น ขอให้อยู่ในดุลยพินิจของท่านผู้อ่าน

ชลอความตาย

เหตุที่ทำให้สัตว์โลกตายมีมากเหลือเกิน พระสารีบุตรพูดว่า "ของแตกได้ ก็มีอันแตกเป็นธรรมดา" ท่านกล่าวขณะที่สาวใช้ของ

นางมัลลิกาภรรยาท่านพันธุละเสนาบดี ในพระเจ้าปัสเสนทิโกศล ยกข้าวยาคูเลี้ยงพระ ทำตกแตกต่อหน้าของท่าน นางมัลลิกาเรียนท่านว่า "ดิฉันจะคิดอะไรเรื่องเพียงเท่านี้ ก่อนหน้านี้เล็กน้อย ได้รับหนังสือด่วนว่าโจรฆ่าสามีกับลูกชายที่พระเจ้าปัสเสนทิโกศลส่งไปปราบโจร ตายหมดแล้ว ยังไม่คิดอะไร ระงับจิตใจไว้ได้ ทำการเลี้ยงพระคุณเจ้าอยู่นี้เสร็จแล้วจึงคิดจัดการเรื่องอื่น..." ท่านพระสารีบุตรจึงกล่าวต่อไปว่า "ชีวิตนี้น้อยนิด ไม่ควรประมาท"

เหตุที่จะป้องกันอันตรายแห่งชีวิตก็มีได้หลายทาง สามเณรรูปหนึ่ง หมอดูทายว่าจะตายในวันนี้ เดินทางไปลาโยมแม่เพื่อลาตาย พบปลาในหนองน้ำแห่งหนึ่งใกล้ตายแล้ว จับปลาไปปล่อยที่มีน้ำลึก วันนั้นก็รอดตายไปได้ เพราะเหตุได้ช่วยปลาทั้งหลายให้พ้นความตาย ผู้ที่กลัวตาย จะปล่อยสัตว์แทนชีวิตก็ควรจะหาสัตว์ประเภทที่ช่วยตัวเองไม่ได้เช่นสัตว์จะถูกฆ่า ปลาเป็นที่จะถูกต้มแกง หรือถูกทำร้ายได้รับทรมานใกล้ตาย ช่วยไว้อย่างนี้ อาจทำให้ผู้นั้น แม้ใกล้จะตาย ก็ให้ยืดเวลาตายไปได้อีกพอสมควร ด้วยความเมตตาอารีและอธิษฐานจิตอันแน่วแน่

ส่วนผู้ที่จับสัตว์บกสัตว์น้ำที่เป็นอยู่ดีแล้ว ไม่เดือดร้อนอะไรมากักขัง ทำลายอิสระภาพให้เกิดเศร้าหมอง ด้วยการพลัดพรากจากพวกเพื่อนฝูงที่อบอุ่น ขาดอาหารหรือได้อาหารไม่ดีเท่าที่ควร บางตัวก็ตายไปก่อนที่จะรอให้ถึงงานทำบุญอายุหรือแซยิดของผู้ที่จะปล่อยไม่ไหว เพราะผิดอากาศ ผิดน้ำ การดูแลไม่ทั่วถึง ถึงวันปล่อยจริง ๆ ตัวที่เหลือจะไปไม่ไหวก็มี เคยเห็นปล่อยปลาบางตัว พอลงน้ำก็นอนหงายท้องหายใจประเดี๋ยวเดียวก็ตาย ไม่ผิดน้ำ ก็ต้องน้ำลึกเกินไป หรือจะปล่อย

ไม่ปล่อยก็จะตายอยู่แล้ว ได้รับกระทบกระเทือนเลยพาลตายเอาง่าย ๆ ผู้ปล่อยสัตว์เพื่อให้อายุยืนทั้งหลาย อย่าทำแบบนั้นเลย จะเป็นการทำลายจิตใจตัวเองให้ลดความเข้มแข็งลงไปอีก จะเกิดเศร้าในขณะจะให้ชีวิตรื่นเริงก็ได้ ถ้าไม่มีสัตว์ที่จะปล่อยก็ทำอย่างอื่นมีอีกมากมาย

อายุวัฒนกุมาร จะตายเมื่อวัยเด็กกี่ครั้งหนึ่ง เนื่องมาจากอวรุทกะยักข์บริวารท้าวเวสวัณ ไม่ทราบว่าทำความดีอะไรเป็นที่ถูกใจนัก ได้รับพรจากเจ้านายว่า "ภายใน ๗ วันนี้ไปจับลูกน้อยพราหมณ์สองสามีภรรยาบ้านนั้นกินได้..." เรื่องนี้ปรากฏในทางญาณอันละเอียดของพราหมณ์นักบวชผู้สหาย ทายว่าลูกของเพื่อนจะตายภายใน ๗ วัน รู้เพียงเท่านี้แต่ไม่มีทางแก้ มีพระสมณโคดมองค์เดียวเท่านั้นแก้ได้ ไปถามเอาเองเถิด ความเร่าร้อนใจอันใดจะเทียบเท่า ที่รู้ว่าลูกน้อยคนเดียวจักตายเสียไม่มีอีกแล้ว พราหมณ์สองสามีภรรยารีบไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ได้รับพยากรณ์แบบนั้นและทรงตรัสแนะวิธีป้องกันความตายให้ไปทำ ให้นิมนต์พระ ๘ รูป หรือ ๑๖ รูป นั่งรอบเด็กในมณฑปสวดพระปริตรตลอดวันตลอดคืนครบ ๗ วัน ลูกจะไม่ตาย พราหมณ์ทำทุกอย่างในระหว่าง ๗ วัน อวรุทกะไม่มีโอกาสเลย เพราะพระทั้งหมดล้วนแต่เป็นพระอรหันต์ มีสติสวดพระปริตรไม่ขาดสาย วันที่ ๘ พระพุทธเจ้าเสด็จไปแต่เช้าตรู่ ประทับที่สมควรส่วนหนึ่ง บรรดาเทพมเหสักโข พวกศักดิ์ใหญ่ก็พากันเข้าเฝ้า อวรุทกะยักข์พวกอัปเปสักโขศักดิ์น้อย ก็ต้องถอยไปได้ที่ห่างจากเด็กถึง ๑๒ โยชน์ หมดโอกาสกินเด็ก เพราะพ้นเขตกำหนดพรที่ได้รับมา (ใคร ๆ จะเห็นแก่ตัวน่าเกลียดอย่างท้าวเวสวัณไม่มีอีกแล้ว ลูกน้องทำความดีให้แก่ตนเองแท้ ๆ แทนที่จะให้รางวัลของตัวเองกลับให้ไปกินลูกคนอื่น ทำให้

เดือดร้อนไปตาม ๆ กัน) เด็กนั้นอายุได้ถึง ๑๒๐ ปี ไปไหนมีอุบาสกแวดล้อมถึง ๕๐๐ คน ภายหลังมีพระภิกษุสงฆ์ เกิดสงสัยทูลถามสมเด็จพระผู้มีพระภาคว่า "ความเจริญอายุมีเพียงอย่างนี้เท่านั้นหรือพระเจ้าข้า" สมเด็จพระผู้มีพระภาคทรงตรัสว่า "เพียงเท่านี้ก็หาไม่ ยังมีอย่างอื่นอีก" แล้วพระองค์ก็ตรัสต่อไปว่า "คนที่ไหว้กราบผู้เจริญด้วยอายุชาติและคุณความดีอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่กระด้าง พร ๔ ประการ คือ อายุยืน วรรณะผ่องใส สุขะสบายกายสบายใจ พละมีพลานามัยดี ย่อมมีแก่ผู้นั้น ๆ ยิ่งขึ้นไป เป็นอันว่าเพียงแต่การให้พรอย่างเดียวด้วยปากไม่พอ ใครก็ตามที่คารวะกราบไหว้คนผู้เจริญด้วยคุณดังกล่าวแล้ว ย่อมเจริญด้วยอายุเป็นต้น

นอกจากนี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้รักษากุศลกรรมบถ ๑๐ ประการ ย่อมเป็นเหตุเจริญอายุได้ บางตระกูลในอดีตบำเพ็ญกุศลกรรมบทเป็นธรรมประจำตระกูลมาทีเดียว และในตระกูลนี้ปรากฏว่าอายุยังไม่ถึง ๑๐๐ ปีจะไม่มีใครตาย ต่อมามาณพในตระกูลนี้ได้ไปศึกษาวิชาการทิศาปาโมกข์อาจารย์ ณ เมืองตักกศิลา ลูกชายท่านอาจารย์อายุไล่เลี่ยกับมาณพนั้น เกิดโรคปัจจุบันตาย เขาพากันร้องไห้ทั้งบ้าน ลูกศิษย์อื่น ๆ ใจอ่อนก็ร้องไห้บ้าง คนใจแข็งก็ไม่ร้องไห้ในเบื้องต้น แต่พอเขาร้องกันมาก ๆ ก็ต้องร้องไปกับเขาบ้าง แต่ไม่มีน้ำตา พวกนี้มักหัวประจบหรือพวกมีจิตวิทยาสูง เห็นเขาร้อง ถ้าไม่ร้องไห้บ้าง ก็กลัวเขาจะว่าไม่รักใคร่กันจริง ไม่ใช่พวกเดียวกัน ถูกมองในแง่เป็นคนอื่นไป ครั้นจะร้องไห้หรือก็ไม่เกิดอารมณ์เศร้า น้ำตาเจ้ากรรมก็ไม่ออกมา บางทีต้องใช้น้ำลูบหน้าให้สมเหตุสมผล ยิ่งเป็นลูกสะใภ้ที่สามีตายด้วยแล้วใจแท้จริงน่ะ ไม่อยากจะร้องไห้เพราะเป็นคนรู้เท่าทันความเศร้าโศก

หรือปลงตก รู้เท่าทันการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ ถ้าไม่ร้องไปบ้าง เขาจะพากันคิดว่าไม่รักผัว หรือจะปลีกตัวหาใหม่อะไรทำนองนี้ จำเป็นต้องร้องเสียบ้างพอหอมปากหอมคอ ใคร ๆ จะไม่ต้องสงสัย

ส่วนมาณพน้อย เห็นเขาพากันร้องไห้กันมาก ๆ ก็นึกแปลกใจ เพราะเขาไม่เคยพบใครในตระกูลของเขาตายในขณะมีอายุน้อย ๆ สักคนเดียว จึงไม่เกิดอารมณ์เศร้าอะไร มีผู้ถามว่าในเมื่อเขาเศร้าโศกสงสารลูกชายอาจารย์กัน แต่ทำไมท่านจึงเฉยอยู่ไม่ร้องไห้ ทำอาการคล้ายกับไม่รักใคร่ลูกครูอาจารย์เสียเลย เขาก็ชี้แจงว่า "ลูกอาจารย์เพื่อนนักศึกษาของเราทำไมเราจะไม่รัก แต่คุณพ่อของเราสอนเสมอว่าคนที่ร้องไห้ถึงคนที่ตายแล้ว ไม่มีโอกาสคืนชีวิตได้อีก เด็ก ๆ ร้องไห้เพื่ออยากได้ดวงเดือนกับตะวันยังดีกว่าเสียอีก เพราะเด็กแม้จะเอาเดือนตะวันไม่ได้ เขายังมีโอกาสเห็นเดือน เห็นตะวันอยู่ ส่วนผู้ร้องไห้ถึงผู้ตายไม่มีจุดหมายอะไร ทั้งไม่เห็นผู้ตายนั้นอีกด้วยจะร้องไห้ไปทำไม บิดาและผู้หลักผู้ใหญ่ในตระกูลของเรายังไม่ถึง ๑๐๐ ปี จะไม่มีใครตาย แม้กระนั้นก็ไม่พากันประมาท เตือนสอนให้สติพวกเราอยู่เสมอ ๆ ว่า เราจักพลัดพรากจากของรักของชอบใจเสมอ ไม่มีอะไรเป็นของแน่ มีความตายอย่างเดียวเท่านั้นเป็นของแน่ เมื่อชีวิตถึงจุดแล้วก็ต้องดับ การเกิดเป็นเรื่องธรรมดา การดับก็เป็นเรื่องธรรมดา ถ้าไม่ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเรา เป็นเราแล้ว จะเอาอะไรมาเป็นต้นเหตุของความเศร้าโศกเล่า ความเศร้าโศกย่อมเกิดแต่ของที่รัก ทำไมจึงไม่ประกอบเหตุแห่งความไม่เศร้าโศกเล่า เมื่อไม่ทำลายชีวิตเขาเป็นต้นเหตุหนึ่งที่ทำให้อายุเจริญ..." ทิศาปาโมกข์อาจารย์ แทนที่จะโกรธที่มาณพน้อยศิษย์ที่พูดคล้ายกับสอนตน คลายเศร้าโศกไปโดยลำดับ รู้สึกชอบใจศิษย์ที่ให้สติ

หลังจากจัดพิธีร่างลูกชายแล้ว ใคร่พิสูจน์ให้แน่นอนตามคำพูดของศิษย์จริงแค่ไหนไม่บอกให้ใครรู้เรื่องที่จะไปพิสูจน์ทางบ้านมาณพน้อย เพียงแสดงให้เห็นว่า ไปที่อื่นเพื่อให้คลายความเศร้าโศกถึงบุตร จัดแจงห่อกระดูกแพะแล้วย้อนไปยังบ้านลูกศิษย์ ทำร้องไห้เศร้าโศกเป็นการใหญ่แล้วกล่าวว่า “ลูกชายท่านเป็นโรคตายเสียแล้ว ขอนำกระดูกมาคืนท่านเพื่อประกอบพิธีตามระเบียบ...” พ่อของเขาพอได้ฟังก็หัวเราะร่าไม่เชื่อถือ และทุกคนในบ้านนั้นไม่มีใครเชื่อถือเลย เมื่อได้พิสูจน์เป็นที่แน่นอนตามคำพูดของมาณพน้อยผู้ศิษย์แล้ว จึงได้เล่าความให้ฟังโดยละเอียด และขอศึกษากรรมบถ ๑๐ ประการ เพื่อยึดเป็นหลักปฏิบัติแต่นั้นเป็นต้นมา ผู้มั่นคงอยู่ในคุณธรรมกรรมบถ ๑๐ ประการ ก็เป็นเหตุเจริญอายุได้อีกเหมือนกัน

ยังมีการทำให้ไม่ตายอีกหลายอย่าง เห็นว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกัน (ควรดูในกฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ จะทราบโดยพิสดาร) ที่จะกล่าวในที่นี้การชลอการตายอีกแบบหนึ่งซึ่งเป็นของน่าแปลก และผู้ประสบการณ์ก็ได้ทำขณะรับบาดเจ็บใกล้จะตาย ด้วยการอธิษฐานบวชถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระปฏิมากรคือหลวงพ่อวัดไร่ขิง ทำให้แคล้วคลาดความตายไปได้อย่างหวุดหวิดไม่นึกฝัน ขณะที่อยู่ในเหตุการณ์อันระทึกใจใกล้ ๆ จะหมดอาลัยในชีวิต ไม่มีทางจะเลือกที่เหมาะสมได้ในขณะนั้นจุดสว่างก็เกิดขึ้นทางจิต ทำให้คิดว่า “ชีวิตยังมีหวัง” เป็นครั้งสุดท้ายหากครั้งนี้ไม่สัมฤทธิผล ตนเองก็คงเป็นคนที่ชุมนุมชนผู้รู้จักคุ้นเคยต้องลบบัญชีออกจากความทรงจำได้ทันที สิ่งนั้นคือ “ตาย” แต่เมื่อยังไม่ตายก็ต้องดิ้นรนจนถึงที่สุดและนึกว่า ทางนี้เป็นทางสุดท้ายและเป็นทางที่จะทำความดีในคั่นสูงแล้วในชีวิตของตัวเอง แม้จะเป็นชีวิตที่

ก้าวเข้าใจกลางของสวรรค์และนรกมองเห็นอยู่แล้วรำไร ยิ่งกว่าเพศที่กำลังเป็นอยู่ทางนี้ นั่นคือ "บวช" การสละเพศทางฆราวาสถือเพศสูงสุด ใกล้ทั้งสวรรค์นรกยิ่งกว่าเพศฆราวาส เพราะได้ปลูกความเชื่อถือให้ทุก ๆ คนไว้เนื้อเชื่อใจอย่างแน่วแน่ คนทำดีในเพศสมณะนี้ ทุกคนที่เห็นยอมรับกันว่า "คนดี" สิ่งของเครื่องใช้ อาหารประณีตต่าง ๆ ได้รับจากหยาดเหงื่อแรงงานชาวบ้านผู้เสียสละอย่างสูง แม้บางอย่างชาวบ้านเองก็ยังได้รับไม่เท่าเทียมได้ ผู้นับถือพระพุทธศาสนายอมรับกันทั่ว เพราะนักบวชหากทำไม่ดีก็มีนรกเป็นที่หวังได้ง่ายกว่าคนธรรมดา และมักตกนรกลงลึกกว่าคนธรรมดา เพราะปฏิญญาว่าจะทำดี และทำให้ชาวบ้านหลงบูชาสักการะ โดยเข้าใจผิด ๆ ทางพระว่ากินก้อนเหล็กแดงมีไฟลุกโชติช่วงไหม้ ปาก คอ ลำไส้ กระเพาะขาด ยังดีกว่ากินข้าวชาวบ้านที่เขาถวายด้วยความเชื่อถือ แต่กลับทำสิ่งที่ค้านกับเพศที่ตนถืออยู่ ทำดีเหมาะสมกับเพศแล้ว ก็แน่ใจได้ มีสวรรค์เป็นที่ไป มีนิพพานเป็นที่สุด แม้เขาจะรำพึงรำพันในเรื่องนี้ ก็คิดว่าควรเสี่ยงเป็นครั้งสุดท้าย ได้รอดตายมาได้จากการถูกฆ่า เพราะแรงอธิษฐานจะบวชถวายหลวงพ่อวัดไร่ขิง คนแรกบวชได้ ๑ พรรษา อีกคนหนึ่งไม่ได้กำหนดเวลา และรอดตายอย่างมหัศจรรย์ ในเมื่อพวกเดียวกันถูกฆ่าตายหมดสิ้น ขอเล่าตามที่เขาผู้มาขอบวชเล่าให้ฟัง

นายสมพงษ์ ได้หนีออกจากบ้านกรุงเทพมหานคร สมัครเป็นคนรถบรรทุกส่งของระหว่างเชียงใหม่กรุงเทพฯ วันหนึ่งระหว่างเดินทางผ่านจังหวัดตากเข้าเขตป่า ถูกปล้นรถในระหว่างทาง ลูกพี่กับคนรถอีกคนหนึ่งถูกฆ่าตาย ขณะรถถูกปล้นพร้อมด้วยของมีค่าบรรทุกเต็มรถ ๑๐ ล้อ เหลือเขาคนเดียวที่ถูกจับมัดมือผูกตาติดรถไปกับผู้ปล้นซึ่ง

ทำหน้าที่แทนโชเฟอร์เสียเอง รู้ว่าแยกออกทางใหญ่ประมาณชั่วโมงเห็นจะได้ รถหยุด พวกปล้นให้เขาลงจากรถนอนคว่ำหน้าเหยียดกับพื้นดิน ขณะที่กำลังคว่ำหน้านั้น เขาก็นึกถึงหลวงพ่อวัดไร่ขิง อธิษฐานว่าหากรอดตายจะบวชถวายหลวงพ่อ ๑ พรรษา นอนนิ่งประเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงหนึ่งถามว่า "จับเด็กมาทำไม ถามมันดูซิ ยังเป็นเด็กอยู่นี่" เมื่อถูกถามเขาก็ตอบว่า "ครับผมเป็นเด็กนักเรียน ยังเรียน ม.ศ.๒ หนีครูและพ่อแม่ขอโดยสารรถเขามา..." เงียบไปชั่วขณะหนึ่งได้ยินเสียงคนเดิมสั่งว่า "เอามันไปปล่อยที่เดิม" พอได้ฟังคำพูดให้เอาไปปล่อยที่เดิมเท่านั้น ใจมันฟูชนิดบอกไม่ได้ อยากจะกราบไหว้สักหลายร้อยครั้ง แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ต่อจากนั้นถูกผ้าผูกตาทั้งสองข้างให้ซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ พร้อมกับพูดสำทับว่า "ถ้าไม่อยากตาย ก็อย่าแก้ผ้าผูกตาออก..." พอถึงทางใหญ่คนส่งก็พูดอีกว่า "แก้ผ้าผูกตาออกได้ต่อเมื่อไม่ได้ยินเสียงรถแล้วนะ มิฉะนั้นไม่รับรองชีวิตเอ็ง..." ด้วยความกลัวก็ต้องทนปฏิบัติตามมันสั่ง ขอโดยสารรถบรรทุกกลับกรุงเทพฯ มาบวชอยู่วัดไร่ขิง ๑ พรรษา

อีกผู้หนึ่ง ตุ้ย เป็นชื่อของเขา ขับรถรับคณะดนตรีศรคีรีศรีประจวบ ไปฝึกซ้อมที่สามร้อยยอด ขณะกลับถูกคนร้ายดักฆ่าตายหมด แม้ตัวเขาเองก็ถูกยิง แกล้งฟุบลงกับพื้นที่นั่งขับอยู่ เขาคิดว่า อ้ายคนร้ายพวกนี้ฆ่าพวกนั้นหมดแล้ว มันคงกลับมาดูว่าเรายังไม่ตายคงซ้ำเราอีก เขานึกถึงหลวงพ่อวัดไร่ขิง เขาอาราธนาให้หลวงพ่อวัดไร่ขิงช่วย ถ้ารอดตายมาได้จะบวชพระถวายหลวงพ่อ เมื่อพวกคนร้ายไปฆ่านักร้องทุกคนตายหมดแล้วก็กลับมาที่เขา มองดูนิดหน่อยแล้วก็เอากุญแจรถไป ต้องนอนรอทรมานอยู่จนตำรวจมา จึงแสดงอาการให้ตำรวจรู้และได้พา

ส่งโรงพยาบาลเพชรบุรี พวกมันรู้ว่าเขายังไม่ตายก็ตามล่าเพื่อปิดปาก ต้องรีบย้ายจากโรงพยาบาลเพชรบุรีมาโรงพยาบาลนครปฐม อยู่ในความคุ้มกันของเพื่อน ๆ และพี่น้อง หายดีแล้วจึงได้ไปบวชถวายหลวงพ่อวัดไร่ขิง

อำนาจความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อวัดไร่ขิง ทำให้ผู้อธิษฐานทำความดีอย่างสูงด้วยการบวช โดยยึดหลวงพ่อเป็นที่พึ่งให้ผู้ทำร้ายเข้าใจผิดได้เหมือนกัน อีกอย่างหนึ่งผลกรรมชั่วที่เป็นเหตุทำลายชีวิตด้วยการถูกประหัตประหารยังไม่มาถึง หรือน้อยไม่มีกำลังพอ จึงทำให้ต้องใช้วิธีดังกล่าวเป็นทางออก ถ้ามีการทำดีอยู่เสมอ โดยยึดพระคุณของพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ แล้วปฏิบัติส่วนดีที่เป็นพระโอวาทของพระองค์ คงจะปลอดภัยด้วยดียิ่งขึ้นกว่าเข้าตาจนจึงนึกถึงหลวงพ่อการใช้อะไรจนเฝือก็ดูเป็นการทำให้ไม่ค่อยแน่วแน่ หลวงพ่อคงจะไม่ช่วยคนอ่อนแอเสมอไป เพราะไม่ใช้กำลังของตัวให้หมดความสามารถหมดหนทางจริง ๆ น่าจะใช้ดุลยพินิจด้วยดี ทำจริงเสียอย่าง ยากก็ย่อย

ปิดตาขโมย

คนสองประเภทมีอาการต่างกัน

ประเภทตั้งจิตถูก จะทำ จะพูด จะคิดอะไร ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนใคร ทำประโยชน์เพื่อตนแล้ว ยังช่วยเหลือสังคมเท่าที่จะช่วยได้ บางคนไม่ช่วยเหลือสังคมเลยก็มี เป็นคนละเอียดจริง ๆ แม้แต่ตัวจะใช้สอยเองก็คิดเสียดาย จะกินอยู่ใช้สอยต่าง ๆ เบียดกรอเหลือเกินถึงกระนั้นก็ยังได้ชื่อว่า ตั้งจิตในส่วนถูกต่ำที่ทำประโยชน์ของตนเองได้

ประเภทตั้งจิตผิด มักชอบแต่ความสะดวกสบายตามอารมณ์ ไม่นำพาที่จะทำประโยชน์อะไร ให้วันเวลาหมดไปจนเป็นเดือนเป็นปี หวังพึ่งผู้อื่นกินส่วนเดียวเท่านั้น ผู้อื่นไม่ให้พึ่งก็ทำลายทุกวิถีทาง นับแต่สิ่งของห่างไกล แม้ที่สุดชีวิตก็ไม่ยอมละไว้ มีให้กินอยู่หลับนอนก็นิยมชมชอบ ถ้าไม่มีให้ตามต้องการก็หาทางทำลาย ไม่ทำลายเองก็ชวนคนอื่นทำลาย ยิ่งพวกประเภทหมกมุ่นอยู่กับอบายมุขด้วยแล้ว สร้างตัวเองให้เป็นทุกอย่างในการตัดช่องย่องเบา หลอกลวง ปล้น เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ จนเป็นที่รู้กันว่า นักขโมย หัวขโมย เพราะเขาถือว่า ขอให้ตนเองได้ความสุข จะอยู่บนความทุกข์ของใครไม่คำนึง ประเภทนี้มักทำความเดือดร้อนให้แก่สังคมวันแล้ววันเล่าไม่มีจบสิ้น

สังคมคนตั้งจิตถูก ต้องรอบคอบ มิฉะนั้นก็คงสูญเสียของที่รักที่ชอบใจไปปีละมาก ๆ แม้จะมีตัวบทกฎหมายคอยป้องกัน ก็มีช่องว่างหลายทางที่พวกขโมยทั้งหลายจะเอาตัวรอดได้ สิ่งป้องกันกีดขวางอื่น ๆ นอกจากกฎหมายลงโทษเป็นเพียงบันเทาได้ชั่วคราวเท่านั้น ในอดีตเคยมีการใช้คาถาป้องกันขโมยได้บ้างเหมือนกัน เช่นคาถา **ฆะเฎสิ กิงกะระณัง อะหัง ปิตัง ชานามิ ชานามิ** ต้องท่องดัง ๆ ให้ขึ้นใจจึงจะขลัง ขณะนอนหลับถ้ารู้สึกตัวครั้งใดให้ว่าคาถานี้ ขโมยจะเปิดอ้าวลักของอะไรไม่ได้ ขณะเจ้าของไม่อยู่บ้านบางทีก็ต้องเชิญภูติผีปีศาจมาให้เฝ้าของขโมยจะเห็นเป็นคนเฝ้าไม่กล้าลักสิ่งของ เพียงคุ้มกันได้บ้าง ของศักดิ์สิทธิ์บางอย่างก็ปิดตาขโมย ทำให้ไม่เห็นของมีค่าได้เหมือนกัน ในเรื่องนี้เห็นจะควรยกพระหลวงพ่อวัดไร่ขิงมาเล่า จากผู้มีประสบการณ์เล่าให้ฟังสัก ๒ เรื่อง

ที่ร้านเสริมสวย "พิณ" ห้วยขวาง เขตพญาไท ประมาณ ๑๖.๐๐ น. เศษของวันหนึ่ง วัยรุ่นสองคนมีปืนครบมือเข้าไปในร้าน คนหนึ่งคุมประตูร้าน อีกคนหนึ่งจี้ปลดเครื่องแต่งตัวทั้งของเจ้าของร้านทั้งแขกผู้มาเสริมสวย พร้อมกับพูดว่า "ผมไม่ต้องการทำร้ายใคร ผมได้ของแล้วก็จะไป" เจ้าของร้านก็คอยติดตามผู้จี้ไป จะเอาอะไรก็ให้ทุกอย่าง เปิดลิ้นชักหยิบเงินให้ ในลิ้นชักนี้มีของมีค่าหลายอย่าง พระหลวงพ่อวัดไร่ขิงชนิดผงเกษร ได้รับแจกวันงานปี ๒๕๑๘ นมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิงในฐานะเป็นกรรมการช่วยจัดงาน แขวนสร้อย ๑ องค์ แบบหินกระจกรูปไข่ ขอบทำด้วยทอง ๑๔ เค ๑ องค์ อยู่ร่วมในของมีค่าราคาประมาณหนึ่งหมื่นบาทเศษ ขณะเปิดลิ้นชักก็หยิบขันครอบไว้และตั้งใจขอให้หลวงพ่อช่วย ทุกลิ้นชักนักจี้เปิดหมด ลิ้นชักขันครอบไม่เปิดค้นดู หยิบเงินข้างนอกหมดแล้วก็ไม่เปิดดู และไม่ชักลิ้นชักตรวจดู ของเหล่านั้นจึงเหลือหลังจากนักจี้ไปแล้ว

อีกเรื่องหนึ่ง คุณสมชาย อินทศักดิ์อุบล นักธุรกิจสำคัญผู้หนึ่งแห่งกรุงเทพมหานคร มาขอรับพระไปบูชาแบบ ๕ นิ้ว เล่าว่ากลางวันวันหนึ่ง ขณะกำลังทำธุรกิจอยู่ที่ตึกชั้นล่าง ลืมปิดหน้าต่างชั้น ๓ พวกตีนแมวเข้าไปลักของมีค่าไปหลายอย่าง โดยใช้กันสาดตึกติดกันเป็นทางเข้าไปลักของ คิดมูลค่าประมาณแปดหมื่นบาทเศษ แต่น่าอัศจรรย์ที่ลิ้นชักหนึ่งมีสายสร้อยทองคำหนัก ๘ บาท แหวนเพชรและอื่น ๆ มูลค่าประมาณหนึ่งหมื่นแปดพันบาทเศษ มีหลวงพ่อวัดไร่ขิงชนิดโลหะและสมเด็จพระผงอีก ๑ องค์ วางทับอยู่ข้างบนของมีค่าอื่น ๆ ยังเหลืออยู่ดี ไม่มีรอยแตะต้องหรือเคลื่อนย้ายอะไร ในลิ้นชักอื่น ๆ ถูกค้นหมดทุกลิ้นชัก แม้แต่เศษสตางค์ใส่ออมสินของลูก ๆ ก็เก็บเอาไปไม่เหลือไว้เลย

เจ้าของคลายเมตตาปรานีไปทุกที จิตเจ้าของที่เคยอ่อนโยนก็เกิดแข็งกระด้าง นาน ๆ ไปก็ถือเป็นเรื่องธรรมดา ความเป็นผู้มีจิตแข็งกระด้างของเจ้าของในบางโอกาส ก็มีต้นเหตุมาจากผู้เช่าบ้านบางคนด้วยส่วนหนึ่ง คนดีที่มีสัจจะ คงเส้นคงวามาเช่าบ้านอยู่ภายหลังได้เห็นสภาพความเคิมของเจ้าของก็อาจลงความเห็นว่าเป็นพวกเห็นแก่ตัวเอาการอะไรทำนองนี้ เจ้าของที่เคยมีน้ำใจ กลายเป็นคนไร้น้ำใจไปสำหรับบุคคลบางคนได้เหมือนกัน บางคนยิ่งเป็นคนมีน้ำใจดี เห็นอกเห็นใจคนยากคนจน แต่คนที่ได้รับอุปการะ กลับทำตรงกันข้ามเอาเปรียบหนักข้อขึ้น ไม่ได้คำนึงถึงความสูญเสียอันจะเกิดมีทั้งสองฝ่าย ถ้าได้เป็นดีที่สุด แม้การยืมข้าวของต่าง ๆ เช่นยืมข้าวไปกิน เจ้าของบอกเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวให้เอามาคืน เอาไปอย่างไรขอให้เอากลับคืนมาอย่างนั้น ก่อนเอาไปพินอบพิเทาดีพูดจาอ่อนหวาน เอากระสอบใส่ไปเต็มที่เกือบผูกปากกระสอบไม่ได้ พอนำกลับมาบกพร่องไปมาก บางทีเอาข้าวที่ปนกันหลาย ๆ ชนิดมาให้บ้าง บางทีต้องให้เจ้าของไปเอาเองบ้าง แต่ที่ยืมคนอื่นมากิน ๑๐ ถัง เวลาส่งต้องเพิ่มค่าดอก ๕ ถังหรือ ๑๐ ถังนั้น พอนวดข้าวเสร็จ รีบนำไปให้เขาทันทีและทำสะอาดดี คนให้กู้หนี้เอาดอกเบี้ยนี้ เขามีอำนาจอะไรไม่ทราบทำให้ลูกหนี้รีบนำเอาไปให้อย่างกุลีกุจอ ส่วนผู้มีน้ำใจดี กลับทำลายเขาเสียจนหมดความเมตตาปรานี นอกจากนี้ยังไม่ยอมพูดจากับผู้หวังดี ทำมึนตึงเสียเลยก็มี กลายเป็นศัตรูเสียก็มาก น่าแปลกใจจริง ๆ คนมีน้ำใจเมตตาอารี อาจทำให้อีกฝ่ายได้พลังใจหรือใจเย็นถึงจะผิดสัญญาบ้าง เฉื่อยชาบ้าง คงไม่เป็นไร ทำเฉยเมยเรื่อย ๆ ไปก่อนก็คงได้ จึงไม่ค่อยคำนึงความเสื่อมเสียที่หนักใจคนอื่น

ทั้ง ๒ เรื่องนี้ น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าเป็นพวกเงินใช้แลกเปลี่ยนได้ จะเก็บไปหมด แม้รายแรก แขกผู้มาเสริมสวยขอเงินไว้ ๔ บาท เพื่อเป็นค่ารถกลับบ้าน นักจี้ยังไม่ยอมให้ เอาไปจนหมด รายที่สอง เศษสตางค์ที่ยังไม่ได้ใส่ออมสินก็เก็บหมดไม่เหลือ ทั้งเงินในออมสินด้วย คงจะมีเคล็ดอะไรสำหรับพวกนี้สักอย่างหนึ่งตามแบบฉบับครูสั่งเป็นแน่... ไม่ขอให้ข้อคิดอะไร ควรจะอยู่ในการใคร่ครวญของท่านผู้อ่านตามอัธยาศัย

แรงอธิษฐาน

ในราวปี ๒๕๐๖ มีคุณยายคนหนึ่งอายุประมาณ ๖๕ ปีเศษ บ้านอยู่แถวบุคคโล มีบ้านให้เช่า ได้รับค่าเช่าบ้านบ้าง ค่าเงินที่ออกดอกผลบ้าง พอเลี้ยงชีพตามสภาพของคนแก่ น่าคิดที่คุณยายคนนี้ไม่ยอมแก่หรืออยู่เฉย ๆ อย่างคนแก่อื่น ๆ บางคน หากเป็นคนอื่นฐานะขนาดคุณยายก็คงมอบหน้าที่ให้ลูกหลานไปแล้ว ตนเองอยู่สบาย ๆ หรือทำงานแก้รำคาญตามใจชอบเป็นกำไรชีวิต

การมีบ้านให้เช่านี้ ไม่ใช่จะได้รับความสะดวกสบายทุกรายไป บางรายก็ให้ค่าเช่า บางรายก็ไม่ให้ ทวงเมื่อไรก็ไม่มียัน ยิ่งทวงมาก ๆ ก็พาลด่าว่าให้เจ้าของเจ็บใจเล่นอย่างนั้น บางทีก็ท้าให้ฟ้องร้องเอาบางทีก็ชวนอันธพาลมาข่มขู่ให้เกรงกลัว อย่างน้อยก็ไม่กล้ามาทวงค่าเช่านานทีเดียว บางทีก็แกล้งทำลายสิ่งต่าง ๆ ให้เสียหาย พอนำเจ้าหน้าที่มาจัดการตามกฎหมาย ก็หาว่าโหดร้าย ไม่เห็นแก่มนุษย์ตาดำ ๆ มีกินมีใช้แล้วยังทำร้ายจิตใจคนยากคนจน สุดแต่จะพูดหรือกล่าวหา ทำให้

คุณยายผู้เป็นคนสำคัญในเรื่องนี้ก็เป็นผู้หนึ่งที่มีประสบการณ์แบบนี้ และความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่าง ๆ ก็เป็นแบบเกรงใจผู้เช่าบ้านของตน เขาเป็นนายแพทย์เช่าบ้านตั้งคลีนิค เพราะความไว้ใจมากเกินไป จึงได้เซ็นชื่อใบสัญญาเช่าให้เขาก่อน จะเป็นเพราะไม่มีเวลาหรืออย่างไรก็ไม่รู้ คุณหมอไม่ยอมเซ็นชื่อเป็นคู่สัญญาเช่าบ้าน บอกว่าเมื่อนั่นเมื่อนี่จะมาเซ็นชื่อก็ไม่มาสักที บอกก็แล้ว ขอร้องก็แล้ว คุณหมอทำเฉย ๆ เสียนี่ เรื่องก็เลยมานานวัน คนที่คิดว่าจะสูญเสียอะไรต่ออะไรนี่ก็คือมาก ยิ่งมีอายุมาก ความรอบคอบก็มากตามอายุไม่ต้องสงสัย จะว่ากล่าวเขาอย่างคนอื่น ๆ ก็เกรงใจ คุณยายเลยคิดมากจนต้องปรึกษาหารือคนอื่นจะทำอย่างไรดี คู่ปรึกษาก็ไม่มีทางออกเป็นอย่างอื่น จึงบอกให้ไปหาหลวงพ่อวัดไร่ขิง ท่านศักดิ์สิทธิ์บนบานอธิษฐานจะทำให้ท่านบันดาลให้ได้ของที่สูญเสียไป แล้วก็บรรยายคุณภาพตามที่ตนได้ยินมา และบวกกับความเคารพนับถือเป็นทุนอยู่แล้วจนคุณยายต้องไปหาวัดไร่ขิงนั่นแหละ ไม่รู้ว่าหลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นพระสงฆ์หรือพระพุทธรูป ถามใครต่อใครเมื่อรู้เรื่องแล้วก็เข้าไปบูชาสักการะหลวงพ่อในอุโบสถ หลังจากบูชาอธิษฐานแล้วก็ขึ้นกุฏิเจ้าอาวาส ๆ ต้อนรับปราศรัยพอสมควรแล้วไต่ถามเรื่องที่คุณยายมีจุดประสงค์ คุณยายตอบไม่มีจุดประสงค์อันใด ใคร่จะรู้จักเจ้าอาวาสไว้มีโอกาสจะมาเคารพสักการะ คุยไปประเดี๋ยวหนึ่งก็เล่าเรื่องให้ฟังถึงเหตุการณ์ที่กำลังเกิดอยู่ ในที่สุดเจ้าอาวาสนำรูปหลวงพ่อวัดไร่ขิงจำลององค์เล็ก ๆ มามอบให้ ๑ องค์ ชี้แจงให้คุณยายเข้าใจว่า ก่อนนอนให้กราบไหว้แผ่เมตตาจิตอธิษฐานตามเป็นจริง คล้ายกับเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้หลวงพ่อทราบและขอพลังเมตตาธรรมเข้าสะกิดคุณหมอทำสัญญาตามที่ตกลงกันไว้...

และเจ้าอาวาสได้ชี้แจงเพิ่มเติมอีกว่า "คุณหมอคงไม่มีการบิดพริ้วอะไร เพราะเงินก็ไม่มาก คงจะติดธุระเรื่องอื่นหรือมีงานมากไม่อาจเซ็นสัญญาตามต้องการ หมดธุระเรื่องเซ็นเอง ขอคุณยายอย่าต่อว่าอะไรให้กระทบกระเทือนใจ เคยพูด เคยคุยโอภาปราศรัยอย่างไร ขอให้ทำอย่างเดิม ทำเสมือนไม่มีอะไร หรือไม่สนใจอะไรทำนองนั้น กลางคืนก็บูชาสักการะหลวงพ่อ แผ่เมตตาจิตแน่วแน่ดีแล้ว อธิษฐานดังกล่าวสัก ๑๐ วัน ถ้าไม่ได้ผลจึงค่อยหาวิธีใหม่..."

ประมาณ ๗ วันเห็นจะได้ คุณยายมาวัดไร่ขิงอีก กราบไหว้สักการะหลวงพ่อในอุโบสถเสร็จแล้ว จึงไปที่กุฏิเจ้าอาวาส คารวะแล้วก็พูดว่า "สำเร็จแล้วค่าท่าน ขอทำบุญด้วย ๑๐๐ บาท..." แล้วเล่าเรื่องว่า หลังจากปฏิบัติอย่างนั้นได้สัก ๓-๔ วันเท่านั้น ลุงของคุณหมอก็นำเงินมาให้และเซ็นสัญญาตามตกลงแทนหลานชาย แหมหลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์ดีจริงท่าน ช่วยได้จริง ๆ..."

จะด้วยอะไรก็ขอท่านผู้เรืองปัญญาพิจารณาตามเรื่องลงสันนิษฐานตามสบายใจ คุณยายผู้มีเคยมาทำบุญอีกครั้งหนึ่ง ต่อจากนั้นจนบัดนี้ คุณยายก็ไม่ได้มาอีกเลย หรือมาแต่ไม่เห็นก็เป็นได้ การแผ่เมตตาจิตปรารถนาดีต่อกัน ย่อมส่งผลให้สบายใจ ในเมื่องดเว้นความโลภ ความอยากได้และการเพ่งเล็ง ในสิ่งของและอื่น ๆ ของเขาเสียก่อน ยินดีแต่ที่เป็นส่วนของเราเท่านั้น

"ความไม่พอใจจนเป็นคนเข็ญ พอแล้วเป็นเศรษฐีมหาศาล
จนทั้งนอกทั้งในไม่ได้การ เร่งคิดอ่านแก้จนเป็นคนพอ"

รอดชีวิตจากฟ้าผ่า

คนเกิดมาท่านว่า เพื่อใช้หนี้กรรมที่ตนได้กระทำไว้ แม้จะได้รับการทรมานอย่างยิ่งในขณะที่อยู่ในครรภ์ ก็ยังคงชีพอยู่ได้ เพราะยังใช้หนี้กรรมไม่หมด กรรมย่อมทำให้เขามีอันเป็นไปต่าง ๆ กัน ตามอำนาจที่ประณีตและเลว กรรมดีประณีต ก็เกิดอยู่ในสถานที่อำนวยความสุขหรือทำให้วงศ์ตระกูลมั่นคง พ่อแม่ทำมาค้าขายได้ทรัพย์สินอย่างง่ายดาย สิ่งแวดล้อมปัจจุบันอำนวยย่อมเพิ่มความมั่นคงไม่สิ้นสุด

ผู้มีกรรมเลว หยาบ อยู่ในสิ่งแวดล้อมไม่ดี นอกจากตัวเองไม่ดีขึ้น ยังถ่วงความเจริญอื่น ๆ อีก แม้จะมีมรดกตกทอดมีบุญอันเป็นผลกรรมดีบ้าง ถึงมีส่วนแบ่งก็อยู่ไม่นาน จะทำลายเองบ้าง คือแบ่งให้เท่านี้ จะเอาเท่านั้น เกิดการฟ้องร้องกัน ทรัพย์สินที่จะพึงได้ก็เลยเป็นของคนอื่น หมดไปทั้งที่ยังไม่ได้รับเพียงมีหวังจะได้เท่านั้นหรือถูกผู้อื่นทำลายบ้าง เพราะไม่ได้ร่วมกับผู้ให้ไว้ในอดีต แม้จะได้รับทรัพย์มรดก ก็มีอันเป็นไปต่าง ๆ จนได้ นอกจากนี้สิ่งแวดล้อมที่ล่อใจยั่วยุทางอารมณ์ ทำให้หลงระเริง เป็นการทำลายทรัพย์มรดกได้อีกทางหนึ่ง ดังนั้น พ่อแม่ผู้ฉลาดอื่น ๆ จะทำบุญให้ทานสร้างกุศลอื่นใดมักชวนผู้ที่รัก เคารพนับถือกัน เช่น ปู่ย่า ตายาย พ่อแม่ ลูกหลานเหลน หรือวงศ์ญาติมิตรสหายและปิยชนสัมพันธชน ร่วมด้วยเสมอ ๆ หรือทำบุญมาแล้ว ก็แบ่งส่วนบุญให้ หากผู้ไม่ได้ทำร่วมรับส่วนแบ่งบุญที่เขาให้ ก็เป็นอันมีส่วนในบุญนั้นด้วย เรียกว่า อนุโมทนาส่วนบุญ

เดี๋ยวนี้ในการทำบุญให้ทานเกือบทุกที่ ก่อนพระจะอนุโมทนาเจ้าภาพมักจะนำภาชนะใส่เครื่องไทยธรรมไปให้ผู้มาร่วมงานได้จบอธิษฐาน

เป็นอาการคล้าย ๆ ทำกับมือเองฉะนั้นที่เจ้าภาพทำอย่างนี้เป็นการดี แสดงออกน้ำใจกว้างขวาง สมเป็นเจ้าภาพที่มีน้ำใจ แขกน้อย ๆ ไม่สำคัญ ใช้เวลาไม่มากนัก บางเจ้าภาพเห็นแขกมาก็รีบทำก่อนจนหมดแขก พอพระรับถวายภัตตาหารเรียบร้อย ก็นำไทยธรรมเข้าถวายพระทันที ไม่ต้องไปเกี่ยงใครต่อใครให้เขาถวาย กระทัดรัดรวบรัดได้เหมาะสมกาละเทศะดี เพราะได้ให้เขาจบอธิษฐานแล้ว เท่ากับอธิษฐานใจลงไปในไทยธรรมเรียบร้อย เป็นอันเท่ากับได้ถวายกับไม้กับมือแล้ว น่าชื่นใจ ทำได้ถูกต้อง บางเจ้าภาพไม่ได้สนใจที่เขาทำนั้นมุ่งหมายอะไร ควรทำขณะไหน แขกมากนำไทยธรรมไปให้แขกจบอธิษฐานตอนพระฉันภัตตาหารเรียบร้อยแล้ว แขกแม้จะจบอธิษฐานแล้ว ยังมีน้ำใจไปตามแค่นแขกมาถวายอีก ที่อยู่ใกล้ ๆ ไม่ค่อยมีปัญหาที่แขกอยู่ไกลต้องยืดเวลาออกไปอีก ทำความหนักใจให้กับผู้รักษาเวลาไม่น้อย ในการทำบุญเชิญปิยชนและสัมพันธชนร่วมด้วย มีอาคตสถานที่หลายแห่งซึ่งผู้ฉลาดมีพระพุทธเจ้าเป็นต้นได้ตรัสไว้ว่า

อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย ผู้มีศรัทธาในโลกนี้ให้ทานด้วยตนเอง ไม่ชักชวนใคร ๆ เขาจะได้ทรัพย์สมบัติ แต่ไม่ได้บริวารสมบัติ เพียงชวนผู้อื่นทำบุญให้ทาน แต่ตัวเองไม่ได้ทำ เขาจะได้บริวารสมบัติ แต่ไม่มีทรัพย์มรดก หากเขาชวนผู้อื่นด้วย ทำด้วยตนเองด้วย เขาจักได้ทั้งทรัพย์สมบัติและบริวารสมบัติ ไม่ทำด้วยตนเอง ไม่ชักจูงผู้อื่นทำ เขาจักยากจน เป็นคนกินเดนเศษอาหารที่เหลือจากผู้อื่น หรือเศษทรัพย์สมบัติที่เขาไม่ต้องการในที่แห่งตนเกิดแล้ว ๆ

โชติกเศรษฐี ก่อนสละทรัพย์ออกบวช ต้องการทราบในลูกชาย ๓ คน ใครได้เคยทำบุญร่วมไว้บ้าง ก่อนจักมอบทรัพย์มรดกของตน

ได้เอาจอบให้ลูกชายไปขุดลิ่มทองคำของตน ลูกคนใดขุดลิ่มทองคำที่ภูเขาได้ ถือว่าได้ร่วมสร้างบุญกันมา มอบให้พี่ชายใหญ่และพี่ชายกลางขุดก่อนตามลำดับ ทั้งสองคนเอาจอบขุด จอบสะท้อนแข็งเหมือนแผ่นหินกระด้าง ไม่อาจขุดได้ มอบให้ลูกชายเล็กลองดูบ้าง เขาเพียงขุดเบา ๆ เท่านั้น ลิ่มทองหลุดออกคล้ายขุดดินเหนียวฉะนั้น จึงได้มอบทรัพย์ให้ลูกคนเล็กและแบ่งให้พี่ชายทั้งสองร่วมใช้สอยด้วย น้องชายเชื่อโอวาทของบิดา ได้แบ่งทรัพย์ให้พี่ชายใช้ตามต้องการอยู่เป็นสุขสืบมา

มฆมาณพ สร้างศาลาพักร้อนในระหว่างทาง ภรรยา ๓ คน ร่วมสร้างมีส่วนในศาลานั้นด้วย จึงเกิดเป็นสามีภรรยากันอีก คนที่สี่รักสวยรักงาม เอาแต่แต่งตัวคอยรับหน้าสามีเท่านั้น ไม่ยอมร่วมสร้างศาลา จึงไม่ได้เกิดร่วมกัน ผลกรรมบางอย่างทำให้เกิดในกำเนิดนกยาง สามีชักจูงให้รักษาศีลในสองชาติติดต่อกัน จึงมาเกิดร่วมกันมีนามว่า "สุชาดา"

ไม่ได้ทำบุญร่วมกัน แต่ทำบุญแล้วตั้งความปรารถนาไว้จะเกิดในที่ใด อำนาจกรรมดีนั้นมีพลัง อำนาจกรรมอื่นที่มีพลังแรงกว่าไม่มีก็สมปรารถนา เช่น นางปฏิปูชิกา ทำบุญให้ทานรักษาศีลครั้งใดก็ปรารถนาเกิดในสำนักมาลาภารีเทพบุตรที่ตนเคยอยู่ร่วมมาสมดังปรารถนา พระเจ้าพิมพิสาร แม้ได้บรรลุโสดาปัตติผลแล้ว ปรารถนาเกิดในชั้นจาตุมมหาราชิก เพราะเคยอยู่ชั้นนี้มานาน สวรรคตแล้วก็ไปเกิดในภพนี้อีกตามปรารถนา

แม้หญิงทำบุญให้ทานรักษาศีลเป็นต้น เปลี่ยนเพศเป็นชายตามต้องการ ย่อมได้สมปรารถนา เมื่อทุกคนทำบุญให้ทานทุกครั้งควรชักชวนปิยชน เช่น พ่อแม่ ลูกหลานหรือคนอื่น ๆ ร่วมด้วยจักทำความมั่นคงให้เขาในทางทรัพย์มรดกและผลจะพึงได้อื่น ๆ

สมัยดึกดำบรรพ์มาแล้ว คนอยู่กับธรรมชาติ อาศัยป่า ภูเขา ต้นไม้ ทำมาหากินอยู่กับธรรมชาติ เกิดความฉลาดดัดแปลงไปบ้างตามอำนาจการใช้วิทยาศาสตร์เข้าช่วย ทำให้คล่องตัวขึ้นโดยลำดับ ธรรมชาติดินฟ้าอากาศเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่น่าหวาดเสียว เช่น ฟ้าผ่า เป็นต้น ผลปรากฏว่า ถูกอะไรก็มอดไหม้ไป เป็นที่หวาดกลัวของมนุษย์ผู้อยู่กับธรรมชาติเช่นนั้นเป็นเวลานาน ต่อมาแม้จะอยู่ในบ้านเมืองแล้ว ก็ยังมีความหวาดกลัวอยู่ในบางพวก เด็กทำอะไรว่าไม่เชื่อหรือผู้ใหญ่จะละสัจจะชวนสบถสาบานอ้างฟ้าผ่าตายเท่านั้น ยอมกลัวไม่กล้าทนสบถต่อไป ผู้ประทุษร้ายคนที่ไม่ประทุษร้ายตอบ ย่อมได้รับผลกรรมหนัก ๑๐ ประการ อย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับฟ้าผ่าอยู่ด้วย คือ

๑. เวทนากล้า เช่นโรคประสาท ปวดสมองอย่างแรง

๒. เสื่อมทรัพย์ ที่มีอยู่หรือทรัพย์ที่หาได้ยากยิ่ง

๓. อวัยวะทำลาย เช่นถูกตัดมือ หรือ ตัดขา เป็นต้น

๔. อาพาธหนัก เช่น โรคอัมพาต ตายไปซีกตัว เป็นต้น

๕. จิตฟุ้งซ่าน คือเป็นบ้า หรือบ๊อง ๆ ไม่เต็มบาท

๖. ขัดของแด่เจ้าบ้านพานเมือง คือถูกถอดยศ ปลดตำแหน่ง เป็นต้น

๗. ถูกกล่าวตู่ร้ายแรง เช่นถูกหาว่า คิดร้ายในพระราชา หรือ ผลิตเฮโรอีน เป็นต้น

๘. ย่อยยับแห่งเครือญาติ ที่จะเป็นที่พึ่งอาศัยได้

๙. เสียโภคทรัพย์ที่มีอยู่ เช่น มีทองคำกลายเป็นถ่านเพลิง เป็นต้น

๑๐. ไฟธรรมดาหรือไฟป่าไหม้เรือน ถ้าไฟเหล่านี้ไม่ไหม้เรือนก็จะเกิดจากฟ้าผ่าเรือนไหม้จนได้

นอกจากนี้เป็นคนมีปัญญาอ่อน หรือคนปัญญาอ่อนมาเกิดร่วมตายไปก็ตกนรกอย่างเดียว ท่านว่ากรรมหนักอย่างนี้ตามเผาผลาญถึงในสัมปรายภพด้วย

มีคำขู่เด็ก ๆ ที่ชอบเล่นอะไร ๆ วิตถารว่า อย่าขี่หมาจะถูกฟ้าผ่าบ้าง ขี่ควายกางร่ม ฟ้าจะผ่าตายบ้าง แสดงว่าฟ้ามีอิทธิพลที่น่ากลัวแม้พระเถระชั้นผู้ใหญ่บางรูป ฝนตกฟ้าร้องก้องอากาศจะต้องมีคนอื่นอยู่เป็นเพื่อน จึงจะอยู่ได้ ผู้รู้กล่าวว่าไฟจากสายฟ้ามีพลังแรงมากเป็นหมื่น ๆ โวลท์ ไม่ต้องถูกอย่างแรง เพียงสายฟ้า เล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ทำให้ตายได้แล้ว ฉะนั้นคนจึงกลัวนักกลัวหนา

มีบ้างเหมือนกันที่จะไม่อยู่ใต้กฎธรรมชาติ มีพิเศษนอกเหนือไปจากสิ่งอันน่ากลัวนั้น ๆ ในจำนวนหลายร้อยหลายพันราย มีบางรายที่แม้จะถูกฟ้าผ่าอย่างจัง ยังไม่ตาย สายสร้อยคอหนัก ๑ บาทละลายไหม้และหนังก็ไหม้เกรียมดำในจุดที่สายสร้อยอยู่ แต่อีก ๔ ข้อจะถึงองค์พระที่แขวนสร้อยอยู่ ไม่ละลายยังดี ๆ อยู่ น่าอัศจรรย์คิดเท่าไรก็คิดไม่ตก เป็นเพราะเหตุไร? ไฟสายฟ้าจึงไม่ไหม้หรือทำอันตรายถึงชีวิต น่าจะเล่าสักนิดสู่กันฟัง (อ่าน) ประดับความรู้

เป็นนาทีวิกฤตอันระทึกใจที่สุดในชีวิตน้อย ๆ ของผู้ได้รับเหตุการณ์อย่างไม่คาดฝันมาก่อน น้อยเหลือเกินที่จะมีรอดชีวิตอยู่ได้ในจำนวนน้อยนั้น จะเป็นการบังเอิญหรืออย่างไรก็เหลือวิสัยที่จะเดาถูกแม่จำรัส กลัดจินดา ได้รอดชีวิตมาอย่างหวุดหวิด ชนิดเส้นยาแดงผ่าแปดก็ว่าได้ทั้งน่าทึ่ง ใจหายใจคว่ำไปตาม ๆ กัน สำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์

ขณะนั้น เสมือนเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง วันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๒๐ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น.เศษ แม่จำรัสได้เดินกลับจากนา มือถือเคียวเกี่ยวข้าว ถือแกลลอนจุน้ำมันประมาณ ๕ ลิตร และไม้รองเครื่อง ฝนตกเปาะแปะเล็กน้อย อีกประมาณ ๑ เส้นเศษจะถึงบ้าน ฟ้าผ่าลงมาที่งอบกันแดดฝน ซึ่งอยู่บนศีรษะ รังงอบละเอียด ตัวงอบยับเสียหายบางส่วน เป็นช่องขนาดผลมะนาวรอดได้สบาย งอบใช้ไม่ได้ ข้างศีรษะด้านขวามีเลือดเกรอะกรัง เสื้อทั้งชั้นในและชั้นนอก ขาดเป็นรูเล็ก ๆ ทั้งสองตัว ข้าง ๆ ตัวเป็นรอยไฟไหม้ สร้อยคอทองคำหนัก ๑ บาท ไหม้ละลาย เหลือที่ใกล้ขอสร้อยซึ่งแขวนพระ ข้างหนึ่งเหลือ ๔ ข้อ ข้างหนึ่งเหลือ ๒ ข้อ ตรงสร้อยที่คล้องคอ หนังไหม้ไฟดำรอบคอ ตามสายสร้อยคล้องอยู่ยังมีเลือดออกซิบ ๆ ตามรอยที่หนังไหม้ไฟอยู่หลายวัน จนออกจากโรงพยาบาลได้เลือดที่ซิบ ๆ จึงได้หายไปทีละน้อย ๆ

พระที่แขวนสร้อยเป็นพระด้านหนึ่งประจำวันอังคาร ด้านหนึ่งรูปหลวงพ่อวัดไร่ขิง เป็นพระประจำวันของลูกสาวคล้องคอไปช่วยงานกลับบ้านแล้วถอดมอบให้แม่เก็บไว้ แม่ได้คล้องคอออกไปนา และกลับมาตามเวลาดังกล่าว แม่จำรัส กลัดจินดา ถูกฟ้าผ่าหมดสติสลบไปสิ้นเสียงฟ้า ลูกสาวสงสัยแม่หายไปไหน ให้คุณพ่อดูไม่เห็นแม่ จึงได้พากันไปที่คุณแม่นอนสลบไสลอยู่ หาหมอทางไสยศาสตร์ปัดรังความรู้ตัวบ้างไม่รู้บ้าง นำส่งโรงพยาบาลรามาธิบดี ให้หมอดูแลความปลอดภัยถึงเวลา ๑๒.๓๐ น.เศษ จึงได้ฟื้นคืนสติเป็นบางขณะ ตั้งแต่เริ่มเข้าโรงพยาบาล จนถึงออกจากโรงพยาบาลทั้งหมดให้น้ำเกลือ ๑๘ ขวด (ขนาด ๑๐๐๐ ซีซี ๕ ขวด ๕๐๐ ซีซี ๑๓ ขวด) หลังจาก

ถูกฟ้าผ่าแล้ว ขณะก้มหรือเงยศีรษะมีอาการมึนงงอยู่ แต่ก็ไม่รู้สึกว่าค่อย ๆ น้อยไป แม่จำรัส กลัดจินดา เล่าว่าเหมือนเกิดใหม่ หมอยืนยันว่าไม่เคยมีรอดสักรายเดียว ขนาดถูกสายฟ้าไม่ถึงขนาดนี้ด้วยซ้ำไปยังไม่รอด คนที่ไม่ได้ทำกรรมคือประทุษร้ายผู้ที่ไม่ประทุษร้ายตอบ และกรรมที่จะให้ตายขณะยังมีอายุไม่ถึงกาลตายไม่เคยทำไว้แต่กาลก่อน มีสิ่งเคารพสักการะมั่นอยู่ จึงยังไม่ถึงฆาตด้วยอุปัทวเหตุนั้น

ไม่ถึงที่ตายวายชีวาตม์ ใครพิฆาตเข่นฆ่าไม่อาสัญ
แม้เมื่อถึงที่ตายวายชีวัน ไม่มีใครฆ่าฟันทำร้ายก็ตายเอง...

เปลี่ยนนิสัย

คนเกิดมาในโลกนี้ มีอาการต่าง ๆ กัน พ่อแม่บางคนต้องการให้ลูกดีมาเกิดในท้องของตน ให้ทาน รักษาศีลเป็นนิตย์ สวดมนต์ภาวนาก่อนนอนเสมอ บางอาจารย์ให้ทัศนะว่า ก่อนนอน พ่อสวดมนต์บท สัฏเฐเต เทวนิกายา...เป็นส่วนหนึ่งของมหาสมยสูตร ทุกคืน ลูกเกิดมามักมีปัญญาเฉลียวฉลาด เล่าเรียนศึกษาคล่องแคล่ว ว่านอนสอนง่าย พูดกันว่า ผู้ที่ทำดีอยู่ในศีลกัลยาณธรรมแล้ว ผู้มาเกิดก็ต้องมีศีลกัลยาณธรรม ผู้มีบุญบารมีอบรมมาแล้ว มีอันต้องเกิดในตระกูลทุกข์ยาก เพราะอำนาจกรรมบางอย่าง แต่ก็อาจดีเด่น หรือเปลี่ยนที่อยู่อาศัยใหม่ มีผู้อุปการะอุปถัมภ์ดี เจริญรุ่งเรืองในส่วนตัวและสังคม

ในประเพณีทำขวัญเดือน ผู้ฉลาดมักจะให้หาใบไม้ต่าง ๆ ที่เป็นเคล็ด เป็นศิริมงคล เช่น ใบเงิน ใบทอง ใบนาก จุดประสงค์ให้รวยเงิน รวยทอง ใบมะตูมให้เหมือนพ่อแม่ คล้ายลูกมะตูมตกไม่ไกลต้น

บางทีก็เอาอย่างอื่น ๆ ตามแต่ที่จะถือเป็นเคล็ด เป็นศิริมงคลตามผู้แนะนำนั้น ๆ จุดมุ่งหมายก็ต้องการให้ลูกดี ให้ลูกฉลาด อันที่จริงลูกจะฉลาดนั้น ต้องอาศัยพ่อแม่เป็นผู้ทำงานในด้านสมอง คือใช้ความคิดดัดแปลงสิ่งต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ เช่น พ่อแม่เป็นนักค้าขาย หรือพ่อเป็นคนใช้สมอง แม่นักค้าขาย พูดง่าย ๆ คือพวกประเภทใช้สมองเป็นประจำ ลูกที่เกิดมามักมีสมองดี เรียนหนังสือเก่ง ส่วนในด้านความประพฤติและอื่น ๆ นั้นขึ้นอยู่กับพ่อแม่หรือผู้อบรมบ่มนิสัยสนใจหรือไม่อย่างไร มีผู้เชี่ยวชาญทางหลักอนามัยให้ทัศนะว่า เด็กตั้งแต่เริ่มถือปฏิสนธิในครรภ์จนถึงอายุได้ ๖ ขวบนั้น พ่อแม่ควรบำรุงในทางสมองให้มากที่สุด เพราะความเติบโตทางสมองที่จะเป็นคนสำคัญในโอกาสต่อไป เนื่องมาจากสมองเป็นส่วนสำคัญเป็นเสมือนกองบัญชาการสั่งงาน อาหารหรือสิ่งใดที่จะสามารถทำให้เป็นประโยชน์ทางสมองได้ควรมีการบำรุงสมองในทางนี้เมื่ออายุเลย ๖ ปีไปแล้ว จะบำรุงเท่าไรสมองก็ไม่มีการขยายตัวเติบโต พ่อแม่จึงควรสนับสนุนลูกของตนให้มาก เด็กมักมีอะไรแปลก ๆ ชอบถาม ชอบซัก ชอบทำอะไรอย่างผู้ใหญ่ใช้คำพูดหลักแหลมเกินอายุ พ่อแม่ที่ฉลาด ควรสนับสนุนให้ทัศนะที่ถูกต้องและคอยชี้แจงให้เขาเข้าใจ เขาเลิกจากเรื่องนี้ ก็จับเรื่องอื่น ๆ ขึ้นมาถามอีก จนพ่อแม่บางคนรำคาญ ดุว่าเอะอะเอาจนเขาเลิกถาม บางทีก็ถูกลงโทษจนเข็ดขยาดไม่กล้าถาม บางคนกลายเป็นเซื่องซึมไปเป็นเด็กมีปมด้อยตื่นกลัวต่อสังคม ไม่กล้าแสดง กล้าทำอะไรทางสมอง พ่อแม่ที่ไม่รู้ความสำคัญของเด็กทางสมองในอายุระดับดังกล่าวนี้ มักมีส่วนทำให้เด็กกลายเป็นคนทึบ ขาดการใช้สมอง คล้ายเด็กปัญญาอ่อน มีปัญหาในชีวิต เป็นภาระของพ่อแม่ที่จะต้องรับผิดชอบ หนักใจ

ตลอดชีวิตของพ่อแม่และของลูกด้วยส่วนหนึ่งเหมือนกัน นอกจากนี้ยังมีเชื้อกามโรค และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่สามารถทำลายทางสมองของเด็กอีกไม่ใช่น้อยที่พ่อแม่บางคนเห็นว่าไม่สำคัญ เช่นอยู่ใกล้กับสิ่งปฏิกูล เสียงอึกทึกครึกโครม เป็นต้น

ส่วนผู้ไม่ค่อยใช้สมองกินอิ่ม หยุดงานก็นอน ลูกที่เกิดร่วมกับเขาอาจมีส่วนสมองปานกลาง หรือต่ำ เนื่องจากการถ่ายทอดทางกรรมพันธ์เป็นธรรมดา ๆ ไม่มีอะไรที่ต้องใช้สมองคิดมากนัก ลูกบางคนอาจไม่อยู่ในระดับดังกล่าวเป็นพวกประเภทหนามแหลมไม่ต้องเสี้ยมมีจำนวนไม่มาก ผู้มีระดับสมองธรรมดาหากได้สิ่งแวดล้อมที่ดี คือครูอาจารย์เข้าใจแนะนำให้วิชาชีพที่ถูกนิสัย มีความแคล่วคล่องดีในวิชาที่ศึกษา เขาจะเป็นคนที่สามารถช่วยสังคมและตัวเองได้ดี ลูกบางคนแม้จะสมองดีปานใด หากถูกตามใจจนเกินกว่าความจำเป็น อาจใช้สมองในทางที่ผิด ๆ ได้เหมือนกัน ลูก ๆ ที่อยู่กับปู่ย่า ตายายก็ไม่ควรให้อยู่นานนัก มิใช่จะกีดกันให้ ปู่ย่า ตายาย ห่างเหินกับหลานเหลนอะไรทำนองนั้น อาจถูกตามใจเกินไป จะแก้ไขไม่ได้ เพราะปู่ยา ตายาย มักห่างเหินจากลูกที่ต้องไปทำงานนอกบ้าน นาน ๆ จะพบสักครั้ง เมื่อมีหลานเหลน ซึ่งเป็นตัวแทนของลูก ๆ ก็ชื่นอกชื่นใจดุบ้าง ว่าบ้าง ฟังเสียงพูดจาเฉียบแหลมของเขาบ้าง ตามใจบ้างส่วนใหญ่จะเป็นนักตามใจมาก ๆ ทีเดียว เพราะคิดว่ายังเด็ก ให้ความเมตตา กรุณา เกินขอบเขต เด็ก ๆ เป็นเสมือนไม้อ่อน ย่อมเกี่ยวพันกับสิ่งใกล้ชิดได้ง่าย ที่พูดนี้เพราะ ปู่ย่า ตายาย ประเภทชอบตามใจหลาน เหลน ทำอย่างไรที่จะให้ถูกใจหลาน เหลน เท่านั้น

น่าเห็นใจคนแก่มากเหมือนกัน ถ้าไม่มีงานสังสรรค์นอกบ้าน ในบ้านไม่มีอะไรทำก็เงียบเหงา คนที่จะพูดคุย ทำให้สบายใจก็ควรจะเป็นคนระดับเดียวกัน หรือระดับเด็กเล็ก ๆ นี้แหละ ส่วนที่สูงขึ้นไปหรือต่ำกว่าลงมา มีงานการทำเหลือมือ ไม่มีโอกาสคุยได้ง่าย ๆ จะเห็นชาวฝรั่งมักชอบเที่ยวนอกบ้านเมื่อแก่ จะมองเห็นเป็นว่าหากำไรชีวิตใส่ตัวก็ได้ อายุต่ำกว่านี้ต้องทำงานไม่มีเวลาเที่ยวเตร่ ตกตอนแก่ลูกหลานก็ออกไปทำงานประกอบอาชีพ อยู่บ้านก็เงียบเหงา ฝรั่งส่วนใหญ่ต้องทำมาหากินเลี้ยงปากท้องชนิดปล่อยเวลาเหลือเฟือมากคงอดตาย คนไทยยังหาเวลาคุยกับหลาน ๆ ได้บ้าง ไปในงานบุญต่าง ๆ งานสังสรรค์กันปรารภเรื่องราวในอดีต ก็ทำให้ฆ่าเวลายาวเหลือสั้น ผู้ไม่มีงานสังสรรค์นอกบ้าน ก็มีหลานนี่แหละเป็นเพื่อนคุยแก้เหงา จะไม่ตามใจหลาน ๆ แล้วจะไปตามใจใคร เมื่อเป็นเช่นนี้ หลาน ๆ ที่อยู่ กับปู่ย่า ตายายจึงถูกตามใจเสียจนเคยตัว ก็มีส่วนว่ายากสอนยากไม่น้อยเลย ส่วนปู่ย่าตายาย ผู้มีธรรมได้ศึกษาดีแล้ว มองปรุโปร่งในชีวิตทั้งอดีต อนาคตปัจจุบัน รู้เท่าทันความเป็นอยู่ของสังคม รู้จักทำใจของตนให้สงบได้อยู่ที่ไหนจะเป็นคนมีความสุข ทำสถานที่นั้นให้เป็นรมณียสถาน โดยไม่ต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมดังกล่าวแล้ว

ลูกบางคนขณะเล็ก ๆ ได้รับความตกใจจากเสียงดังต่าง ๆ ยึดเป็นอุปาทาน เช่น เสียงไม้หรือของหนักตกเป็นต้น แม้จะโตแล้วก็ไม่วายยึดอยู่ ได้ยินเสียงเท่านั้น ตัวสั่นมือสั่นผิดธรรมดา ควรหาวิธีแก้เสียให้หาย บางคนต้องอาศัยบนบานศาลกล่าวต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือนำตัวเขาถวายเป็นลูกของคนและสิ่งที่ตนนับถือสักการะอยู่ หรือให้หมอตรวจ เช็ค เกี่ยวกับประสาท หัวใจและอื่น ๆ ของร่างกาย แก้สาเหตุให้หมดไป หรือใช้แรงอธิษฐานต่อสิ่งที่ตนเคารพอยู่ในวาระสุดท้ายแรงอธิษฐานก็เป็นพลังสำคัญให้เกิดความสำเร็จมาแล้ว ในบารมี ๑๐

ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงบำเพ็ญมาเป็นพระบรมโพธิสัตว์กำลังปรารถนาพุทธภูมิอยู่ ใช้อธิษฐานเป็นพลังสำคัญยิ่ง ลูก ๆ ที่อยู่นอกเหนือวิสัยที่หมอจะตรวจเช็คได้แน่นอน ทำให้เข้าใจเป็นอย่างอื่นต่าง ๆ มากถือว่าเป็นคนสำคัญของครอบครัวเหมือนกัน หากมีอะไรที่แสดงออกผิดกับลูกทั้งหลายแล้วผู้หนักใจที่สุดดูจะไม่พ้นพ่อแม่ แล้วก็แผ่ไปยังบุคคลอื่น ๆ ในสายสัมพันธ์โดยลำดับ มีเด็กที่ไม่เกิดจากอาการตกใจตื่นเต้นจากเหตุการณ์ มีอุปาทานที่ไม่เหมือนใคร พ่อแม่และใครต่อใครที่รับผิดชอบช่วยแก้มาแล้วไม่หาย เหลือเป็นวาระสุดท้าย คือยกลูกถวายเป็นลูกของหลวงพ่อวัดไร่ขิงเพราะไม่มีทางเลือกเป็นอย่างอื่นที่เห็นว่าเหมาะสม เป็นอันดับสุดท้ายที่ตนเคารพสักการะอยู่ น่าแปลก หลังจากนั้น เขาก็เปลี่ยนนิสัยตรงกันข้ามทีเดียวในวงศ์ตระกูลพากันทึ่งไปหมดเหลือวิสัยที่จะทำให้กระจ่างในเรื่องนี้

ครอบครัวหนึ่งในเขตจังหวัดลำปาง เขามั่นอยู่ในพระรัตนตรัย มีลูกสาวแต่งงานแล้ว ต่อมามีลูกชายคนหนึ่ง ลูกชายคนนี้แต่เล็กมาแสดงความรังเกียจต่อสิ่งสกปรก เช่นน้ำลายของตนเองต้องบ้วนโดยมีผ้าห่อหรือปกปิดมิดชิด มองเห็นไม่ได้ ต้องลูบหน้าแปรงฟันก่อนเสมอจึงจะพูดกับใคร ๆ สิ่งชื้นแฉะและใคร ๆ จะมาเคี้ยวข้าวให้เห็นไม่ได้ต้องคอยเอาผ้าหรือกระดาษอุดจมูกเป็นประจำ เคยผ่านที่เลี้ยงเป็ดบางแคเขาจะบ่นว่าเหม็น ๆ พื้นดินที่ชื้นแฉะก็ลงไปวิ่งเล่นไม่ได้แสดงความรังเกียจ แม้แต่น้ำมูกน้ำลายของคนอื่นที่ตนเห็น ทำความลำบากให้ทุกคนตลอดถึงพ่อแม่พี่น้อง ถึงกับลงความเห็นกันว่าเขาเป็นคนมีบุญหนักศักดิ์สูงมาเกิด ทำให้พ่อแม่มีงานเพิ่มมากผิดธรรมดาอีกมิใช่น้อยคือเลี้ยงยากนั่นเอง ในที่สุดต้องร่วมปรึกษาหารือกันว่าลูกนี้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่เลี้ยงธรรมดา ๆ คงจะลำบากหรืออาจมีบุญไม่ถึงเลี้ยงเขาไว้ได้

ควรยกให้กับบุคคลหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จักช่วยรักษาชีวิตเขาไว้ได้หรืออาจจะเปลี่ยนนิสัยแปลก ๆ นี้ให้หายไปได้บ้าง ลองเสี่ยงเป็นครั้งสุดท้าย เพราะญาติผู้ใหญ่ส่วนมากเป็นผู้นับถือคารวะหลวงพ่อวัดไร่ขิง จึงพร้อมใจกันมาถวายเป็นลูกหลวงพ่อวัดไร่ขิง

นับแต่ถวายหลวงพ่ออธิษฐานขอให้เด็กนี้เหมือนเด็ก ๆ ทั่วไป อย่ามีอะไร ๆ พิเศษกว่าเด็กธรรมดานัก ขอให้เลี้ยงง่าย ๆ น่าอัศจรรย์ กลับเปลี่ยนแปลงตรงกันข้ามทีเดียว สิ่งที่เคยรังเกียจอะไรต่ออะไรก็เลิกหมด เดินย่ำพื้นดินไม่ต้องใส่รองเท้าได้ กินข้าวร่วมกันได้ เล่นหัวกับเด็ก ๆ และคนอื่น ๆ ได้เป็นคนละคนไปทีเดียว เคยสงสัยว่าผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่จะมาเกิดคลายหมดไป เพราะเขาเป็นเหมือนเด็กธรรมดาทั่วไป พากันสบายใจไปทั้งครอบครัว พ่อเขาไม่ค่อยได้อยู่บ้านไปทำงานกลับมาเป็นบางครั้งยังสงสัย เพราะขณะนำถวายหลวงพ่อวัดไร่ขิง เขาไม่ได้มาด้วย ทำให้เกิดสนใจทางพระพุทธศาสนาเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะหลวงพ่อวัดไร่ขิง เด็กคนนี้เรียกกันเล่น ๆ ว่า "ใหญ่"

...ใหญ่นัก บางทีก็เล็กไม่ลง...

รอดตายประหลาด

เกิด ทุกคนในเครือญาติ เครือมิตรสหายของญาติต่างพากันดีใจที่เพิ่มสมาชิกมาอีก ๑ แล้ว ถึงกับมีคำพูดเปรย ๆ ว่า...เมื่อเกิดเราร้องไห้ ญาติทั้งหลายต่างเปรมปรีดิ์...ชีวิตเล็ก ๆ ยังอ่อนทุกอย่าง–ที่น่าสนใจคือ กิน นอน เล่น พอโตขึ้นสร้างความอยากรู้อยากเห็นศึกษาวิชาการเพิ่มขึ้น หาประสบการณ์ยิ่งขึ้น ผ่านงานต่าง ๆ จนเกิดความคล่องตัว ทำการงานเพื่อปาก เพื่อท้อง ของตัวเองแล้ว เพื่อ

ปากท้องคนที่ต้องรับผิดชอบในวงครอบครัว ในวงงานที่กำลังดำเนินอยู่ สังคม สมาคม ขยายตัวเพิ่มขึ้น บางคนขึ้นไปเจิดจ้าอยู่ในวงสังคม บางคนก็ถึงจุดดับ ผู้มีสติดีอยู่ก็รักษาความมั่นคงเอาไว้ได้ บางคนหลงระเริงกับคำเยินยอสรรเสริญ ไม่รู้เท่าทันหรือไปไม่ทันสังคม ก็ถูกสังคมลืมได้ง่าย ๆ บางคนก็ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน บางคนพยายามรักษาชีวิตไว้บนความเดือดร้อนของคนอื่น บางคนก็รักษาชีวิตของตนและสัมพันธชนให้มีความสุขมั่นอยู่ในความสงบไม่ก่อความเดือดร้อนให้แก่ใคร ๆ บางคนไม่เกรงใครจะทำเสียอย่าง ใครอย่าแหยม ผู้มีสติประกอบด้วยธรรม ใคร่ครวญดีเท่านั้นจะยืนหยัดอยู่ได้เกือบทุกสังคม ถ้ารักษาไว้ได้ด้วยดีก็มีชีวิตรอดปลอดภัยจนถึงวัยชรา ชรามาก ๆ ก็เกิดอ่อนแอมีร่างกายชีวิตเหมือนคนทั่วไป แต่ไม่อาจทำอะไรหรือไปข้างไหนมาข้างไหนได้ มีความหงุดหงิดใจ บ่นว่าลูกหลานหรือใคร ๆ ที่ทำไม่ดีไม่ถูกใจ เพราะความละเอียดถี่ถ้วนของตัวเองที่ได้เห็นพฤติกรรม ซึ่งเป็นผลได้ผลเสียมาแล้ว มองอะไรทุกอย่างมีค่าไปทั้งหมด แม้แต่เศษกระดาษที่เขาทิ้งแล้ว ทำอย่างนี้นาน ๆ ก็ไม่เป็นที่ถูกใจของลูกหลาน แต่ก็คนประเภทนี้แหละที่มีอะไร ๆ ไว้ให้ลูกหลานได้ใช้สอย ไม่ค่อยจะให้ลูกหลานได้รับความเดือดร้อน นอกจากลูกหลานที่อยู่เกินขอบเขตของคนชราประเภทนี้จะพึงมองเห็นความดี

แก่ดีมีทรัพย์มรดก ไม่มีทรัพย์มรดก แต่มีความดีที่ได้สร้างให้เกิดประทับใจคนอื่นไว้ จะเป็นลูกเป็นหลานหรือไม่ใช่ก็ตามก็ยังพอจะเป็นแก่ชราที่ไม่ถึงกับถูกทอดทิ้งจนไม่มีคนเหลียวแล อย่างน้อยก็มีดีให้คนเห็นบ้าง คงจะทำให้ใคร ๆ ไร้น้ำใจ นิ่งดูดายอยู่ไม่ได้ สิ่งดีคงเข้าไปสะกิดจิตใจใครต่อใครเกิดเมตตาพอจะได้รับเอื้ออารีบ้างไม่มากก็น้อย ส่วนแก่ชราประเภทไม่มีทุกอย่างที่เป็นความดีให้คนอื่นเห็น แม้แต่

ลูกหลาน ก็ต้องอยู่เดียวดาย ไร้ที่พึ่งขาดคนจะปลอบโยนให้กำลังใจ จะให้ตัวตายก็ไม่ตายอยู่สนองเวรกรรมที่ทำไว้ในชีวิตนี้หรืออดีต ผู้ฉลาดทำกรรมดีในขณะที่มีโอกาส คนอื่นใครจะเห็นหรือไม่เห็นก็ตาม จักไม่สนใจ โดยถือเสียว่าความดีที่ยังมุ่งให้คนอื่นสนใจอยู่นั้น ไม่ใช่วิสัยของผู้ฉลาดในแนวพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง เพราะอย่าลืมว่า ทำดีก็ตาม ทำชั่วก็ตาม จะในที่ลับที่แจ้ง ย่อมไม่พ้นมีผู้รู้ไปได้และรู้เร็วเสียด้วย ชอบสอดรู้สอดเห็น ในทุกขณะที่ทำ จะปกปิดในลักษณะไหน เขาจะตามรู้จนได้ บางครั้งก็นึกอายเขาเหมือนกัน ที่จะต้องทำสิ่งไม่ดี ขัดกับความรู้สึกหรือศีลธรรมแต่ก็อดไม่ได้ เพื่อปากเพื่อท้องก็มี เพื่อสนุกสนานก็มี เพื่ออวดโอ้ข้าโตดัง หรือเป็นคนมีเส้นสายผู้ใหญ่ คนของท่านผู้มีอำนาจวาสนา เพื่อประชดสังคมก็มี เพื่อทำอย่างนี้ แล้วจักเป็นมุมกลับให้ความสำคัญแก่ตัวเองก็มี เพื่อข่มขู่ใครต่อใครให้สยบแก่ตัวก็มี เขาผู้นี้จะเป็นใครไปไม่ได้ คือ "เรา" ถึงกับมีคำรับรองที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า **"นัตถิ โลเก ระโห นามะ** ความลับไม่มีในโลก" การกระทำบางอย่างไม่ต้องถึงการกระทำอย่างของมหาบุรุษที่กล่าวกันว่า... เลือดเนื้อจะเหือดแห้งไปเหลือแต่ เอ็น กระดูก ก็ตามที ยังไม่ถึงจุดที่ตั้งใจ จักไม่เลิกความเพียร ลุกจากที่นี้ คนสามัญธรรมดา ๆ อย่างเราถือเพียงว่า...ถึงเหนื่อยยากแล้วเหนื่อยหาย แต่เครื่องหมาย "ความดี" ยังมีอยู่...เท่านี้ก็พอ ใครจะสนหรือไม่สนก็ช่างปะไร

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ทุกคนปฏิบัติธรรม ยึดธรรมเป็นที่พึ่ง ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นพระองค์ รู้ธรรมดีแล้วจะมีพระพุทธเจ้าอยู่ใกล้ ๆ แสดงให้เห็นว่า พระพุทธเจ้าให้ทุกคนปฏิบัติมั่นในธรรม เดินสายกลาง ไม่เอียงซ้ายเอียงขวา พระโอวาทเช่นนี้มองอย่างผิวเผินในรูปวัตถุจะคล้าย ๆ กับรถไฟแล่นบนรางนั่นแหละ เอียงซ้ายหรือเอียงขวา ตกราง

ไปไม่ถึงจุดหมายทั้งนั้น มองโดยพิจารณาละเอียดถี่ถ้วนอย่างนักปราชญ์แล้ว เป็นคำคมลึกซึ้ง ที่คนไม่ใช่ชั้นปัญญาชนจะพึงมองเห็นได้ง่าย พระองค์ยังตรัสย้ำกับพระวักกลิว่า...ไม่ควรยึดพระองค์ ยึดธรรมปฏิบัติธรรม ผู้ใดปฏิบัติรู้จักธรรมดี ผู้นั้นก็จะรู้จักพระองค์ดี จักมีพระพุทธเจ้าอยู่ใกล้ ๆ จะมายึดรูปที่เปื่อยพัง เน่าเหม็น ทำไม...

คนเดี๋ยวนี้ชอบยึดรูปวัตถุแทนองค์พระพุทธเจ้า ในรูปแบบ "เล่น" กันไปหมด คำว่าเล่นนั้น ไม่มีจริงจังอะไร ในทางที่พระพุทธรูปเปรียบเหมือนกับของมีชีวิตชีวาเคลื่อนไหวได้ ใช้คำว่า "จับ" คล้ายกับจับผักปลาอะไรทำนองนั้น เป็นภาษาตลาดนักนิยมพระวัตถุชอบพูดกัน จับมาได้มาก ๆ ราคาดีก็ "ปล่อย" กันดูไปกันใหญ่ น่าจะใช้คำพูดให้คู่ควรกับความบริสุทธิ์มากกว่า ไม่ควรเอาคำพูดง่าย ๆ มาใช้กับของบริสุทธิ์ คนสมัยปัจจุบันหรืออนาคต จะเข้าใจถ้อยคำที่ใช้กับพระพุทธรูปอย่างนี้ เป็นของไม่มีค่า ถือเป็นสินค้านาน ๆ ไปจะกลายเป็นปูชนียวัตถุที่ไม่มีความหมาย ทำอย่างไรจะช่วยกันรักษาให้เป็นปูชนียวัตถุที่ควรเคารพนับถือ มั่นคงอยู่นานเท่านาน

พระพุทธรูปจะบันดาลอะไรนั้นควรคิดให้ดี เพราะพระองค์นิพพานดับสนิทไม่มีอะไรเหลือ แต่มีอภินิหารอย่างนั้นอย่างนี้น่าจะเกิดจากเทพเทวาอาศัยรูปสร้างบารมี พระพุทธรูปบางองค์อาจ มีเทพมเหศักดิ์รักษาสามารถให้สิ่งที่มุ่งหมายได้ต่าง ๆ ดังเทพตนหนึ่งอาศัยต้นไม้ใหญ่ใกล้ทาง ฤาษีจำนวนมากพากันมาพักร่ม นึกอยากได้น้ำเพื่อดื่มแก้กระหายก็ได้สมประสงค์ นึกอะไรก็บันดาลให้ได้สมปรารถนา แต่ก็อยู่ในวิสัยที่จะพึงได้ เทพผู้อภิบาลพระพุทธรูปมีบารมีมากก็อาจให้อะไร ๆ ได้ทุกอย่างในขอบเขตที่เห็นได้ชัดคือทำให้เกิดศรัทธาในเบื้องต้น มีความเชื่อก่อนเป็นอันดับแรก ทำใจให้มั่นคงในขั้นต่อไป นี่คือสมาธิ คนมีสมาธิเป็นเหตุให้เกิดปัญญาไตร่ตรองรอบคอบในการทำงานหรือรักษาหน้าที่

ศึกษาหาความรู้ ครั้งก่อน ๆ นี้อาจไม่แน่วแน่ พอเกิดความเชื่อเท่านั้นก็สร้างความแน่วแน่ พิจารณาด้วยเหตุผลอันละเอียด จึงได้ผลสมที่ปรารถนา ถ้าไม่คิดอะไรมากก็ต้องยอมยกความศักดิ์สิทธิ์ที่สำเร็จนั้น ๆ ให้กับปูชนียวัตถุที่ตนเชื่อถือ คิดด้วยเหตุผลแล้ว คือเราประกอบด้วยศรัทธา ทำให้มั่นคงในกิจน้อยใหญ่นั้น ไตร่ตรองด้วยปัญญาอันสุขุมคัมภีรภาพทำให้กิจการนั้น ๆ สำเร็จด้วยดีอย่างไม่น่าเชื่อจะเป็นไปได้แต่ก็เป็นไปแล้ว อันที่จริงก็ธรรมะของพระพุทธเจ้านั่นเอง บางทีก็เป็นรูปพระเถระต่าง ๆ ที่ตนมีความศรัทธาอยู่ หรือสิ่งอื่น ๆ ที่ตนมีศรัทธา... ข้อน่าสังเกต สิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ นั้น ถ้าคนใกล้ชิดเกิดความโลภประพฤตินอกธรรมะ หลอกลวงทำให้ผู้มีศรัทธาทั้งหลายเข้าใจผิด ๆ มักจะเสื่อมโดยเร็ว แม้แต่พระพุทธรูปในบางที่ คนเขลารู้เท่าไม่ถึงการเห็นแต่จะได้สร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้เสียเอง ก็เป็นการทำลายความศักดิ์สิทธิ์ศักดิ์ศรีเสียมิใช่น้อยก็มี

พระพุทธรูปที่เทพต่าง ๆ อภิบาลรักษาอยู่มาก ก็พระพุทธรูปสมัยเชียงแสน สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา สมัยรัตนโกสินทร์ ในบางอิริยาบถ สมัยนอกนั้น จะยกย่องในฐานะของเก่าไม่เห็นมีอภินิหารอะไรนัก พวกเทพน่าจะไปจุติเสียหมดจึงไม่ค่อยมีอภินิหารปูชนียวัตถุและสิ่งอื่น ๆ ที่มีอภินิหารนั้น ให้สำเร็จเฉพาะบางคนเท่านั้น มิใช่ทั่ว ๆ ไปทุกคน น่าจะเพราะพลังศรัทธา สมาธิ ปัญญา จะอ่อนกำลังไปบ้างไม่เหมือนกัน จึงขลังศักดิ์สิทธิ์เฉพาะเป็นบางคน มากหรือน้อยนั้นก็อาจเกิดจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้อยู่ใกล้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีการส่งเสริมออกนอกลู่นอกทางด้วยจะทำให้คลายความศักดิ์สิทธิ์ลงไปเพราะพวกเทพที่อยู่ในศีลธรรมเห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนผู้เห็นแก่ได้

เกินขอบเขต คงจะไม่ยินดีที่จะอภิบาลใกล้ชิดต่อไป พวกเทพอาจจะมีความคิดสงสารไม่ควรส่งเสริมคนประเภทนี้ให้เป็นอยู่บนกองกรรมกองเวร หรืออาจเกิดเมตตาอารีไม่อยากเห็นพวกเขาไปได้รับความทุกข์ยากในนรกนานเกินควร เพราะโทษหลอกลวงเห็นแก่ได้เกินกำลัง พูดให้สั้น คนผู้ใกล้สิ่งศักดิ์สิทธิ์นอกศีลนอกธรรมย่อมมีทางทำให้ปูชนียวัตถุและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เสื่อมเป็นธรรมดา ๆ ไม่ต้องสงสัย

อาศัยเหตุการณ์ดังกล่าวและสิ่งแวดล้อม ปรากฏการณ์ต่าง ๆ แล้ว หลวงพ่อวัดไร่ขิง ย่อมมีเทพมเหศักดิ์อภิบาล ทำให้เกิดความสำคัญหลาย ๆ อย่าง สร้างอภินิหารที่ไม่น่าเป็นไปได้ให้เป็นไปแล้ว ทำความทึ่งใจให้เกิดกับคนหมู่มาก ๆ ยากที่ผู้ไม่ใช้วิจารณญาณหรือใช้ไม่ถึงขั้นจะพึงชี้ขาดได้ถูกต้อง แม้แต่หมอผู้ผ่าตัดโรคบางอย่างค้นไม่พบต้นเหตุ แต่หลวงพ่อกลับบอกคนไข้ว่าเป็นอะไร ผ่าตัดตรงไหนได้ และคนไข้ก็หายเป็นปกติ ประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี พูดง่าย ๆ "รอดตายประหลาด" เพียงรับสัญญาตามตกลงไว้เท่านั้น ขอเล่าเรื่องนี้เพื่อให้ผู้อ่านพิจารณาโดยเสรี เรื่องมีว่า

นายช่างบุญเรือน หงษ์มณี เป็นช่างสร้างรูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงมาประมาณ ๒ ปีเศษ ถือว่ารูปหลวงพ่อวัดไร่ขิงก็เหมือน ๆ กับพระพุทธรูปอื่น ๆ เป็นเรื่องธรรมดา ทำพระรูปจำลองมามากต่อมากแล้วนับไม่ได้ว่ากี่วัด รู้สึกเฉย ๆ กับความศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ มาเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๒๓ ดูจะตรงกับวันอาทิตย์แรกของเดือน โรงงานหยุดเวลาประมาณ ๐๕.๐๐ น. เศษ ได้เข้าห้องน้ำความรู้สึกดับวูบไปโดยไม่รู้ตัว มารู้สึกตัวประมาณ ๒ ชั่วโมงเห็นจะได้ เป็นลมไป หมอมาฉีดยาบำรุงหัวใจและให้น้ำเกลือ สั่งผู้ดูแลไว้ว่า ประมาณ ๒๐.๐๐ น.

วันนี้ ถ้าอาการไม่ดีขึ้นให้นำส่งโรงพยาบาล ในระยะที่กล่าวนี้ดีขึ้น แต่พอถึงประมาณตี ๑ เศษ อาการเริ่มทรุดลงไม่รู้สึกตัว จึงรีบนำส่งโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด หมอรับตัวไว้ทันที รีบนำเข้าห้องเอกซเรย์ หลังจากนั้นนำเข้าห้อง ไอ.ซี.ยู

รุ่งขึ้นวันจันทร์ นายแพทย์เจ้าของไข้ตรวจอาการดีไม่พบสาเหตุของโรค เวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ รู้สึกเห็นหลวงพ่อวัดไร่ขิงแต่เพียงเศียรท่านเท่านั้น จำไม่ผิดเป็นหลวงพ่อวัดไร่ขิงแน่นอน ซึ่งระยะนั้นพ่อ แม่ พี่ น้อง ที่ตายไปแล้วก็มาคอยรอรับตัวให้ไปอยู่ด้วยกัน ได้ยินหลวงพ่อว่า ไป ไปก่อน เวลานี้ยังมาเอาช่างไปไม่ได้ เพราะงานหล่อรูปยังไม่เสร็จและรู้สึกว่ามีใครมาเขย่าที่เข่าในความสำนึกว่าเป็นหลวงพ่อบอกว่าช่างเป็นเหมือนอาจารย์ (นายช่างโต) ที่ตายไปไม่กี่เดือน... และหลวงพ่อยังอยู่ใกล้เตียงนั้นเป็นเวลานาน มารู้สึกอีกครั้งเห็นหมอ ๒ คน กับพยาบาลอีก ๘ คน เอาสายยางใส่ทางจมูกถึงกระเพาะอาหาร ใช้หลอดดูดน้ำแข็งประมาณ ๘ ลิตร ฉีดเข้าในกระเพาะ เพื่อให้เลือดหยุด (ได้ยินหมอสั่งพยาบาลอย่างนั้น) เข้าใจว่าหมอจะค้นสมุฏฐาน เพื่อให้รู้ว่ากระเพาะทะลุที่ตรงไหน เลือดออกได้อย่างไรเป็นแน่

หลวงพ่อก็ยังอยู่ในที่นั้นและบอกว่าทำอย่างนี้โบราณไป กระเพาะทะลุให้รีบผ่าตัด นายช่างจึงได้บอกหมอว่า ให้ผ่าตัดที่กระเพาะ เพราะกระเพาะทะลุ หลวงพ่อท่านบอกและรับรองว่าจะไม่เจ็บปวด... ในที่สุดหมอตัดสินใจผ่าตัดเวลาประมาณ ๕ ทุ่มเศษ ถึงตี ๑ กว่า ๆ ออกจากห้องผ่าตัด เพราะปลอดภัยแล้ว วันอังคารรุ่งขึ้น หลวงพ่อมาอีก และบอกว่าถ้าเอาพระพุทธรูป ๙ นิ้ว มาถวาย ๒ องค์ อีก ๓ วันจะหายให้ถวายวัด ๑ องค์ อีกองค์หนึ่งจะเอาไว้ที่โรงพยาบาล ได้บอกภรรยา

แต่เพียงว่า ไร่ขิง...เพราะเวลานั้น มีอาการอ่อนเพลียเป็นกำลัง น่าจะเสียเลือดไปมาก ภรรยาจึงไปวัดไร่ขิง ขอคำแนะนำ พระวัดไร่ขิงให้คำแนะนำว่าให้ไปหาคนทรง หลวงพ่อซึ่งอยู่ระหว่างกลางสะพานหนึ่งสะพานสอง ถนนไร่ขิง ๑ มีร้านกาแฟอยู่ ๑ ร้าน เพราะไม่ทราบว่าได้บนอะไรไว้บ้าง สามีจึงพูดว่าไร่ขิง ๆ นึกเดาเหตุการณ์เอาอย่างนั้น คนทรงทักว่า บนไว้เมื่อ ๑๐ ปีมาแล้ว ทอง ๑๐ แผ่น ทองแพงมากแล้วเลยมาทวง เมื่อคืนก็ไปปัดเป่าให้แล้ว ขอให้ไปดูเถอะ เมื่อภรรยากลับไปโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง ก็เห็นสามีอาการดีขึ้นและอีกไม่กี่วันก็กลับบ้านได้ ภรรยาได้เอาพระพุทธรูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิง ๘ นิ้วไปถวายที่วัดไร่ขิง ๒ องค์ ก่อนที่นายช่างหล่อพระจะแข็งแรงดี

หลังจากนายช่างหายและแข็งแรงดีแล้ว จึงได้นำทองไปแก้บนนายช่างได้บนไว้เมื่อ ๑๐ ปีมาแล้ว ขณะนั้นทางวัดไร่ขิงกำลังประกวดผู้มีฝีมือปั้นพระบูชา รูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงขนาด ๖ นิ้ว จำนวน ๑๐๐๑ องค์ (ปี ๒๕๐๘) เป็นครั้งแรก นายช่างก็มาด้วย จะได้หรือไม่ได้ไม่ว่าอะไร ขอให้มีงานทำดีแล้วจะมาแก้บน แต่ก็ลืมบ้างนึกได้ก็ไม่ได้ไปแก้บนหลวงพ่อ จนเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น หลวงพ่อประกอบด้วยเมตตาธรรมจริง ๆ ขนาดอยู่ในห้อง ไอ.ซี.ยู. เรียกว่าขั้นใกล้อันตรายต่อชีวิตที่สุดแล้ว แม้กระนั้นก็ยังพ้นอันตรายได้อย่างน่าอัศจรรย์ นายช่างมีศรัทธามั่นคงในหลวงพ่อ แต่นั้นเป็นต้นมา

"กลัว ย่อมทำอะไรได้ทุกอย่าง"

แรงศรัทธา

สถานที่แปลกที่สุดไม่มีสถานที่ไหนเทียมทัน เป็นสถานที่ยุ่งเหยิงด้วยสิ่งต่าง ๆ ไม่มีส่วนสัด วกวน สะสมไว้ทั้งดีและชั่ว เป็นที่สร้างความดีความชั่ว จะไปนรกสวรรค์หรือวิมานชั้นไหน ๆ ก็มีจุดใหญ่อยู่ที่นี้ เรื่องไม่เป็นมงคลหรือเป็นมงคลก็เกิดที่นี้ จบในสถานที่นี้ แม้จะออกนอกโลกไปเพื่ออะไรต่ออะไรก็มีต้นเหตุอยู่ที่นี้ สถานที่นี้ทุกท่านรู้จักอะไรเป็นอะไรดี ย่อมรู้จักที่นี้ คือ **ถิ่นมนุษย์** ถิ่นสวรรค์ก็มีส่วนสัดลดหลั่นโดยลำดับตามขั้นของอารมณ์ที่ยังสนใจสิ่งน่าใคร่ต่าง ๆ ซึ่งยังไม่พ้นทุกข์ทางใคร่ในอารมณ์ ถิ่นพรหมนั้นพ้นจากถิ่นสวรรค์แล้ว แต่ก็ยังมีกิเลสเป็นเหตุถือตัวตนยังละไม่ขาด กระนั้นก็อยู่ในถิ่นที่สงบ แม้จะแห้งแล้งตามความรู้สึกของคนถิ่นมนุษย์เข้าใจ มีสันติสุขด้วยคุณธรรม ถิ่นนรกก็มีความทุกข์ยากลำบากเป็นส่วนสัดไม่มีการก้าวก่ายกัน ส่วนของใคร ๆ ก็รับทุกข์ไป มีขอบเขตอยู่ตามอำนาจผลกรรมที่ต่างทำกันไว้มากหรือน้อย

ถิ่นมนุษย์นี้แหละเป็นจุดศูนย์กลางของการไปสู่ดี คือ ถิ่นสวรรค์ ถิ่นพรหม ถิ่นนิพพาน ย่อมได้ ไปสู่ถิ่นไม่ดี คือ นรกเป็นต้น ย่อมได้ หรือจะไม่ไปไหนจะอยู่เป็นมนุษย์นี้ก็ย่อมได้เช่นกัน จุดศูนย์ที่อื่นยังมีขอบเขต จุดศูนย์ถิ่นมนุษย์นี้ไม่มีขอบเขตและเป็นถิ่นที่แม้เทพเจ้าผู้สร้างโลกจัดสรรค์สัตว์โลกให้อยู่เป็นส่วนสัด ยังเบื่อเอือมระอา หงุดหงิด ดังมีเรื่องเล่าว่าเทพเจ้าผู้สร้างสรรค์จัดความเป็นอยู่ของสัตว์โลก สงสาร

สัตว์จะไม่มีที่อยู่ที่อาศัยอย่างสบาย ๆ เป็นส่วนสัด จึงประกาศประชุมสัตว์โลกทั้งหมด ใครต้องการอะไรเสนอ จะได้สนองให้ตามต้องการ นกต้องการต้นไม้ไว้พักอาศัยหลังจากขาบินในอากาศเกิดความเมื่อยล้า ปลาต้องการน้ำ สัตว์อยู่ต่ำแถวพื้นแผ่นดินต้องการเมล็ดพืชผลาผลต่าง ๆ สัตว์ร้ายต้องการป่าไว้ปกปิดกายป้องกันอันตรายจากสิ่งภายนอก เทพเจ้าผู้สร้างสรรค์จัดให้ตามต้องการ แม้พวกอื่น ๆ อีก ขออะไรก็จัดสรรค์สนองให้จนหมดทุกประเภทสัตว์ต่าง ๆ เหล่านั้นไม่มีข้อแม้อะไร ต่างยอมรับสภาพที่เทพเจ้าจัดให้

อ้าวแล้วเธอมนุษย์ไม่ต้องการอะไรบ้างรึ นั่งเงียบไม่ยอมออกเสียงหรือขออะไรบ้างเลย... ขอรับกระผม ยังเห็นสัตว์ประเภทอื่นขออะไรต่ออะไรอยู่ ยังไม่มีโอกาสขอรับ เมื่อท่านผู้มีอำนาจเปิดโอกาสก็จะขออย่างละพอควรไม่เหลือความสามารถ ท่านจะให้ได้...บอกมาเลย เทพเจ้าพูดด้วยเมตตาธรรม ขอรับกระผม ถ้าอย่างนั้นกระผมขอให้มีที่อยู่ที่อาศัยเป็นส่วนสัด จะได้พักผ่อนสบาย จะคุยอะไรกันบ้างไม่ต้องคอยระแวงระวังภัยหรือรำคาญ พวกชอบสอดรู้สอดเห็นก่อกวน ขอให้มีพืชพรรณธัญญาหารขึ้นเองตามฤดูกาล จักไม่ต้องพะวงเรื่องการกินอยู่ มีโอกาสทำงานอื่น ๆ สะดวก ขอให้มีโอกาสได้กินเนื้อสัตว์น้ำ สัตว์บก สัตว์บินได้ หรือแม้แต่เนื้อสัตว์ดุร้ายต่าง ๆ ในป่า เพื่อเปลี่ยนรสอาหาร เปลี่ยนบรรยากาศการจำเจกับรสอาหารอย่างเดียวจืดชืด ไม่เรียกน้ำย่อย ไม่มีรสชาติ...ขณะมนุษย์ขออะไรต่อมิอะไรเลอะเทอะอยู่นั้น บรรดาสัตว์ต่าง ๆ หนาว ๆ ร้อน ๆ กระสับกระส่าย ถ้าเทพเจ้าให้มนุษย์ตามนั้น พวกเราก็แย่ไปตาม ๆ กัน...แล้วก้อ กระผมขออีกข้อเดียวขอรับ คือว่า

ขอเป็นเทพเจ้าผู้สร้างเสียเอง ต้องการอะไรจะได้บันดาลได้ ไม่ต้องยุ่งยากลำบากแด่ท่านขอรับ...ชะช้าเจ้ามนุษย์นี่ดูถูกข้ามากเกินไปเสียแล้วหนอยแน่จะวัดรอยเท้าข้าละหรือ? ฮะ ๆ สัตว์ต่าง ๆ เขารู้จักประมาณต้องการอยู่ในขอบเขต แต่เจ้าไม่รู้จักประมาณไม่มีขอบเขต นอกจากนี้ยังจะก่อกวนความเดือดร้อนให้สัตว์ต่าง ๆ ด้วย ข้าจะไม่ให้อะไรแก่เจ้ายังขอสาปเจ้าให้เป็นอยู่ตาม **ยถากรรม** ช่วยตัวเองได้ก็อยู่รอด ไม่ช่วยตัวเองก็อดตายเสียเถิด...พอเทพเจ้าพูดจบ ก็รีบลุกผลุนผลันด้วยอารมณ์หงุดหงิด พวกสัตว์ต่าง ๆ พากันดีใจที่เทพเจ้าไม่ตามใจมนุษย์ มิฉะนั้นคงป่นยิ่งกว่าที่เป็นอยู่นี้อีกหลายเท่านัก

มนุษย์ถูกเทพเจ้าสาป อยู่กันตามยถากรรม ต้องการอะไรก็ต้องทำเอง ตนพึ่งตน จึงเป็นถิ่นรวมทั้งความดี ความชั่ว สังคมนิยมมีระเบียบกฎเกณฑ์ มีธรรมสำหรับหมู่ชุมนุมดี ส่วนมากถือกันว่า "ดี" ผู้ทำนอกกฎเกณฑ์ นอกธรรมของหมู่ก็ถือว่า "ไม่ดี" ถูกจงเกลียดจงชังดูหมิ่นจากสังคมดี สิ่งต่าง ๆ ที่ทำขึ้นสร้างขึ้นของมนุษย์ต้องอยู่ในวิสัยหรือขอบเขตพอจะช่วยได้ของผู้มีความชำนาญ หรือเชี่ยวชาญนั้น ๆ เช่นโรคร้ายไข้เจ็บบางอย่างอยู่นอกเหนือเหลือวิสัยหมอก็มี หรือเกี่ยวข้องกับโรคกรรมโรคเวรก็มีหมอไม่อาจรักษาหายได้ ในบางโรคก็หาย เฉพาะบางคนที่ตั้งใจทำดีตามศรัทธาและใจมั่นคงเป็นสมาธิ โดยยึดมั่นในสิ่งที่ตนเองมีความเชื่อถืออยู่ มีพระพุทธคุณเป็นต้น มีตัวอย่างดังสุภาพสตรีผู้หนึ่งอยู่สหรัฐอเมริกา มีโรคที่หมอหลวงรักษาไม่หาย ใช้อำนาจพระพุทธคุณมีหลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นหลักเชื่อมั่น ทำให้โรคนั้นหายได้ขอเล่าให้ผู้อ่านใช้พิจารณญาณเองตามอัธยาศัย

กิระ ดังสดับมา (จากอดีตผู้อำนวยการพเยาว์ ศรีหงส์) ว่า สุภาพสตรีท่านหนึ่งแม้ขณะนี้ยังอยู่สหรัฐอเมริกา มีอาการชาที่ริมฝีปากเป็นเวลานาน รำคาญแสนรำคาญ จิตฟุ้งซ่านต่าง ๆ กลัวจะเป็นโรคอย่างนั้นอย่างนี้ โรคอย่างที่ใคร ๆ กลัวกันอยู่นั่นแหละ ญาติพี่น้องทางประเทศไทย มีจิตเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะหลวงพ่อวัดไร่ขิง ได้นำพระบูชา และพระรูปจำลองหลวงพ่อองค์เล็ก ๆ ส่งไปให้พร้อมกับชี้แจงความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อซึ่งแสดงให้แก่คนทั้งหลายรู้มามากต่อมาก หากศรัทธาในองค์หลวงพ่อ ตั้งจิตให้มั่นคงดีแล้วอธิษฐานให้หลวงพ่อช่วย ถ้าไม่เป็นโรคมีเชื้อร้ายเหลือวิสัย หรือโรคเวรโรคกรรมละก้อคงจะบรรเทาหายไปในที่สุด เขาเกิดศรัทธาแรงกล้า นอบน้อมด้วยแน่วแน่มั่นคง แล้วตั้งจิตอธิษฐานให้โรคดังกล่าวเสื่อมหายอย่าทรมานให้เกิดความรำคาญอีกต่อไป เขาตั้งใจทำด้วยดีไม่นานนัก คืนวันหนึ่งขณะนอนหลับก็ได้เห็นหลวงพ่อมาลอยอยู่ใกล้หน้าต่าง เขาทราบทันทีว่าหลวงพ่อปาฏิหาริย์มาช่วยแล้ว เกิดความสำนึก ในขณะนั้นต้องหายจากโรคนี้แน่นอน ในที่สุดเขาก็หายจากโรคชาริมฝีปากที่กำลังเป็นอยู่และด้วยศรัทธาที่มีอยู่ต่อหลวงพ่อวัดไร่ขิง ได้ส่งเงินมาถวายร่วมสร้างโรงพยาบาล "เมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง)" เป็นจำนวนมาก หมั่นทำบ่อย ๆ โรคอย่างนี้หรือแม้โรคอย่างอื่น ๆ อีก คงจะไม่เกิดแน่นอน

"หลวงพ่อช่วยผู้มั่นในธรรมเสมอ"

พลังจิต

คำว่าพลังนี้ เป็นคำกลาง ๆ ที่ใคร ๆ พอได้ยินได้ฟัง ก็พอจะเดาหรือรู้กันได้ หมายถึงรวมหลาย ๆ คน หลาย ๆ สิ่ง หรือสิ่งเดียวแต่มากด้วยกัน แม้จะเป็นของเล็ก ๆ ก็ตาม ทำให้มีพลังต่อต้านหรือต้านทานสิ่งที่อยู่เหนือกว่าได้เท่าที่จะมีพลังรองรับได้ขนาดไหน อย่างน้อยก็ทำให้สิ่งมีพลังอื่น ๆ ทั้งมีชีวิตและไม่มีชีวิตไม่อาจมาทำลายความเข้มแข็งได้ง่าย ๆ ต้องขยาดหรือไม่อาจล้มล้างให้อยู่ในอำนาจเหลือพลังสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นธรรมชาติ เช่นพลังแสงแดดที่เกิดจากดวงอาทิตย์ธรรมดา ๆ ก็พอจะสัมผัสได้ ร่างกายหรือสิ่งต่าง ๆ พอจะทนได้ ต่อต้านได้ แต่เมื่อใดใช้แสงที่เป็นธรรมดานั่นเอง ใช้อำนาจรวมตัวด้วยการบังคับจากสิ่งหนึ่งที่มีพลังกว่าให้มีพลังสูงขึ้นด้วยการรวมตัว อาจทำให้สิ่งต่าง ๆ ที่ทานได้สัมผัสได้นั้น ๆ ต้องพ่ายแพ้ สูญสลาย หมดการต่อต้านหรือทนต่อไปอีกได้ กลางวันมีแสงของดวงอาทิตย์ตามธรรมดา หากหาเชื้อบางอย่างมาตากแดดไว้ตั้งแต่เช้ายันเย็น จนหมดแสงแดด ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเชื้อต่าง ๆ ที่จะให้เกิดความร้อนเผาผลาญเนื่องมาจากแสงแดดได้ ถ้าเอากระจกเล็ก ๆ โปร่งทั้ง ๒ ข้าง เช่นกระจกแว่นตามาให้แสงแดดส่องพอดีคือไม่ใกล้เชื้อนัก ไม่ไกลนัก จะเกิดความร้อนเผาผลาญเชื้อนั้นให้เป็นควันขึ้นหรืออาจเกิดไฟจุดเผาไหม้ก็ได้ หรือจะมีวิธีนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างอื่นอีกได้แล้วแต่กำลังความสามารถของความรู้ที่จะคิดดัดแปลงธรรมชาติให้เกิดประโยชน์ตามหลักวิทยาศาสตร์สากลปัจจุบัน

ธรรมชาติทุก ๆ อย่างอาจนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ตามอัธยาศัย เพราะพลังบังคับที่มีเหนือกว่า เช่น น้ำธรรมดา ๆ ก็น่าอาบ

น่าดื่ม กิน ลงไปเล่น ทำให้บันเทาความร้อน หิวกระหาย เกิดความเพลิดเพลิน บางทีถ้าเผลอตัว ประมาท ก็อาจถูกน้ำธรรมดา ๆ นี้ทำลายชีวิตบ้าง ทำให้สูญเสียอวัยวะบ้าง ไม่จำต้องพูดถึงน้ำที่รวมพลังผิดธรรมดา จักทำลายทุกสิ่งเท่านั้น ยังมีสิ่งอื่น ๆ อีกมาก รวมพลังตามธรรมชาติหรือบังคับให้รวมตัวแล้วย่อมมีพลังทำลายสิ่งต่าง ๆ ได้ตามปรารถนา ส่งเสริมให้เกิดประโยชน์ต่อชุมนุมชนก็ได้ ที่ว่ามาทั้งหมดนี้เป็นพลังธรรมชาติหรือพลังหลาย ๆ สิ่ง รวมกัน

ยังมีพลังอีกประเภทหนึ่งซึ่งเกิดภายในตัวคนที่เรียกพลังใจหรือพลังจิตก็เรียกอาจเกิดได้หลาย ๆ ทางอยู่กับธรรมชาติมาจนชิน มักไม่กลัวความเงียบเหงาเสียงเร้าจากสัตว์ดุร้ายในป่าเขาลำเนาไพร แต่ก็กลัวอันตรายทางน้ำไม่กล้าลงน้ำ หรือแม้เรือที่เป็นพาหนะทางน้ำกลัวไปหมด ผู้อยู่ชินกับน้ำก็ไม่กลัวน้ำ หรือสัตว์ดุร้ายอาศัยน้ำ แต่กลัวป่าและสัตว์ดุร้ายในป่า แม้จะมีการเพลิดเพลินกับธรรมชาติของป่า ๆ บ้างก็เพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น ในที่สุดสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่ทำให้เพลิดเพลินนั้นอาจเป็นพิษเป็นภัย ทำลายความเพลิดเพลินชั่วขณะเสียก็ได้ นอกจากผู้ฝึกให้รู้จักธรรมชาติหรือรู้จักควบคุมให้อารมณ์กลมกลืนกับธรรมชาติก็พอจะอยู่กับสิ่งแวดล้อมนั้นได้ตามกาลเวลาจะอำนวย

จิตหรือใจธรรมดาก็มีพลังอยู่แล้ว แต่ถ้าได้ฝึกเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในอิริยาบถต่าง ๆ ให้มีความรู้ในเรื่องธรรมชาติต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิชาการ หรือฝึกจิตให้รวมจุดเดียวไม่ให้รวนเรกับอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดจาก ตา หู จมูก ลิ้น กาย ปล่อยให้ตกอยู่ในอารมณ์ที่เกิดจากอวัยวะเหล่านั้น บังคับให้หยุดนิ่งไม่หวั่นไหวกับสิ่งเหล่านั้นคือไม่ดีใจ ในอารมณ์อันน่ารื่นรมย์ ไม่ให้เสียใจกับอารมณ์อันไม่ให้น่ารื่นรมย์เหล่านั้นคือไม่ทำจิตให้ฟูขึ้นด้วยความยินดีฟุบลงด้วยอารมณ์ไม่น่ายินดีคือให้จิตสงบเป็นสมาธินั่นเอง จะเป็นชั่วขณะเฉียดเข้าใกล้ความมั่นไม่เปลี่ยนแปลง

หรือมั่นใจได้ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจัดว่า เป็นจิตมีพลังอันสำคัญยิ่ง จะทำอะไร ปรารถนาอะไร ก็ได้ตามปรารถนาในสิ่งไม่เหลือวิสัย จะนึกน้อมไปทางใดย่อมทำ ในเมื่อให้มีพลังคงที่ไว้ก่อน บางท่านอาจต้องการฝึกสมาธิบ้าง ก็อาจไม่รู้ว่าวิธีฝึกสมาธิทำอย่างไร ใคร่ขอชี้การฝึกสมาธิขั้นต้นไว้ก่อน ไม่ต้องหลับตาก็ได้ใช้วิธีง่าย ๆ คือลืมตา ดูอะไรให้ความรู้สึกอยู่กับจุดนั้น ฟังเสียงอะไรก็ให้ความรู้สึกอยู่กับเสียงนั้นดมกลิ่นอะไร ก็ให้ความรู้สึกอยู่กับกลิ่นนั้น ลิ้มรสอะไร ให้ความรู้สึกอยู่กับรสนั้น ถูกต้องอะไรทั้งที่เป็นของแข็งอ่อนนุ่ม หรืออากาศมากระทบ ก็ให้ความรู้สึกอยู่กับสิ่งที่มาสัมผัสนั้น คือให้จิตอยู่กับจุดนั้นแม้จะมีสิ่งใดมาทำลายก็ไม่ยอมสละสิ่งนั้น ๆ ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้หมั่นฝึกอย่างนี้ทุกครั้ง ๆ และนาน ๆ พอสมควร จนกว่าจิตจะไม่ดิ้นรนไปทางอื่น ทำจิตให้มั่นอยู่กับสิ่งใดนั่นคือเรียกว่า สมาธิ แปลว่ามีจิตมั่น ไม่ไปยึดสิ่งอื่น จะใช้พุทธคุณธรรมคุณ สังฆคุณบทใดบทหนึ่งว่า พุทโธ ๆ ๆ ดังนี้เป็นต้น จนกว่าจิตจะหยุดอยู่ที่พุทโธ ไม่รวนเรไปที่อื่น อย่างนี้ก็เรียกว่าสมาธิ หลับตานั้นดีที่ไม่ให้ตาเที่ยวไปดูอะไรต่อมิอะไร ไม่รวมจุดเป็นสมาธิเพราะไม่เห็นอะไรย่อมทำให้ได้สมาธิเร็วขึ้นคงไม่เสมอไปทุกราย ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม หรือบรรยากาศในขณะหรือสิ่งที่ทำนั้นอาจเป็นสัปปายะแต่ละคนก็เป็นได้

พลังที่ทำให้จิตมั่นแล้ว จะตั้งใจอะไรปรารถนาอะไร ต่อสิ่งที่เราเคารพบูชาอยู่ บอกเหตุที่เราต้องการ คือเล่าความจริงให้รับรู้ ตัวอย่างท่านที่เคารพหลวงพ่อต้องการให้ให้หลวงพ่อช่วยก็ต้องเล่าความจริงให้ทราบเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนั้น จะเป็นเรื่องอะไรก็ได้เช่น ถูกเขายืมเงินไปแล้วไม่ใช้คืน แม้ทวงถามก็คอยหลบหลีกไม่ให้พบ ถึงพบก็มักจะแก้ตัวหรือผลัดไว้เมื่อนั่นเมื่อนี่จะนำมาให้ หรือไม่ก็แสดงอาการไม่พอใจทางกิริยามารยาท ใช้วาจาห้วน เสียงดังหรือข่มขู่ ทำให้ผู้เป็น

เจ้าหนี้ไม่อาจทวงหรือไม่มีโอกาสทวงหนี้ได้ด้วยเหตุต่าง ๆ หรือเขาผิดสัญญาในเรื่องอื่น ๆ เช่นมีเรื่องขึ้นโรงศาลได้ประกันตัวไป พอถึงเวลาแล้วไม่ไปตามนัด ทำให้เรื่องคาราคาซังอยู่หลาย ๆ ปี จะจำหน่ายคดีก็ไม่ได้

ความเมตตาจากหลวงพ่อดลจิตใจเขาให้นำมาให้หรือผู้ใดผู้หนึ่งจะให้แทนก็ได้ในรายการเดียวกัน อันที่จริงการทำสัญญาด้วยปากไม่มีหลักฐานนั้น ถ้าผู้เป็นลูกหนี้ไม่ใช้ ก็หมดหวังอย่างเดียวโดยไม่ต้องสงสัย ไม่มีหลักฐานที่จะให้ฟ้องร้องอะไร บางทีลูกหนี้เขาว่าไม่โกงมีจะให้ พูดครั้งใดก็จะให้อย่างเปิดเผยใคร ๆ ก็รู้กันทั่ว ทวงทีไรพูดจะให้หรือเวลานี้ยังไม่มีเงินเลย ในเรื่องอย่างนี้ หลวงพ่อย่อมมีเมตตาในขอบเขตที่จะพึ่งได้ ในเรื่องขอเมตตาจากหลวงพ่อให้ดลจิตใจผู้เป็นลูกหนี้ให้นำเงินมาใช้มีมากราย แต่จะขอนำมาสัก ๒ ราย เล่าสู่กันฟังฟังแล้วก็เล่าต่อคือบอกต่อไป ที่ไม่อ้างตัวบุคคลเพราะไม่ได้ขออนุญาตตัวผู้เล่า และก็เป็นเรื่องยากที่จะให้ผู้ชำระหนี้บอกตัวเขาเป็นคนในเรื่องและผู้เล่าที่อาศัยหลวงพ่อได้สิ่งที่ต้องการก็ไม่อาจบอกตัวผู้เป็นลูกหนี้ได้ด้วยเหตุผลบางอย่างที่นำมาเล่าสู่กันฟังจึงเป็นเพียงเงา ๆ ไม่ชัดแจ้งแม้เป็นเงา ๆ จะไม่เล่าก็คงไม่รู้ รู้ไว้บ้างเพียงส่วนบุคคลแม้มีผลน้อยก็คงดีกว่าอยู่เปล่า ๆ

รายหนึ่ง เป็นลูกหนี้นานแล้วมีเงิน ๖ พันบาท คือลูกนายจ้างขอยืมเงินลูกจ้าง ๆ คนนี้รับใช้มานานเกินกว่า ๒๐ ปี ได้เงินน้อยบ้างมากบ้างก็พยายามเก็บเล็กผสมน้อยจนมีเงินขึ้นบ้างแล้วก็หาเวลาที่ว่างเรียนเย็บเสื้อผ้าจนเป็นช่างชำนาญ สามารถเย็บชุดราตรี ชุดวิวาห์ได้ดีหรือชุดแต่งตัวชาวฝรั่งก็เย็บได้ดี ว่างจากงานทางบ้านนายจ้างก็รับจ้างเย็บชุดต่าง ๆ พอมีเงินก็นำเงินไปออกดอกผล คือให้เขากู้ก็คิดดอกเบี้ยตามตกลงกันเล่นแชร์บ้าง ได้เงินก็ฝากธนาคารไว้มีมากพอสมควร

ลูกนายจ้างรู้ว่าคนรับใช้มีเงิน ก็ขอยืม ๖ พันบาท ลูกจ้างจะไม่ให้ก็ดูกระไรอยู่ เพราะเป็นลูกนายจ้าง และลูกนายจ้างกำชับห้ามไม่ให้รู้ถึงคุณพ่อคุณแม่เด็ดขาดเพราะคุณพ่อคุณแม่ ห้ามยืมของคนอื่นคล้าย ๆ กับจะทำให้เสียศักดิ์ศรีหรืออะไรทำนองนั้น หรือยืมคนใช้บ้านของตนเองรู้ไปถึงไหน คงจะอับอายขายหน้ามากมาย คนเราไม่มีเงินและจำเป็นต้องใช้จะขอพ่อแม่บ่อย ๆ ก็ถูกว่าถูกบ่นหรือใช้เงินเกินกำหนดที่ทางบ้านตั้งให้ ไม่มีเงินใช้ตามต้องการก็คงไม่ได้ เมื่อหาไม่ได้ที่อื่นก็ต้องยืมคนใช้ขอไปที ถึงวันนั้นวันนี้จะใช้ เมื่อได้เงินแล้วก็ทำเป็นคนใจเย็น ไม่นำมาใช้ตามกำหนด อาจจะคิดว่าเป็นคนใช้เมื่อไรก็ได้ หรือจะนานสักหน่อยคงไม่เป็นไร เพราะไม่ใช่คนใช้ธรรมดาคนใช้ขนาดมีเงินให้กู้นี่ไม่ย่อยแล้วแต่เจ้าของเงินทุกรายที่พอมีเงินให้เขากู้ได้บ้างนี่คงไม่คิดเหมือนลูกนายจ้างคนนี้แน่ ๆ ลูกจ้างผู้เป็นเจ้าหนี้คงคิดกลัวจะไม่ได้อย่างหนึ่ง จะทวงก็ไม่ได้เพราะเป็นลูกเจ้านาย ให้เจ้านายรู้ก็ไม่ได้ กลัวลูกเจ้านายจะเล่นไม่ซื่อทั้งทางตรงและทางอ้อมใครโดนแบบนี้ก็ต้องคิดมาก บางทีต้องหายาหอมหลายขนานมาไว้กินบำรุงสมอง ๖ พันมีค่าสำหรับคนใช้เจ้าของเงิน อาจจะไม่มีค่าสำหรับคนมีเงินทั้งหลาย ทั้งผิดเวลาและเสียดายเงิน ทำให้เกิดคิดหาทางช่วยเพื่อให้เงินคืนให้ได้ คนยอมสิ้นคิดมีประเภทเดียวคือ "คนปัญญาอ่อน" จะดูหมอดูก็ต้องเสียเงินเพิ่ม บางทีหมออาจหาอุบายให้ต่อดวงชะตาอย่างโน้นอย่างนี้ เพิ่มเงินมากแล้วยังไม่แน่ใจว่าจะได้หรือเปล่า เป็นเหตุให้ต้องเสียเพิ่มอีกไม่รู้ว่าเท่าไร พวกหมอบางคนมีจิตวิทยาสูง เห็นคนกำลังมีทุกข์แทนที่จะแนะนำในทางสมควร กลับให้ต่อดวงชะตาไม่เช่นนั้นจะถึงกับล่มจมหรือชีวิตแตกดับอะไรต่อมิอะไร ทำให้คนเจ้าทุกข์ต้องทำตามที่ตนต้องการจนได้

คนใช้คนนี้ไม่ไปหาหมอประเภทนั้น ไปหาหลวงพ่อดีกว่า หากไม่สัมฤทธิ์ผลก็ไม่ต้องเสียอะไร เขาผู้นี้ทำจิตใจเป็นสมาธิดีแล้ว อธิษฐานบอกเหตุขัดข้อง ถ้าได้เงินจำนวนนี้คืนมาจะไปทำบุญร่วมกับหลวงพ่อพันบาท หลังจากอธิษฐานแล้วไม่กี่วัน ลูกนายจ้างไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน หงุดหงิดใจ คิดอย่างเดียวจะเอาเงินมาใช้ให้คนใช้ที่ขอยืมไปเท่านั้น ในที่สุดหลังจากใช้เงินให้เขาแล้วก็สงบไม่มีอะไร และก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร มีอาการอย่างนี้ สงบไปอย่างนี้ ผู้รู้ดีคือคนใช้เจ้าหนี้เท่านั้น แล้วก็เอาเงินไปร่วมทำบุญกับหลวงพ่อตามที่ตั้งใจไว้เท่านั้น

อีกรายหนึ่งยืมเงินเขาไป ๑,๑๐๐ บาท เจ้าของทวงเท่าไรก็ไม่ให้ อาจตอนทวงจะไม่มีให้ก็ได้ นานเป็นปี ๆ เจ้าของก็มาบอกหลวงพ่อวัดไร่ขิง ถ้าได้เงินคืนจะทำบุญร่วมกับหลวงพ่อ ๑,๐๐๐ บาท ไม่นานวันก็เอาเงินมาใช้โดยไม่ต้องทวงเลย ยังเพิ่มค่าอะไรอีกหลายสิบบาท เจ้าของเงินขอรับคืนเพียง ๑,๑๐๐ บาทเท่านั้น นอกจากนั้นคืนผู้ให้เขาไปหมด

ทั้งสองเรื่องนี้มีคล้าย ๆ กัน รายแรกบอกเจ้าหนี้ให้ทราบ รายหลังไม่ได้บอกก็เลยไม่รู้ว่าก่อนนำเงินมาใช้คืนนั้นเกิดอะไรขึ้นกับตัวผู้เป็นลูกหนี้บ้าง พลังจิตที่แน่วแน่แล้วเล่าเรื่องตามเป็นจริง ถวายหลวงพ่อวัดไร่ขิง และถ้าเป็นไปได้ให้ขอเมตตาหลวงพ่อที่จะช่วยให้เขารู้ถึงความทุกข์ยากของผู้เป็นเจ้าหนี้ แทนที่จะใช้สมองคิดทำมาหากินแน่วแน่ ต้องมารวนเรทำให้เสียพลังในการระลึกถึงสิ่งสูญเสีย เป็นอุปาทานทำให้เสียความคิดแน่วแน่นั้นเสียไปแม้เพียงส่วนน้อยก็อาจทำลายประโยชน์ส่วนใหญ่ของเขาให้เสียไปได้เหมือนกัน

"อ่อน ทำให้แข็งลดความทรงตัว"

รูปภาพหลวงพ่อคุ้มกันไฟ

มนุษย์เราในเมื่อยังเป็นปุถุชนอยู่ก็มักรวนเร มีจิตฝักใฝ่ยึดสิ่งโน้นสิ่งนี้ เพราะจิตย่อมดิ้นรน กลับกลอกโยกคลอน ข่มยาก รักษายาก จิตของผู้ได้ศึกษาค้นคว้ายึดแนวธรรมะดีแล้วเรียกว่า "กัลยาณปุถุชน" ค่อยดีขึ้นบ้าง อย่างน้อยก็ได้ฝึกฝน อบรมบ้างแล้ว ยิ่งได้ฝึกฝนมาก ๆ ด้วยอำนาจสมาธิภาวนาแล้วดูเหมือนจะเพิ่มความสำคัญยิ่งจนเกิดความสงบแท้จริงให้เกิดปัญญาเห็นตามหลักอนิจจัง เข้าคั่นที่ได้มีแนวสู่ความเห็นแจ้งเห็นจริงในตัวเองและผู้อื่นโดยแจ้งชัด แต่ยังไม่ปล่อยวาง ก็คงจะต้องแส่หาสิ่งที่ต้องการเห็นจะไม่มีอะไรมากไปกว่าต้องการ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข

อันที่จริงน่าจะมี**ความขยัน** ในกิจการที่จะทำต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่สังคมไม่รังเกียจ คือการงานที่สะอาดทุกอย่าง ไม่เลือกงานนั้นจะต่ำต้อย ปานกลางหรือสูง ถือว่าไม่ผิดแล้วนั่นเป็นส่วนที่จะต้องทำ **อดทน** ทนลำบากไม่คำนึงถึงเจ็บป่วยเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่มีการหยุดทำงาน ไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงไปเปล่า ๆ ทนตรากตรำ ไม่คำนึงถึงหนาวร้อน หิว กระหายถือเป็นเหตุให้อ้างต่าง ๆ ข้อสำคัญการอยู่กับสังคมทำกิจการอยู่กับสังคม ต้องทนเจ็บใจได้ ทนเจ็บใจที่เรียกว่าอดทนมักทำอะไรได้สำเร็จง่าย ๆ แม้กระนั้นก็ต้องมี **ความรอบคอบ** (ปัญญา) รู้เหตุแห่งความเสื่อม ๆ นั้นคือ อบายมุข ความเป็นนักเลงต่าง ๆ

ก. นักเลงหญิง

ข. นักเลงสุรา

ค. นักเลงการพนัน

ง. คบคนชั่วเป็นมิตร

ควรงดเว้นเหตุเหล่านี้เพราะชักจูงให้พินาศ หายนะ มีความล่มจมทางเดียว และให้ประกอบเหตุปัจจุบัน

ก. ขยันหมั่นเพียร

ข. รักษาหน้าที่การงาน ทรัพย์ กาลเวลา

ค. คบคนดี

ง. ใช้จ่ายไม่ฟุ่มเฟือย ไม่ฝืดเคือง (คือหาเกินใช้ ได้เกินเสีย) ประกอบเหตุทั้ง ๔ ข้อนี้ย่อมตั้งตัวได้ในปัจจุบัน **รู้จักกาละเทศะ** คือ รู้จักกาลเวลา สถานที่ บุคคล สิ่งแวดล้อม จุดโอกาสที่จะประกอบสิ่งขยัน อดทนรอบคอบ นั้น ย่อมสัมฤทธิ์ผลแน่นอน

แต่มนุษย์ปุถุชนก็มักจะคิดว่าไม่ทันใจ จึงเสาะแสวงหาสิ่งต่าง ๆ เข้าช่วย เข้าร่วมในการจะให้ได้สุขโดยทางลัด มักจะเสี่ยงทายดูหมอ ให้โหรทายทัก เสดาะเคราะห์ต่อดวงชะตา หรือท่องคาถาอาคมต่าง ๆ ที่ขึ้นหน้าขึ้นตาก็คือคาถาชินบัญชร มีผู้อยากได้กันเสียจริง ๆ คาถาชินบัญชรมีมากตำราด้วยกันของแต่ละวัด ก็บอกว่าถูกต้อง เป็นของดั้งเดิมแท้ ๆ บางท่านว่าได้มาจากกรุงลังกาก็มีพิเคราะห์ดูแล้วคล้ายคลึงกันทุกสำนักอธิษฐานขอให้ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระปริตร พระสูตร มาประดิษฐานอยู่ที่ตัวเราทั้งนั้น คาถาชินบัญชรของหลวงพ่อวัดไร่ขิงก็มีและมีเนื้อความถูกต้อง แนวพระโอวาทของพระพุทธเจ้า คือช่วยตัวเอง ทำเอง ตนเป็นที่พึ่งของตนไม่ใช่เพียงอธิษฐานขอเท่านั้นและมีเนื้อความย่อกระทัดลัด ง่ายสะดวกในการท่องจำเพียง ๑๑ บรรทัด มีทั้งคำกลอนและถอดใจความหมาย เป็นคาถาที่ได้ผลจริง ๆ ในเมื่อทุกคนได้ปฏิบัติตาม ยังไม่มีสำนักไหนเหมือนเป็นคาถาที่แน่นอนในทางปฏิบัติ ไม่ผิดหลักในการประกอบกิจการทุกอย่าง มีประสิทธิภาพ คาถานั้นมีใจความว่า

คาถาย่อชินบัญชร

โย หิ กิงกะระณีเยสุ ทักโข จานะละโส นะโร
ตัตตะรุปายายะ สัมปันโน วีมังสายะ สะมาหิโต
โย จะ สัพพัตถะ กาลัญญู โหติ ทัพหะปะรักกะโม
อิทธิง ปัปโปติ กัมเมสุ โส สุขัง จาธิคัจฉะติ
ตัสสะมาหิปัณฑิโตโปโส สัมปัสสัง อัตถะมัตตะโน
อะนุยุญเชถะ กัมมันตัง อัปปะมาเทนะ สัมปาเทยยะ
ระตะนัตตะยานุภาเวนะ ระตะนัตตะยะเตชะสา
ประริตตัสสานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต–
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันตุ อายุวัณโณ สุขัง พะลัง
ลาภี สุขี ปะสัฏฐา จะ ยะโนโภคะสะมัปปิตา
ธัมมะนันที สะทา โหนตุ วิวุฬหา ชินะปัญชะเรติ.

เพื่อตัวเอง ใช้ เม แทน เต

คำกลอนย่อคาถาชินบัญชร

คนขยัน หมั่นอดทน ทั้งรอบคอบ
เร่งประกอบ กิจน้อยใหญ่ ไม่ห่างเหิน
ถูกกาละ และเทศะ ใช่บังเอิญ
คงดำเนิน ไม่หวั่นไหว ได้ฉับพลัน
ด้วยการทำ แต่กรรมดี ทุกโอกาส
ขออำนาจ พระไตรรัตน์ คุณมหันต์
ทั้งสุตตะ พระปริตร เรืองอนันต์
สถิตมั่น สรรพางค์กาย ตามฐานะ

บรรดาลเดช ให้มีชัย ในกิเลส
อุบัติเหตุ อันตราย ทุกขณะ
ได้ลาภยศ สุขสรรเสริญ เพลินธรรมมะ
ของชินะ อรหันต์ โดยพลันเทอญ.

ถอดคำกลอนคาถาชินบัญชร

คนขยัน อดทน รอบคอบ รู้กาละเทศะ ในกิจทุกอย่าง ไม่ท้อถอย ขออำนาจพระไตรรัตน์คุณมหันต์พระปริตร คุณอนันต์ สถิตทั่วสรรพางค์กายสมฐานะ บันดาลเดชให้ชนะกิเลส อุปัทวันตราย ได้ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ในกรอบธรรมะ ของพระชินะอรหันต์เทอญ.

จะเล่าเรื่องรูปภาพหลวงพ่อคุ้มไฟ ก็ไปพูด (เขียน) เรื่องอื่นเสียจนท่านผู้อ่านเกือบเขวทีเดียว พูดถึงไฟก็เป็นที่รู้กันให้คุณใหญ่หลวง ให้โทษก็ใหญ่ถึงขั้นสิ้นเนื้อประดาตัวพินาศฉิบหาย บางทีชีวิตก็ไม่รอดพ้นจากไฟเผาผลาญ ไฟนี่แปลก ใครจะทำดีขนาดไหน ไม่รู้จักบุญคุณใครทั้งนั้น เผลอละก้อเป็นเผาผลาญทุกอย่างที่เป็นเชื้อได้ จนถึงพราหมณ์นักบูชายัญที่เคยทำมาแต่รุ่นปู่ย่า ตายายจนถึงเขาเป็นคนสุดท้าย ประณามไฟว่า "เนรคุณ" ในตระกูลของพราหมณ์ผู้นี้บูชาไฟถือว่าไฟให้คุณมาดึกดำบรรพ์แล้ว จนถึงเขา วันหนึ่งเผลอไปอย่างไรมิทราบ กำลังไปหาผลาหารและวัตถุบางอย่างมาบูชาไฟ พอกลับถึงที่อยู่เห็นที่อยู่อาศัยถูกพระเพลิงเสวยเสียเรียบร้อยไม่เหลืออะไรไว้เลย เขาครวญในใจว่า "เราหลงบูชาเจ้ามานานปี กลับทำลายเราเสียหมดสิ้น เจ้ามันเนรคุณ เราขอเลิกบูชาเจ้าแต่บัดนี้เป็นต้นไป" แล้วเขาก็เลิกบูชาไฟ ตั้งแต่นั้นไม่เชื่อถือคนเก่า ๆ ว่าไฟจะให้คุณต่อไป

แรงอธิษฐานที่มีปูชนียวัตถุสำคัญเป็นที่เคารพบูชามั่นคงเป็นชีวิตจิตใจ อำนาจพลังจิตยึดปูชนียวัตถุเป็นที่เคารพบูชาขอให้ช่วยปัดเป่าไฟที่กำลังจะไหม้บ้านให้เปลี่ยนทิศทางลมนำไฟไปทางอื่นและไฟก็ไม่ไหม้บ้าน มีได้ ดังเรื่องมี

นายบุญให้ พรของอินทร์ สร้างบ้านอยู่ในย่านไร่อ้อยเลยหัวหินไปประมาณ ๑๐ กว่ากิโลเมตรเห็นจะได้ ในฤดูตัดอ้อยปีนี้ (ปี ๒๕๒๖ ก่อนงานเทศกาลนมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิงไม่นาน) เกิดไฟไหม้ไร่อ้อยของคนอื่นซึ่งเป็นเขตติดต่อกัน มีรัศมีไฟไหม้ไร่อ้อยแผ่กว้างออกไปมากขึ้น เวลานานหลายสิบกว่าชั่วโมง เข้าใกล้บริเวณบ้านและไหม้ไร่อ้อยของเขาไปบ้างแล้ว จวนจะถึงบ้านเขาวิ่งเข้าไปในบ้านที่หิ้งบูชาพระมีแต่รูปภาพหลวงพ่อวัดไร่ขิงแผ่นเดียวเท่านั้น เขาจึงยกรูปภาพตั้งที่ควรทำใจให้เป็นสมาธิแน่วแน่แล้วอธิษฐานขออำนาจบารมีหลวงพ่อช่วยลูกด้วยไฟไหม้ลามถึงบ้านแล้ว เพราะบ้านติดอยู่กับไร่อ้อย ไฟไหม้ถึงบ้านก็หมายถึงไม่มีอะไรเหลือเลยขณะอธิษฐานชั่วพักเดียว ลมก็พัดพาเอาไฟที่กำลังไหม้ไร่อ้อยใกล้บ้าน กลับไปทางอื่นคือเปลี่ยนทิศเฉียงบ้านไปอีกทางหนึ่ง บ้านพ้นจากการถูกไฟไหม้ จิตใจท่วมท้นล้นด้วยความปีติยินดีหาสิ่งใดเปรียบเทียบได้ หลวงพ่อช่วยลูกจริง ๆ แล้ว เขาเกิดความเคารพในหลวงพ่อวัดไร่ขิงเพิ่มเป็นทวีตรีคูณ เมื่อทุกคนหมั่นนึกถึงปฏิปทาของหลวงพ่อซึ่งเป็นปฏิมากรแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หมั่นนำปฏิปทาคุณนั้นไปประพฤติปฏิบัติ คงจะเกิดประสิทธิภาพยิ่งกว่านี้มากนัก.

เมื่อไม้ใหญ่โค่นล้มเพราะลมจัด
ผลวิบัติถึงเถาวัลย์ที่พันอยู่
การเป็นอยู่ได้โดยอาศัยเขาอุ้มชู
พอเขาลู่ตนก็ราบพังพาบตาม ฯ

ช่วยผู้ถูกยาให้มีสติ

โลกปัจจุบันก้าวหน้าทางวัตถุมากยิ่ง เพราะนักวิทยาศาสตร์ทางวัตถุประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ช่วยคนสมัยปัจจุบันนี้มีหูทิพย์ ตาทิพย์อยู่ในที่ไกล ๆ คนละมุมโลกก็พูดกันรู้เรื่อง เช่น โทรศัพท์ วิทยุทั้งในป่าเขา ลำเนาไพรก็รู้เรื่องโดยไม่ยาก ตาทิพย์ ใครทำอะไรอยู่ที่ไหนไกลแสนไกลต่างประเทศ เช่น ต่อยมวยระดับโลก ประเทศไหนของโลก ก็ยังสามารถมองดูเห็นเท่า ๆ กับคนที่อยู่ในเมืองนั้น ๆ เหมือนกัน เช่นโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมเป็นต้น

นักวิทยาศาสตร์พยายามอย่างยิ่งที่จะรู้ความลับของกันและกัน มีอุตสาหะวิริยะสร้างเครื่องสอดส่อง มองปรุโปร่งให้เห็นสิ่งที่อีกเมืองหนึ่งทำ สร้าง อะไรกันเป็นความลับบ้าง ใช้เครื่องกลไกทางวิทยาศาสตร์ไม่ทันใจส่งคนที่มีไอคิวสูง ผู้เชี่ยวชาญทางพลิกแพลงต่าง ๆ ที่คนในเมืองนั้นจะจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน เข้าไปปลอมแปลงเป็นคนพื้นเมืองนั้น ๆ หรือส่งเป็นทางการเข้าไปสอดแนมได้ความลับตื้นลึกหนาบางอันเป็นประโยชน์บ้าง ก็กลับเมืองขยายข้อมูลเก็บไว้ก่อน แล้วก็ไปอีก หรือไม่เช่นนั้นก็ หาเครื่องมือชนิดพิเศษเข้าไปด้วย ทำอย่างไรก็ได้ชนิดที่ใคร ๆ จะจับค้นไม่พบ หากพบอาวุธลับ รู้รายละเอียดแล้วก็หาวิธีแก้ให้ดีกว่าแรงกว่า มีประสิทธิภาพดีกว่า จะรู้ว่าดีกว่าได้แน่ใจ มั่นใจก็ต้องมีการทดลอง ยั่วยุให้เกิดอารมณ์ฟุ้งซ่าน บ้าคลั่งระงับโกรธไว้ไม่อยู่ มีอาวุธอะไรที่มีคุณค่าทางแสนยานุภาพซึ่งเก็บเป็นความลับมานานก็แสดงให้เขารู้ เขาเห็น จนไม่เป็นความลับ ในที่สุดทำให้เขารู้ว่ามีอะไรแค่ไหน น่าสงสารคนประเภทปัญญาอ่อน มีเพียงคลั่งเพ้อสติตามไม่ทันประกาศให้ใครรู้กันเต็มไปด้วยโทสจริตเท่านั้น

ส่วนผู้ใช้วิทยาศาสตร์ทางอื่น ๆ เกี่ยวข้องกับพวกสารเคมีที่จะนำไปทำประโยชน์ทางระงับสิ่งต่าง ๆ ของประสาทและอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ก็มี ที่นำไปแสวงหาประโยชน์ใส่ตัวโดยทำให้คนอื่น ๆ เคลิบเคลิ้มสลึมสลือหลับ ๆ ตื่น ๆ เห็นชอบกับคำพูดล่อลวงหรือข่มขู่ของตนก็มี หรือพวกมีใจบัดสีนำไปใส่ของให้เพศตรงข้ามหมดพลังในการป้องกันตัว แล้วก็ทำลายทุกอย่างที่ตนต้องการก็มี ดังนั้นทุกคนแม้จะไว้ใจเพศตรงข้ามหนาดไหนก็ไม่ควรปล่อยใจไปแตะต้องเครื่องดื่มหรือสิ่งต่าง ๆ ที่คนอื่นทำให้เราเป็นที่น่าไว้ใจแล้วก็ลองของ ทุกคนแม้จะเชื่อ ไว้ใจกันขนาดไหน ก็ไม่ควรปล่อยสติให้หลงระเริง นิยมชมชอบเขาเสียจนตนเองไม่อาจป้องกันได้ทันท่วงที เพราะคนเดี๋ยวนี้บางพวกคิดเอาแต่ได้ ไม่ค่อยสนใจกับศีลธรรมนัก เขามีอะไรที่เหนือกว่าชอบลองของ อีกฝ่ายหนึ่งแก้ไม่ได้ ก็ต้องตกที่นั่งภาวะจำยอมแล้วก็ต้องเสียใจจนกว่าจะตายจากโลกนี้ไป หรือก็อยู่ชนิดที่เรียกว่า "ตายทั้งเป็น" นั่นแหละ

พวกนักวิทยาศาสตร์ผลิตอะไรขึ้นมาใช้เพื่อประโยชน์ คนไม่รู้จักใช้หรือใช้โดยหวังทำลายก็ทำให้เกิดทำลายตัวบุคคลที่เขาต้องการก็ได้ คล้ายมีขวานไว้ผ่าฟืนก็ได้ประโยชน์ ผ่าหัวคนก็เข้าตะรางฉะนั้น มีประเภทหนึ่งเป็นยาเม็ดสีขาวใส่ซองกินพักเดียว ผู้กินก็รู้สึกมึนงงหลับไป มักใช้กับผู้เป็นโรคประสาท นอนหลับได้นาน ๆ ดี แต่ใช้กับคนอื่น ๆ เพื่อฉกชิงล้วงกระเป๋า แกะของมีค่าหมดทุกอย่าง สำหรับคนที่ถูกยาชนิดนี้ ทำไมจึงควบคุมไม่ดี ปล่อยให้คนใช้ยานี้มีประโยชน์ในทางต้มตุ๋นได้ก็ไม่รู้ ทางที่ดีแต่ละคนระวังตัวเองไว้ก่อนที่จะให้คนอื่นมาช่วยจะปลอดภัยดี

ที่ร้ายอีกอย่างหนึ่งไม่ถึงกับหลับทีเดียว ครึ่งหลับครึ่งตื่นสลึมสลือรู้ตัวบ้างบางขณะ ที่เขาชวนแลกของมีค่าแล้วก็ยอมตามเขา ยินดีเอาของจริงเช่น ทองคำจริงแลกกับทองไม่จริงเส้นใหญ่กว่า ต่อมาไม่นานก็เป็นทองเหลืองธรรมดา ๆ นี่เอง ยาชนิดนี้เท่าที่ผู้ถูกเล่าให้ฟังก่อนจะสลึมสลือว่า พอเอามือถูกเนื้อตัวก็เย็นวาบคล้ายพิมเสนหรือเมนท่อน ต่อจากนั้นเขาก็ชวนไปนั่งร้านกาแฟดื่มกาแฟคุยกัน คล้ายกับมีสิ่งใดบังคับให้ต้องไปนั่งที่ร้านกาแฟทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักกัน ควรเล่าสู่กันฟังสักนิดเพื่อให้พินิจพิจารณาและก็ปลอดภัยได้ด้วยนึกถึงพระ ภ.ป.ร.หลวงพ่อวัดไร่ขิงรุ่นสร้างโรงพยาบาล ไม่เสียอะไรให้เขาไปเลย

เมื่อประมาณปีเศษ สาวเจ้าของร้านเสริมสวยท่านหนึ่ง ว่างงานแล้วก็ตั้งใจจะไปซื้ออุปกรณ์เสริมสวยที่กรุงเทพฯ ขณะยืนรอรถประจำทางมีชายคนหนึ่งเอานิ้วมาถูกที่แขนรู้สึกเย็นวาบคล้ายพิมเสนหรือเมนทอลแล้วเขาก็ชวนไปนั่งทานเครื่องดื่มที่ร้านกาแฟใกล้ ๆ นั้น ไม่รู้เกิดรู้สึกอย่างไรไปกับเขาได้และนั่งทานเครื่องดื่มอยู่ ยังมีชายอีกคนหนึ่งเดินไปใกล้ ๆ และนั่งอีกข้างหนึ่งขนาบทั้งขวา-ซ้าย คนแรกชวนแลกของที่ตัวโดยเอาสร้อยทองเส้นใหญ่ คงหนักประมาณ ๑๐ บาท แต่พอหยิบรู้สึกทองเบาผิดปกติ เขาขอแลกสร้อยข้อมือโกเมนล้อมเพชร และที่คอยังมีสร้อยอีก ๒ เส้นด้วยกัน สาวรู้ตัวว่าถูกหลอกแน่ เอามือ ข้างหนึ่งจับพระ ภ.ป.ร. เลี่ยมทองแขวนสร้อยไว้ที่คอนึกใจใจว่า "หลวงพ่อช่วยลูกด้วย คนมันจะหลอกต้มลูก" ว่าซ้ำ ๆ กัน ขอให้หลวงพ่อช่วยแล้วปฏิเสธไม่ยอมแลกอย่างเดียวขณะที่รู้สึกตัว เห็นไม่ได้การแน่ก็เรียกให้คนในร้านกาแฟช่วย คนในร้านพร้อมด้วยเจ้าของร้านก็ไม่ช่วย เพราะได้ยินเสียงชายคนแรกพูดว่า "เราพี่น้องกันจะแลกของกัน คนอื่นไม่เกี่ยว..."

เขาพยายามพูดหว่านล้อมต่าง ๆ ขณะที่สลึมสลือรู้ตัวบ้าง บางขณะก็ปฏิเสธอย่างเดียว พร้อมกับเรียกร้องในใจให้หลวงพ่อช่วยรูปเดียว มือหนึ่งก็กำพระ ภ.ป.ร.ที่คอไว้ไม่ยอมวาง ไม่รู้เหมือนกัน เป็นด้วยเหตุอะไรชายทั้งสองนั้นก็ลุกแล้วเดินเกร่อออกจากร้าน ส่วนสาวเจ้าของร้านเสริมสวยนั้น ยังนั่งอยู่อีกนาน จนเจ้าของร้านมาบอกว่า “พี่ของคุณเขาไปนานแล้ว ทำไมคุณยังไม่ไปอีกหรือ ?” คุณผู้หญิงก็ตอบว่า “ใช่พี่ที่ไหน เขาจะขอแลกของต่างหาก” ความรู้สึกขณะที่กำลังจะถูกต้มนั้นคล้ายครึ่งหลับครึ่งตื่น พอรู้สึกตัวดี บางขณะก็เรียกแต่หลวงพ่อให้ช่วยลูกอย่างเดียว คนร้ายจะหลอกต้มลูก มือหนึ่งก็กำพระ ภ.ป.ร. ไว้แน่น ไม่รู้จักกันเลยชวนไปทานเครื่องดื่มก็ไปง่าย ๆ อย่างนั้น คงจะเนื่องมาจากแรงกระตุ้นของยา คนร้ายพวกนี้คงมียาหรืออะไรคุ้มกันตัวเขาอยู่ เขาจึงไม่เป็นอะไร คุณคนนี้ปลอดภัยแล้วเพราะไม่สนใจไม่ปล่อยสติให้ลุ่มหลงระเริง แม้กระนั้นก็ทำเอาใจหายใจคว่ำไปหลายครั้งหลายครา ใจไม่บวกกับความโลภอยากได้จึงไม่เสียของแท้ แล้วได้ของเทียมมาไว้เป็นสมบัติ ท่านผู้นี้ปลอดภัยแล้วได้ไปไหว้ถวายเครื่องสักการะหลวงพ่อ ที่ได้ช่วยให้ตัวพ้นจากวิกฤตอันน่าระทึกใจนั้นไปอย่างหวุดหวิด ใคร ๆ ได้รู้เรื่องนี้ทุกคนต้องเข้าใจว่าผ่านการถูกหลอกลวงไปได้อย่างไร ส่วนใหญ่มักจะเสียของรักเพราะความโลภอยากได้ของเขาทั้งนั้น คนขาดสติอยากได้หรือหลงระเริงกับสิ่งแวดล้อมอาจจะต้องเสียทุก ๆ อย่าง แม้ตัวเอง แล้วใครล่ะจะตามช่วยทัน

อยาก เราคนเดียวสร้างขึ้นมา

ได้ เขาหลายคนช่วยกันทำ คงไม่สำเร็จทุกครั้ง

ปลอดภัยเพราะกรรมดี

คำว่ากรรม รู้กันอยู่มากว่าการกระทำเป็นคำกลาง ๆ มีดีต่อท้ายก็เป็นกรรมดี ชั่วต่อท้ายก็เป็นกรรมชั่ว ผลกรรมดีสูงสุดเกิดเป็นพรหม เทวดา มนุษย์ จะอยู่ในชั้นไหนก็แล้วแต่ผู้ทำกรรมดีนั้น ๆ มีพลังสูง ปานกลาง หรืออ่อน ย่อมได้รับผลตามขั้นนั้น ๆ ไม่สับสนกันเหมือนฐานะตำแหน่งในโลกมนุษย์เลย โลกมนุษย์นี้สับสน คนหนึ่งบางทีเสวยผลหลาย ๆ ที่ ทำให้คนอื่น ๆ ที่ไม่ได้อย่างนั้นทนอยู่ไม่ได้ ขัดแข้งขัดขากันบ้าง ดีเกินไปทำลายชีวิตทรัพย์สินเสียบ้าง และอื่น ๆ อีกบ้าง ยุ่งเหยิงขนาดพระเจ้าผู้สร้างโลกจัดสรรค์ไม่ถูก ปวดสมองขนาดสาปมนุษย์ให้อยู่กันตาม "ยถากรรม" ทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้ชั่ว ไม่ทำอะไรเลยก็ถูกสังคมคนดีรังเกียจคล้ายกาฝาก ต้นไม้ ย่อมทำลายกิ่งและต้นไม้ให้เฉาและตายฉะนั้น

ผลกรรมชั่วสูงสุดตกอเวจีมหานรก เป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ทนทุกทรมานไปจนกว่าจะใช้หนี้ผลกรรมชั่วหมด จึงกลับได้ดีอีก ตามแบบที่กล่าวนี้เป็นเรื่องการสอนแบบโลก ๆ ที่เรียกว่าโลกิยธรรม ตามแนวของวิญญาณเที่ยง วิญญาณยืนโรงไม่รู้จักตาย ที่รู้กันว่าสัสสตทิฏฐิ เห็นวิญญาณเที่ยง เจ้าลัทธิชื่อว่า ปกุทธกัจจายนะ ถนัดสอนนักแบบนี้ สอนมานานเหลือเกินก่อนพุทธศาสนาหรือพูดได้เลยเป็นที่ยอมรับกันมาตั้งแต่เจ้าลัทธินี้ยังไม่ได้สอน นับแต่มนุษย์เกิดมาคู่กับโลกทีเดียวล่ะ

กรรมดีตามหัวข้อเรื่องหมายถึงกรรมในชีวิตเราขณะที่เป็นอยู่นี่เอง ไม่ได้หมายเอากรรมดีในอดีตชาติ เพราะกรรมในอดีตชาติเราและใคร ๆ ก็ไม่มีทางรู้ได้ยาก เพราะในแสนคน ล้านคน จะมีมาเล่าสักคนหนึ่ง ที่เล่าให้ฟังนั้นก็ล้วนแต่เป็นคนดี มีตระกูลปานกลางขึ้นไป ส่วนที่เคยเป็นคนยากจน ขอทานเขากิน เคยเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน แมว ก็ไม่มีใครระลึกชาติได้สักคนเดียว ยังไม่เคยพบและจะไม่พบแน่ ๆ เพราะเล่าไปคงจะกลัวเขาดูถูกดูหมิ่นก็เป็นได้ อาจเป็นไซโครอย่างหนึ่งของผู้ระลึกชาติได้ก็เป็นได้ หรืออาจไม่เป็นจุดสนใจของผู้ฟังก็ได้ มีหลายแนวตามแต่ผู้ฉลาดจะคิดเอาอย่างเสรี

ชาติปัจจุบันเราทำอะไรมาก็รู้เกือบทั้งนั้น อาจมีลืมบ้างแต่ก็คงระลึกได้สักวันหนึ่ง ส่วนเรื่องสะเทือนใจระทึกใจในทางดีหรือไม่ดีนั้นลืมยาก ต่างคนจะระลึกได้ดี ระลึกชาติในชีวิตของเรานี้ที่ล่วงมาแล้วดูจะระลึกได้ทุกคน ระลึกได้แล้วจะเล่าให้ใครรู้หรือไม่นั้นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะคนเราก็ชอบปิดเป็นความลับไว้ ไม่ค่อยจะเล่าอะไรที่จริงแท้ เรื่องปัจจุบันยังพยายามปิดกันนักหนา แล้วจะเอาอะไรกับเรื่องอดีตข้ามภพข้ามชาติ ใคร ๆ จะไปตามรู้ได้ ขนาดอ้างปัจจุบัน ยังมีผิด ๆ ถูก ๆ

กรรมดีที่ทำในปัจจุบันนี้เอง ทำให้ช่วยเหลือเขาทุกอย่างที่จะสามารถทำได้ ทั้งเลี้ยงอาหาร ป่วยไข้ก็พาไปหาหมอทั้งหมอหลวงหมอราษฎร์ ให้บ้านเป็นที่พักอาศัย จะกินจะอยู่หลับนอนก็คอยเอาใจใส่ จะไปไหนไม่ว่าจะเป็นทางไกล ทางใกล้ จัดแจงพาหนะบริการ เคยให้เงินค่าพาหนะครั้งละสองพัน มีสามพันเพียงครั้งเดียว แต่ใช้ทั้งรถทั้งคนกินอยู่หลับนอนเป็น ๑๐ วัน ๒๐ วัน เป็นเดือน เดินทางไกลขนาด

กรุงเทพฯ ยันเชียงใหม่ เชียงราย รถต้องใช้น้ำมันซุปเป้อร์ ไปเที่ยวเดียวก็เกือบหมดเงินที่ให้ไว้แล้ว นอกจากนี้ยังเอาของอะไรที่ชอบใจมีอยู่โดยไม่ต้องคิดเงินให้ครั้งหนึ่งประมาณ สี่พัน ห้าพัน ครั้งสุดท้ายบางทีตกเกือบหมื่นบาทก็เคยมี ยังเป็นสารถีขับรถนำไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง บางครั้งวันนี้ไปเชียงใหม่ พรุ่งนี้กลับจากเชียงใหม่ มะรืนนี้ไปเชียงใหม่อีก และไปกลับเชียงใหม่นั้นไม่ใช่แค่นครปฐมกรุงเทพฯ ผู้สมัครเป็นสารถีจำเป็น อายุปาเข้าไปเกือบ ๖๐ ปีเศษแล้ว เหลือเพียงดาวกับเดือนเท่านั้นที่ยังบรรดาลให้ไม่ได้ เพราะเหลือวิสัย แม้ที่สุดนำของเกินน้ำหนักออกนอกประเทศเพื่อกลับที่อยู่ ก็ยังอุตสาหะติดต่อขอลดค่าบรรทุกให้น้อยลง บางครั้งต้องขอร้องให้ลูกหลานที่ทำงานด่านช่างเหลือ แม้แต่ลูกหลานญาติและคนอื่น ๆ ที่สนิท ก็ยังไม่พะเน้าพะนอแบบนี้ ที่ทำอย่างนี้เพราะมองแง่ดีเห็นว่า มีคุณธรรมสูงควรแก่การเทิดทูนและเป็นคนที่อยู่ในสายปลายแถวของผู้ใหญ่ที่ตนเคารพนับถืออยู่ จึงได้ทำให้ทุกอย่างตามที่กล่าวมานั้น เป็นเวลา ๑๘ ปีเศษ ตามที่คิดในความรู้สึกว่าเป็นคนดี คนน่าเคารพ น่ากราบไหว้ น่าสักการะ น่าบูชา

ท่านผู้พะเน้าพะนอผู้ทรงคุณธรรมตามทัศนะของตัวเป็นสองสามีภรรยาชาวพุทธ มีความเคารพนับถือหลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นอย่างยิ่งมาเป็นเวลานานเกินกว่า ๒๔ ปี ได้รับความสำเร็จโดยกระทำความดีตามแนวพระโอวาทของพระพุทธเจ้าโดยตลอด ทำให้เกิดความมั่นคงทางครอบครัวและลูก ๆ ก็เจริญในด้านการศึกษามีอาชีพเป็นหลักฐานมั่นคง เป็นตระกูลที่พอกินพอใช้ ไม่ต้องเดือดร้อนอะไร สำหรับความเคารพในหลวงพ่อวัดไร่ขิงแล้ว เป็นอันดับหนึ่งและมั่นใจจริง ๆ เชื่อมั่น

และทำดีแนวธรรมะเป็นอย่างดี แต่แล้วในปีที่ ๑๘ เศษนี่เอง ก็ได้รับผลสนองจากผู้ที่ตนเทิดทูนว่าเป็นคนดีในสายตา ได้แสดงลวดลายความร้ายบางประการที่เก็บซ่อนเล้นมานาน ๑๘ ปีผ่านไปไม่นานนี้ในแนวไหนและก็ปลอดภัยเพราะอำนาจอะไร โปรดทำใจเย็น ๆ

วันที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๙ สองสามีภรรยาผู้บำเพ็ญความดีนั้น ได้ถูกชักชวนให้ไปเที่ยวต่างประเทศใกล้เมืองไทยนี่เอง พร้อมออกค่าเครื่องบินค่ากินอยู่หลับนอนอย่างสบ๊ายสบายให้ไม่ต้องอนาทรใจ แถมยังมีของติดมือมาเมืองไทยเสียอีก กว่าจะตัดสินใจแน่วแน่ก็ล่วงเลยเป็นสัปดาห์เพราะไม่เคยไปและไม่รู้จักใครเลย เกิดรวนเรสับสนบอกไม่ถูก ผู้ทรงศีลบางท่านได้ห้ามไว้ ไปไหนไม่เป็นตัวของตัวเอง มักจะตกที่นั่งลำบาก ไม่รู้จนกระทั่งมีเงินไทยอย่างเดียวถ้าไม่แลกเปลี่ยนเป็นเงินเมืองเขาแล้ว ซื้ออะไรในร้านค้าไม่ได้ทั้งนั้น ถูกไล่ออกอย่างกับตัวอะไรที่น่ารังเกียจ แม้จะหิวแสนหิวให้ท้องแขวนก็ไม่มีทางได้กิน เขาเคร่งครัดในระเบียบจริงจังทีเดียว

ใกล้นาทีระลึกใจเข้ามาทุกที ตกลงไปนอกกับผู้ทรงคุณธรรมแน่นอน ใจอดกังวลไม่ได้ ต้องสร้างพลังด้วยการเอาน้ำมนต์หลวงพ่อวัดไร่ขิง ให้พระท่านพรมและพระยังแถมมอบยา "จินดามณี" ให้ไปอีก ๙ เม็ด ภรรยายังพูดเชิงเล่นว่า "กลัวหนูจะช๊อคบนเครื่องบินหรือนี่จึงให้ยาไป" ท่านว่า "เอาไปเถอะ เผื่อเป็นลมเป็นแล้งจะได้เอาไว้อมสร้างพลังใจ" ครั้งก่อน ๆ ไปไหน ๆ ไม่เคยต้องให้ใครพรมน้ำมนต์หรือมีพระให้ยาหอม มีคราวนี้เองและก็ได้ใช้จริง ๆ เสียด้วย ด้วยอำนาจยาหรือตกใจก็ไม่รู้ เมาเครื่องบินก็ไม่มี ทุกครั้งที่ผู้ทรงคุณธรรม

นั้นจะกลับเมืองนอกที่อยู่ของตน นำของอะไรไปมักจะลงชื่อตัวเองเสมอ และให้ส่งที่ไหน เขียนไว้ที่กล่องห่อนั้นเรียบร้อย คราวนี้ไม่ได้ทำอย่างนั้นเลย แม้สองสามีภรรยาจะทักท้วง ก็พูดห้วน ๆ มันก็ถึงเองหรอกน่า ของเคยนำไปบ่อย ๆ คนเขารู้จักแล้วว่าเป็นของใคร...แม้ถึงจะสงสัยก็ไม่กล้าทักท้วงมากกว่านี้ เพราะเกรงใจและการใช้คำห้วน ๆ นั้นสามารถหยุดยั้งเอาไว้ได้ วันไปตั้งแต่เริ่มจุดที่ดอนเมือง ผู้ทรงคุณธรรมไม่ยอมเดินใกล้ ไม่พูดแม้จะถามดี ๆ ก็พูดผิดกับที่อยู่บ้านเป็นไหน ๆ พยายามตีตัวออกห่าง และให้สองสามีภรรยาเข็นห่อของไปห่าง ๆ เสมือนไม่รู้จักกัน สั่งให้เอาห่อไปก็ห้วนพอได้ยินคล้ายคนเดินผ่านพูดกันอย่างนั้นแหละ จะขึ้นชั่งของหรืออะไรให้ใช้พาสปอร์ตของสามีเป็นเครื่องหมาย ส่งให้ใคร ไปลงที่ไหนบอกไม่ถูก ขลุกขลักเอาการแต่ก็ผ่านไปได้ พอถึงภรรยานี่ซิ ต้องถูกสอบเสียเวลาเดิน เครื่องบินออกแล้วยังสอบไม่เสร็จ เวลาเครื่องบินออก ๘.๔๕ น.เลื่อนออกไป ๙.๑๕ น. ก็ไม่รู้ไปทำไมบอกได้อย่างเดียวว่าไปส่งญาติกำลังป่วยไข้ลงที่ไหนไม่รู้บ้านพักอะไรก็ไม่รู้ หลักฐานอยู่ที่ญาติผู้ป่วย บังเอิญภรรยามีแต่กระเป๋าถืออย่างเดียว ไม่มีอะไร เขาก็ไม่พิถีพิถันมากนัก แต่กระนั้นก็ต้องเสียเวลาไปมาก จึงได้เดินทางไปกับผู้แนะทางลัดให้ขึ้นเครื่องบินอีกทางหนึ่ง ถ้าไปขึ้นทางอื่นที่สามีคอยอยู่ก็คงไม่ทัน พอขึ้นไปได้บนเครื่องบินเท่านั้น มองไม่เห็นสามีอยู่ที่นั่งนั้น

นาทีระลึกใจก็เกิดขึ้นทันที แล้วอะไรต่อมิอะไรก็ตามมาบอกไม่ถูก ถามผู้ทรงคุณธรรมก็ได้รับคำตอบห้วน ๆ น้อยที่สุด “ประเดี๋ยวเดียวก็ขึ้นเองน่า...” พึ่งไม่ได้แล้วก็เดินแบบวิ่งบนเครื่องบินทำให้ใคร

ต่อใครทั้งไทยฝรั่งตื่นตระหนกไปตาม ๆ กัน ไม่ใช่เครื่องบินลำสั้นขนาดเรือจ้าง มองหาก็ไม่พบสามี บอกผู้ดูแลเครื่องบินและแอร์โฮสเตสเขาว่าเสียใจสุดวิสัยที่จะช่วยได้เพราะเครื่องบินเคลื่อนตัวเรื่อย ๆ แล้วต้องรีบวิ่งไปที่หัวเครื่องที่ห้องกัปตันยังไม่ทันปิด ขอร้องกับตันว่า "กัปตันขาช่วยพี่ด้วย ช่วยพี่ด้วย สามียังไม่ได้ขึ้นเครื่องบิน พี่ไปคนเดียวไม่ได้ไม่ได้จริง ๆ ต้องกราบขอโทษมาก ๆ คะ พี่ต้องถูกเจ้าหน้าที่ตรวจค้นทำให้เครื่องคุณต้องล่าช้า เข้าใจว่าสามี พี่เขาไม่รู้ว่าพี่จะได้ไปหรือไม่ได้ไป จึงไปรอข้างล่าง" "ครับ ๆ ผมช่วยแล้ว" กัปตันพูด ขณะที่ขอร้องกัปตันนั้น ก็นึกถึงหลวงพ่อวัดไร่ขิงที่ตนเคารพนับถือ ให้ช่วยรูปเดียว ทำอย่างไรจะให้แฟนขึ้นเครื่องบินได้ มิฉะนั้นจะลำบากไม่รู้จักใครเลยที่เมืองนี้

เมื่อกัปตันรับว่าจะช่วยแล้วก็ถอยเครื่องบินที่เคลื่อนย้ายแล้วนั้นให้กลับไปที่เดิม และส่งวิทยุขอให้เจ้าหน้าที่ช่องบันไดไขกุญแจเปิดให้สามีขึ้นและยังมีแขกขึ้นไม่ได้อีก ๓ คน ก็ได้โอกาสขึ้นไปจนหมดโดยสามีร้องเรียกให้ขึ้นไป ใคร ๆ พอรู้เรื่องนี้ก็พากันพูดว่าไม่เคยมีที่ไหนมีครั้งนี้เท่านั้นที่เครื่องบินเดินหน้าแล้ว ยังถอยหลังกลับไปรับผู้โดยสารตกค้างอีก ขนาดเครื่องบินลำนี้ก็ยาวไม่ใช่เล่น มองสภาพแล้วคล้ายกับแสดงหนังอย่างนั้นแหละ นับแต่สามีขึ้นเครื่องบินพร้อมกับนั่งข้างหลังนิดหน่อยผู้ทรงคุณธรรมนั้นจะถามสักคำว่าเพราะอะไรไม่มีเลย นั่งเป็นทองไม่รู้ร้อน แสดงอาการคล้ายกับคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ตั้งแต่ดอนเมืองถึงต่างประเทศปลายทางนั้นมีคำพูดว่า ให้ตามเขาไป เข็นของห่อใหญ่ ๆ สามห่อไปด้วย พูดค่อยที่สุด มีคนมาคอยรับแต่ก็ไม่เข้าไป

รับในเขต ปล่อยให้เข็นของไปพ้นเขตแล้ว พวกมารับจึงนำขึ้นรถ เท่าที่ทราบภายหลังว่าของสามห่อนั้น ห่อหนึ่งเป็นพระพุทธรูปไม่ได้ขออนุญาตจากกรมศิลปากรเพราะพระพุทธรูปขนาดพระบูชาเล็ก ๆ เกินกว่า ๕ องค์ต้องขออนุญาตกรมศิลปากร อีกห่อหนึ่งนั้นเป็นพวกยารักษาโรค ซึ่งเป็นของต้องห้ามอยู่แล้ว เขาไม่ให้เอาเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกเหมือนกัน อีกห่อหนึ่งปนกันหลายอย่าง โดยเฉพาะเมืองนี้ไม่มียาขายโดยตรง ต้องไปหาหมอและให้หมอสั่งเท่านั้นจึงจะได้กินยา ฟังเล่าแล้วเสียวสันหลัง ขนลุกไปตาม ๆ กัน และจะมียาที่ต้องห้ามอยู่ในนั้นหรือเปล่าก็ไม่รู้ พูดง่าย ๆ มืดทุกด้าน ไม่ใช่มืด ๘ ด้าน ผู้ถือหีบห่อประเภทนี้มีทางเข้าคุกได้ประเภทเดียว ไม่มีทางเสี่ยงเป็นอย่างอื่นในเมื่อค้นพบของต้องห้ามอย่างแน่นอน

น่าแปลกใจที่เจ้าหน้าที่เขาได้แต่ดู ๆ เท่านั้น ไม่ค้นทั้งหมด ถ้าค้นก็มีหวังเข้าคุกทั้งคู่สองผัวเมีย เป็นยาที่ต้องห้ามด้วยแล้ว อาจติดคุกไม่มีวันออกหรือหัวโต หรือไม่ก็คงถูกแขวนคอหรือแขวนคอตัวเองตายในคุกนั่นเอง ทั้งสองสามีภรรยาที่อยู่ก็ไม่มีของส่งที่ไหนก็ไม่รู้ บ้านก็เป็นของคนอื่นที่ผู้ทรงคุณธรรมเช่าไว้ในนามของผู้อื่น น่าสันนิษฐานได้แนวนี้

ก. สองสามีภรรยาถูกจับ เจ้าของก็คงไม่แสดงตัว บอกยี่ห้อโกงตั้งแต่ไม่ลงชื่อที่หีบห่อของตนแต่ต้นแล้ว

ข. ไม่ยอมรับเพราะไม่ได้ลงชื่อที่ห่อ แต่ใช้เครื่องหมายพาสปอร์ตของสามีภรรยาประจำห่อไว้แล้ว

ค. พวกทางโน้นที่มารับ ทำไมจึงไม่รับทันที เขาต้องรู้ว่าของที่จะมารับนั้นเป็นของผิดกฎหมาย ปล่อยให้สามีภรรยาเข็นของพ้นเขตแล้วเขาจึงช่วยกันเอาขึ้นรถที่เตรียมรับของไว้แล้ว

ฆ. บังเอิญภรรยาเป็นคนอายุมาก หากอายุน้อยหรือเป็นนางสาว มีหวังต้องผิดระเบียบการเข้าเมืองข้อใดข้อหนึ่งจนได้ ไม่แคล้วคุกตรางแน่ ๆ เพราะเขากลัวจะไม่ไปเที่ยวธรรมดา คงจะไปประกอบอาชีพที่ต้องห้ามหรือแย่งอาชีพในเมืองเขา อย่างน้อยก็เข้าคุกไว้ก่อนสักเดือนสองเดือน แล้วค่อยว่ากันทีหลังในเรื่องอื่น ๆ

ง. ผู้ทรงคุณธรรมแบบกาจำศีลไม่ยอมพูดกับสองสามีภรรยา เพื่อไม่ให้เป็นจุดสงสัยเมื่อถูกซัดทอด จะไม่มีใครเป็นพยานให้รู้ว่าเขาเป็นเจ้าของ ได้ประโยชน์เป็นของตัว ความฉิบหายอัปรีย์จัญไรยกให้ผู้อื่น แม้ผู้นั้นจะเป็นคนที่เคยทำบุญคุณติดต่อกันมานานเป็นสิบ ๆ ปีขึ้นไป `หรือจะโดยกรณีใดก็ตาม

เมื่อความโลภเกิดขึ้นแล้ว ย่อมทำลายทุกอย่างทั้งชีวิตตนเองและชีวิตคนอื่น คนอกตัญญูไม่รู้จักคุณคนหรือไม่รู้จักพอนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า "แม้จะยกภูเขาที่เป็นเงิน ทอง เพชร ให้ทั้งเทือกเขาก็ไม่อาจให้ผู้นั้นยินดีได้" อนึ่งผู้เช็คของที่ทำเฉย ๆ อาจกินสินบนเข้าไปบ้างก็ได้ (คอรัปชั่น) แต่ที่ไม่กล้ารับในเขตนั้นเพื่อความปลอดภัยของพวกเขา อาจมีข่าวกรองที่ละเอียดกว่ารั่วไหลเข้าหูผู้ไม่ได้กินด้วย ก็อาจเป็นกรรมของสัตว์ที่ไม่อาจมีใครช่วยได้ หรือบางทีคงคิดว่าต้นทางเช็กไปแล้ว จึงไม่พิถีพิถันหรือมิฉะนั้นก็ ต้องเป็นแรงอธิษฐานสองสามีภรรยาผู้ทำดีมาไม่มีอื่นเจือปน เรียกร้องหลวงพ่อวัดไร่ขิงต้องช่วยไม่อาจนิ่งอยู่ได้กระมัง

มีผู้เชี่ยวชาญการเดินทางไปต่างประเทศเพื่ออะไรก็ตาม เขาว่าให้เดินทางกับรถ เครื่องบินทัวร์อาชีพจริง ๆ เท่านั้น นอกจากนี้ใครจะฝากของ รับของของใครไว้ชั่วครู่ชั่วยามก็ไม่ได้ ไม่ว่ากรณีใด

นอกจากเป็นของพ่อของแม่เราเองจริง ๆ ไม่ใช่ชนิด ท่านรับของฝากจากคนอื่นแล้วมาให้เราถือไว้เด็ดขาด จริงเท็จแค่ไหนพิจารณาเอาเอง ไม่ขอให้ความเห็นอะไร แต่ขอให้แนวไว้หน่อยหนึ่งว่า "แม้ตัวเราเองบางครั้งก็ยังไม่น่าไว้ใจ.." เพราะอะไรก็ไม่ขอออกความเห็นอีกเช่นกัน ท่านได้อ่านเรื่องนี้แล้วคงจะตัดสินได้เองแล้วซี่ สองสามีภรรยาพลาดเวลา จนเครื่องบินต้องถอยหลังไปรับด้วยเมตตาธรรมของกัปตันก็ดี คนตรวจเช็กของปล่อยให้ของผ่านไปง่าย ๆ แม้ปลายทางก็เพียงดูเฉย ๆ ถ้าค้นเพียงนิดเดียวสองสามีภรรยาก็มีหวังเข้าคุกไม่รู้จะได้ออกอย่างไร ใครจะช่วย ถ้าไม่มองถึงกรรมดีที่เขาทำโดยเจตนาดี และเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัยโดยมีหลวงพ่อเป็นหลักที่พึ่งทางใจ อธิษฐานให้เกิดพลังอันสำคัญและสองสามีภรรยาเขาได้กระทำดีมาโดยลำดับและไม่มีอื่น ๆ มาเป็นอุปสรรค ไม่ใช่ถึงที่คับขันแล้ว เรียกให้ใครต่อใครช่วยอุตลุดไปหมด จึงทำให้รอดปลอดภัยคล้ายปาฏิหาริย์ เหลือวิสัยที่ไม่เคยมีนาน ๆ จะมีสักครั้งและละเอียดอ่อนเกินไปที่จะให้แนวความคิดได้ถูกต้องกว่านี้ คงไม่เหลือวิสัยของผู้ฉลาด ละเอียดอ่อนทางสติปัญญาแน่นอน คนที่น่าไว้ใจนี่ เกิดเป็นพิษเป็นภัยเมื่อไร ตายรูปเดียว โบราณว่าไฝ่ร้อนจะนอนเย็น ใฝ่เย็นจะดิ้นตาย และว่า น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย เรื่องนี้ต้องเพราะหลวงพ่อวัดไร่ขิงโดยไม่ต้องสงสัย ผู้อ่านอาจมีความเห็นยิ่งกว่านี้ ก็พึงถือว่ามีสิทธิ์เสรีตามอัธยาศัย

ทำดีให้มากไว้ ย่อมมีพลังสูง

กระเบื้องมุงหลังคามหัศจรรย์

อุโบสถที่ประดิษฐานหลวงพ่อวัดไร่ขิง คือพระปฏิมากรแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สร้างมานานใกล้ ๆ กับวัดไร่ขิง วัดไร่ขิงสร้างเมื่อปี ๒๓๙๔ ผูกพัทธสีมาฝังลูกนิมิต เมื่อปี ๒๓๙๙ นับแต่สร้างวัดถึงปัจจุบันนี้ประมาณ ๑๓๗ ปีเศษ น่าจะได้มีการซ่อมบูรณะบางส่วนเป็นระยะ ๆ มา ตามแต่ความเหมาะสม ปี ๒๕๐๓ ปูนทรายที่โบกฝาผนังอุโบสถทั้งข้างนอกข้างในผุกร่อนมากไม่น่าดู คณะกรรมการร่วมกันพิจารณาควรจะสร้างใหม่หรือบูรณะของเก่า ในที่สุดมีมติเป็นเอกฉันท์ ควรบูรณะเพราะอิฐภายในยังมีความแข็งดี และยังไม่เกิดน้ำด่างซึมซาบออกมาข้างนอกได้ตั้งราคากลางไว้ ก่อนที่จะได้เปิดซองประมูลบูรณะครั้งนั้น ราคากลางตั้งไว้ว่า ซองประมูลใดต่ำกว่าแปดหมื่นบาท จะไม่ให้ทำ ซองใดสูงกว่า หนึ่งแสนสองหมื่นบาท จะไม่ให้ทำ ในระหว่างแปดหมื่นถึงสิบสองหมื่นนี้ จะพิจารณาที่เหมาะสมมีผลงานมาดีแล้ว โดยมีหลักฐานผลงานพอพิสูจน์ได้ ได้รับซองประมูลในอัตราแปดหมื่นบาทให้เป็นผู้ดำเนินการ ส่วนที่ต่ำกว่านั้น อาจทิ้งงานกลางคัน หรือเดือดร้อนเรื่องการเงินและไม่มีผลงาน การทำงานก็ต้องหวังได้เงินเป็นหลักสำคัญ เมื่อไม่ได้เงินความเดือดร้อนก็ต้องแผ่ไปถึงผู้ที่ตนรับผิดชอบตลอดถึงในครอบครัว งานประเภทเราได้คนอื่นเดือดร้อนหรือผู้อื่นได้ ส่วนเราเสียเปรียบนั้น ไม่มีอยู่ในความรู้สึกของคณะกรรมการวัดไร่ขิงแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว การทำงานร่วมกันต้องได้ด้วยกันทั้งสองฝ่ายคือต่างคนต่างได้แล้วน่าชื่นใจ ไม่เป็นการเอาเปรียบกัน

เกินไป เพราะผู้มารับทำงานให้นั้น เขาไม่ร่ำรวยจนเหลือกินเหลือใช้ หากเหลือกินเหลือใช้คงไม่มาทำงานประเภทนี้กับวัด เพราะทางวัดได้เงินตามศรัทธาของประชาชน คงไม่ใช่เงินเป็นก้อนเป็นกอบกำแบบเงินงบประมาณ ที่เป็นของแน่นอนอยู่แล้ว นอกจากนี้ผู้ที่ทำงานให้วัดไร่ขิง โดยที่วัดไร่ขิงสั่งของมาก่อน ส่งเงินให้ภายหลัง ผู้มาติดต่อกับทางวัดเท่านั้นมารับเงิน โดยมีหลักฐานทางร้านค้านั้น ๆ มาแสดงให้รู้ว่ายังเป็นตัวแทนของร้านค้านั้นอยู่ แม้เจ้าของเองหากสามีมาติดต่อส่งของกับวัด ให้แฟนหรือลูกน้องมารับเงิน จะมีหลักฐานเป็นหนังสือหรือมิใช่ก็ตาม ทางวัดจะไม่ยอมจ่ายเงินให้ไป หากจะต้องจ่ายเงินจะขอจ่ายเป็นเช็คหรือตั๋วแลกเงินขีดคร่อมเข้าธนาคารที่ร้านหรือบริษัทนั้นมีหลักฐานเป็นที่ไว้ใจได้ หรืออาจให้กลับไปโดยนัดหมายอีกวันหรือสองวัน เพื่อสอบดูว่าได้ให้คนนั้นมารับเงินจริงหรือเปล่า พูดกันให้สั้นต้องผู้มาติดต่องานเท่านั้นที่จะรับเงิน เคยมีตัวอย่างเรื่องเสาเข็มตอกรากฐานโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง) เจ้าของให้ลูกน้องมาติดต่อขายเข็มซีแพค ขณะมาเก็บเงิน ผู้มาติดต่อไม่มาเอง แม่บ้านของบริษัทมาเก็บเงินเอง โดยไม่เอาลูกน้องผู้มาติดต่องานมาด้วยทางวัดไม่ยอมจ่ายเงิน แม้มีหลักฐานมาด้วยก็ไม่ยอมจ่าย ทำให้เขาโกรธมากแสดงความน้อยใจจะร้องไห้ บอกเขาว่าคุณจะร้องไห้จนน้ำตาไม่มีจะออกก็ไม่จ่ายให้ไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น เมื่อเขาอ้างเหตุต่าง ๆ ก็ถามเขาว่าเมื่อคุณต้องการเบิกเงินเองทำไมไม่แจ้งให้ทราบ และเพราะอะไรจึงไม่มาติดต่อด้วยตนเอง หากลูกน้องคุณมาเก็บเงินอีกครั้งโดยมีหลักฐานที่น่าเชื่อถือได้ ทางวัดก็ต้องเสียสองต่อนะซิ เขาว่าเป็นไปไม่ได้ ตอบเขาว่า

"หากเป็นไปได้ ใครจะรับผิดชอบ" เขาว่า "เขารับผิดชอบเอง" ตอบไปว่า "ก็ไม่เชื่อคุณอยู่แล้ว คุณจะหาหลักฐานอะไรมาแสดงให้เชื่อถือได้เล่า" เหตุที่ต้องทำอย่างนี้เรื่องเคยมีมาแล้ว

๑. ตกลงซื้อเหล็กสร้างโรงเรียน สัญญาส่งเหล็กหมดแล้วจึงมารับเงิน แต่พอส่งเหล็กได้สองคันรถ หลานชายมารับเงิน โดยอ้างว่าอาให้มารับเงิน ก็ถูกเล่นงานกลับไป โดยทางวัดถือว่า โกหก อาคุณไร้สัจจะทำไม้ได้อย่างพูด หลานสร้างเรื่องขึ้นมาเองทั้งเพ สอบถามแล้วไม่เป็นความจริง

๒. มิใช่จะรับของเขาอย่างเดียวเท่านั้น ต้องคุ้มครองการเงินให้ปลอดภัยสำหรับเจ้าของด้วย เรามีพันธะร่วมกันเอื้อเฟื้อต่อกัน เป็นแนวทางสะดวกสบายทั้งสองฝ่าย ต่างได้ประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย ทำให้การคบหามีเวลายืนนาน คณะกรรมการโดยมีหลวงพ่อวัดไร่ขิงเป็นหลักประกันความมั่นคงให้แก่ทุกคน ต้องทำตามแนวธรรมที่ถูกต้องและเชื่อถือของทุกคน ไม่ใช่เห็นแต่ประโยชน์ส่วนได้เท่านั้น อนึ่งช่างที่จะมาสร้างถาวรวัตถุให้วัดไร่ขิง อย่างน้อยก็ต้องมีความรู้ ความสามารถเท่าเทียมช่างของวัดหรือสูงกว่า จักเป็นแนวทางรักษาศิลปะบ้าง ความมั่นคงบ้าง ให้แก่วัดไร่ขิง

เมื่อได้บูรณะเฉพาะถือปูนผิวนอกกับทำซุ้มประตู และหน้าต่างให้เข้าลักษณะเดิม และแบบเดิมทั้งหมด โดยใช้ปูนพิมพ์ติดตามของเดิมทั้งหมด (ควรพูดตรงนี้สักนิด สำหรับผู้จะนำปูนเก่าออก เอาปูนออกแล้วเซาะระหว่างแผ่นอิฐให้ลึกซักเซ็นต์เศษ ขัดล้างของเก่าให้สะอาดก่อนหน้าจะโบกปูนต้องให้น้ำชุ่มก่อน น้ำแห้งพอควรแล้ว ก่อนหน้าโบกปูน ให้ละลายปูนซิเมนต์กับน้ำ ซัดฉีดระหว่างรอยเซาะ แล้วรีบ

โบกปูนทันทีอย่าปล่อยให้แห้ง จักทำให้ปูนโบกจับแน่นมั่นคงดี) มีผู้ให้ทัศนะต่าง ๆ โดยเฉพาะให้ปิดทองเสียใหม่ อันที่จริงการจะปิดทองนั้นไม่ยาก แต่จะให้ทองที่ปิดนั้นทนอยู่กับปูนนาน ๆ เป็นของยาก หากได้ทำลวดลายเป็นลายรูปต่าง ๆ แล้ว นำไปแช่น้ำให้ปูนมีความจืดดีแล้ว หรือทำในรูปประสะด้วยใบขี้เหล็กหลาย ๆ ครั้ง จนปูนจืดดีก่อน จะรู้ว่าปูนจืดหรือไม่จืดเอาขมิ้นสด ๆ ไปขีดดูก็ได้ ถ้าปูนจืดจะไม่เป็นสีแดง ถ้าเป็นสีอื่นก็พอใช้ได้ หรือใช้อย่างอื่นทากันปูนที่จะทำลายทองคำที่ปิดลงไปเสียก่อนก็ใช้ได้ นอกนี้หากจะมีกรรมวิธีอะไรอีกที่ดีกว่า สะดวกกว่าประณีตกว่า ก็นำมาใช้ได้จากนั้นมา ๒๖ ปีเศษ จึงจัดบูรณะปิดทองใหม่

อันที่จริงได้ปรึกษาหารือ คณะกรรมการมาด้วยดี นับแต่ได้ซ่อมบูรณะปี ๒๕๐๓ แล้ว ควรจะซ่อมอนุรักษ์ของเก่าหรือสร้างใหม่ปรารภกันมาโดยลำดับ มีความคิดเป็นสามทัศนะด้วยกัน

ทัศนะที่หนึ่ง ควรรื้อแล้วสร้างอุโบสถหลังใหม่ให้ใหญ่และกว้างทำเลียนแบบวัดเบญจมบพิตร จะได้สะดวกในการปิดทองงานเทศกาลนมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิง เกิดความคล่องตัว เพราะความกว้างของอุโบสถหลังใหม่นั้น

ทัศนะที่สอง บูรณะหลังเก่านั้น โดยเปลี่ยนเครื่องบนที่ใช้ไม่ได้ทั้งหมด เช่น ช่อฟ้า ใบระกา หางหงษ์เป็นต้น ซ่อมแต่ให้คล้ายคลึงสมเป็นอุโบสถหลังเก่าสมัยปลายรัชกาลที่ ๓ ติดต่อที่ ๔ แบบรัตนโกสินทร์เป็นการอนุรักษ์ของเก่าไว้ จะหาอุโบสถแบบนี้ดูอีกต่อไปไม่ได้แล้ว พร้อมกับแต่งเครื่องปรับปรุงให้ใหม่ เช่น ดาวทอง ปีกค้างคาว ลายฉลุตามขื่อ และส่วนอื่น ๆ ปิดกระจก ปิดทอง ในที่สมควร ติดตั้งระฆัง ปิดกระจก ปิดทองฐานชุกชี และองค์หลวงพ่อวัดไร่ขิง

ด้วยทองคำคัดพิเศษ บานประตู หน้าต่างทุกช่องทำมุกข์ลายถมทั้งหมด (เพื่อรักษามุกข์และฝีมือให้เยาวชนได้รับทราบไว้ว่า วัสดุประเภทนี้เคยมีมาแล้วในเมืองไทยครั้งหนึ่ง) ประดับหินอ่อนและปิดทองซุ้มประตูหน้าต่างทุกซุ้ม แม้ราคาค่าทำจะแพง ผู้ศรัทธาทุกคนก็ไม่เกี่ยงยินดีสละเงินทองไว้ ขอให้ได้ทำถวายหลวงพ่อเท่านั้น ได้จารึกชื่อเป็นเจ้าของเฉพาะประตูหน้าต่างไว้ทุกจุด และกำลังจะได้หาช่างเขียนลวดลายผนังอุโบสถ ตามโอกาสจะพึงทำได้ตามความเหมาะสม

ทัศนะที่สาม จะทำอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น คือทำอย่างไรแล้วแต่ความเหมาะสม ไม่ขัดข้อง แม้จะมีส่วนมากเห็นด้วยหรือไม่เห็นชอบด้วย ไม่ทำอะไรเลยก็ไม่ว่าอะไร ดีอยู่แล้วนี่ ดูจะไม่ต้องทำอะไรเลยก็ได้ (สำหรับนักสันโดษแบบโลก ๆ)

ตามทัศนะที่หนึ่ง จะสร้างที่เดิมก็ลำบากเพราะต้องเกิดจากสะเทือนในการปักเสาเข็ม แม้จะมีแนวทางหรือกรรมวิธีต่าง ๆ ดีอยู่แล้ว ไม่ว่าจะสร้างใหญ่ขนาดไหนก็ต้องทำนั่งร้านขึ้นปิดทองหลวงพ่อ เนื่องด้วยฐานชุกชีสูง ก็คงไม่มีที่ว่างพอให้คนเข้าปิดทอง หลวงพ่อได้มากกว่าที่เป็นอยู่ เพราะรูปหลวงพ่อขยายไม่ได้ ถึงจะทำให้ตัวอุโบสถใหญ่มีที่กว้างออกไป คงแน่นอย่างที่ไม่ได้ทำ เมื่อที่ขยายออกมีช่องว่างคนก็ต้องอัดแอเข้าไปเต็มจนได้ ของสูงไม่มีทางที่จะคล่องตัว นอกจากจะลดฐานชุกชีลงให้ต่ำ เข้าใจว่าทุกคนคงไม่กล้าทำ เพื่อให้ทุกคนเข้าปิดทองได้โดยสะดวกจะสร้างอุโบสถใหม่ ไม่มีหลวงพ่อไปอยู่หลังใหม่ จะมีประโยชน์อะไร ในที่สุดเมื่อเคลื่อนย้ายหลวงพ่อไปไม่ได้ โดยส่วนใหญ่อาจไม่เห็นชอบ ก็จำต้องบูรณะหลังเก่าของหลวงพ่อด้วย และหลังใหม่ก็ยังไม่รู้จะสร้างตรงไหนที่จะไม่ขัดข้อง เหมาะสมกับสถานที่ปัจจุบันซึ่งเข้าแนวดีอยู่แล้ว

ตามแนวที่หนึ่งขลุกขลัก ก็ดำเนินแนวทัศนะที่สอง บูรณะเท่าที่จะอนุรักษ์ของเก่า ซ่อมแต่งให้เหมาะสม เช่นกระเบื้องเก่า ๆ เครื่องบนเก่า ๆ ถูกสายลมแสงแดดผุกร่อนแล้วเป็นบางส่วน ล่วงหล่นเป็นบางส่วนให้นำออกให้หมด ที่ใช้ได้ดีให้คงสภาพไว้และเพิ่มเติมแต่ลวดลายประกอบส่วนอื่น ๆ ให้ดีแนวแบบทำเทียบเท่าพระอุโบสถของหลวง ในบางแห่งเท่าที่จะเห็นสมควร พร้อมกันนั้นได้ซ่อมบูรณะวิหารทั้งสี่ทิศให้เข้าลักษณะเดียวกันทุกหลัง ดูแล้วไม่ลักลั่นขัดกันกับอุโบสถหลวงพ่อ

กระเบื้องดินเผาหลังคาอุโบสถก็ดี ชิ้นส่วนเครื่องบนก็ดี ทองคำและทองวิทยาศาสตร์ที่ปิดองค์หลวงพ่อก็ดี ผงฐานชุกชีหลวงพ่อก็ดี ทั้งที่ยังอยู่ในรูปเดิมเป็นแผ่นกระเบื้องเป็นต้น แม้ที่เป็นชิ้นส่วนก็ดี เกิดความขลัง ศักดิ์สิทธิ์ มีประสิทธิภาพในบางพวกส่วนใหญ่ใครนำติดตัวไปกับรถที่เป็นพาหนะมีปัญหา เกิดอุปสรรคต่าง ๆ คนในรถไม่เป็นอะไร ถูกรถใหญ่เกี่ยวพันบางส่วนของรถลากไปไกล ๆ รถพังยับเยิน ต้องซ่อมเป็นราคาประมาณ สี่หมื่นบาทเศษ แต่คนหกเจ็ดคนพร้อมทั้งคนขับไม่เป็นอะไรเลย เกิดเสียงเล่าลือปากต่อปากเพิ่มปริมาณมากขึ้น จนกลายเป็นสิ่งสำคัญติดปากทั่ว ๆ ไป ต่างพากันมาขนกระเบื้องที่กองไว้ข้างโรงลิเกใกล้ ๆ ที่พักช่างก่อสร้างไม่เป็นอันหลับอันนอนไปตาม ๆ กัน

ทางวัดได้คัดเลือกกระเบื้องแผ่นดี ๆ ไว้จำนวนมากเพื่อซ่อมมุงวิหาร พอกองกระเบื้องข้างโรงลิเกหมด ก็พากันมาขอที่เก็บไว้มุงหลังคาวิหาร ต่างคนต่างก็จะพากันมาขอเอาไว้เป็นสมบัติให้ได้ ไม่อาจจะอ้างอย่างไร ถูกตัดพ้อต่อว่าในทำนองกันท่า อะไรต่อมิอะไรให้ยุ่งไปหมด

แกล้งบอกตั้งราคาว่าใครจะเอาแผ่นกระเบื้องเก่าก็ได้ ต้องทำบุญแผ่นละ ๕๐ บาท เพื่อจะได้ไม่มีใครต้องการเพราะแพงเกิน อนึ่งกระเบื้องกองใหญ่หลายหมื่นแผ่น ต่างคนต่างได้ไปมากแล้วก็น่าจะพอเสียบ้าง ผิดคาดหมายไปถนัดใจ คนกลับยินดีรับไปและทำบุญให้ไม่ขัดข้อง มีเท่าไหร่ก็หมดเกือบทุกวัน กลายเป็นผลได้ที่ช่วยซ่อมอุโบสถหลวงพ่อเป็นจำนวนเงินนับล้านบาท อันที่จริงกระเบื้องแผ่นดี ๆ มีมาก ต่างคนต่างเลือกจะเอาอะไรไม่รู้ เลยทำให้แตกเสียหายมากมาย

ส่วนที่แผ่นแตก ๆ ก็นำไปบดทำพระผงกระเบื้องบ้าง ผสมส่วนประกอบเกี่ยวกับผงต่าง ๆ ที่เป็นพระผงกระเบื้องบ้าง ผสมผงและอื่น ๆ ที่เรียกว่า "พระผงสมเด็จทองพิเศษ" องค์ใหญ่ กลาง เล็กบ้าง โดยมีแผ่นทองคำ ที่นำออกจากหลวงพ่อติดด้านหลังองค์พระสมเด็จหลวงพ่อ ติดตัวไปปลอดภัยจากสิ่งต่าง ๆ บ้าง ผสมผงต่าง ๆ ถอดรูปติดที่แผ่นกระเบื้อง เพื่อไว้บูชาสักการะ มีสองชนิด ปิดทองก็มี เป็นเนื้อผงกระเบื้องก็มีบ้าง มีส่วนประกอบจากมวลสารวัตถุที่ให้เกิดศักดิ์สิทธิ์ ๘ ประการด้วยกัน

๑. วัสดุ เช่น กระเบื้อง ทองรักปิดฐานชุกชีปิดองค์หลวงพ่อทั้งทองคำ ทองวิทยาศาสตร์เก่า ๆ เกิดศักดิ์สิทธิ์เพราะอภินิหารหลวงพ่อและพระสงฆ์สามเณรได้สวดมนต์ สงบจิตเป็นสมาธิ ภาวนาทุกวัน ๆ เกิดประสิทธิภาพ อันใคร ๆ ไม่อาจกำหนดปริมาณด้วยคุณค่าได้ จัดเข้าในประเภท "อจินไตย ใคร ๆ ไม่ควรคิด"

๒. ผงเกศหลวงพ่อวัดไร่ขิงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ใคร ๆ หากันนักหนาไม่มีส่วนได้ง่าย ๆ (ผงเก่าแก่)

๓. ผงจากพระคณาจารย์ต่าง ๆ ทั่วประเทศเช่น ผงอิทเจฯ ปัถมัง มหาราช เมตตามหานิยม เป็นต้น

๔. ผงยาจินดามณี ตำราของหลวงปู่บุญ ขันธโชติ (พระพุทธวิถีนายก) วัดกลางบางแก้ว อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม

๕. ผงไม้แก่นจันทร์จากประเทศอินเดียและในประเทศไทย

๖. ผงดินสังเวชนียสถาน จากประเทศอินเดีย

๗. ผงโลหะ ทำลูกประคำจากเยอรมันนี

๘. ผงทรายทองคำ ทรายเงิน ถ้ำเขาเมืองกาญจนบุรี (ถ้ำเดียวกับสมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พุรหฺมรํสี นำมา) พระอาจารย์ทองดี วัดใหม่ (สุปดิษฐาราม) ถวาย

๙. ผงแร่ธาตุจ้าวน้ำเงินเป็นส่วนผสมทำพระนวโลหะมีอายุประมาณ ๘๐๐ ปีเศษขึ้นไป คล้ายเมล็ดทรายเฉพาะที่เข้าไฟแล้ว ได้จากบ่อพลอย กาญจนบุรีและพระนครราชสีมา (จ้าวน้ำเงินเป็นธาตุแปลกใส่เบ้าหลอมบ่อย ๆ จะกลายเป็นเมล็ดทราย)

ได้บรรจุผงเหล่านี้ในพระบูชาทุกชนิด และผสมทำพระกระเบื้องประเภทต่าง ๆ

ก. พระผงขนาดใหญ่ ไม่มีแผ่นทองหลัง มีแผ่นทองพิเศษด้านหลัง

ข. พระผงขนาดกลาง ไม่มีแผ่นทองด้านหลัง และมีแผ่นทองด้านหลัง

ค. พระผงขนาดเล็ก มีแผ่นทองพิเศษด้านหลัง และไม่มีแผ่นทองด้านหลัง

ฆ. พระหยดน้ำเล็ก มีแผ่นทองพิเศษด้านหลัง และไม่มีแผ่นทองด้านหลังและพระผงหยดน้ำใหญ่ ทำในงานยกช่อฟ้าอุโบสถ ไม่มีแผ่นทองด้านหลัง

ง. พระผง (เนื้อผง) ติดแผ่นกระเบื้องเก่า ผสมผงทำเป็นรูปหลวงพ่อ ๕ ชั้น ไม่มีที่อื่นเหมือน หายาก ทำเฉพาะผู้สั่งจองเท่านั้น ส่วนใหญ่เท่าจำนวนแผ่นกระเบื้องที่ยังเหลืออยู่ หมดแผ่นกระเบื้องเก่าก็เลิกทำ มีทั้งชนิดปิดทอง-ไม่ปิดทอง มีอภินิหารต่าง ๆ ตามคำบอกเล่าของผู้ประสบอุปสรรค เกิดเกี่ยวกับรถบรรทุกน่าหวาดเสียวในเสี้ยวชีวิตที่ไม่น่าเป็นไปได้ เกิดระทึกใจคล้ายกับปาฏิหาริย์ ขอยกมาเป็นบางอย่างดังนี้

๑. เด็ก ๆ นักเรียนโรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา ไปจัดดอกไม้รวม ๖-๗ คน ทั้งคนขับขึ้นรถเก๋งอัดไปแน่นรถ หลีกกับรถบรรทุกในทางใหม่ผ่านโค้งวัดละมุดไปทางลานแหลม อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม รถบรรทุกได้เกี่ยวส่วนหนึ่งของรถเก๋งลากไปเกินกว่า ๑๐ เมตรเศษ ดูสภาพของรถแล้ว เด็ก ๆ ในรถน่าจะได้รับอาการแย่ไปตาม ๆ กัน แต่ทุกคนทั้งคนขับรถไม่เป็นอะไรเลย เพียงแต่ตกใจขวัญกระเจิงไปบ้างบางคนเท่านั้น ทำให้ใคร ๆ ที่ได้เห็นพากันทึ่งระทึกใจไปตาม ๆ กัน ทุกคนมีพระผงหลวงพ่ออย่างเดียว เฉพาะคนรถมีแผ่นทองพิเศษ ที่ลอกจากหลวงพ่อวัดไร่ขิง เพื่อปิดทองใหม่ ๑ แผ่นติดไว้ที่ด้านหน้าของรถ

๒. พระผงที่ผสมผงจ้าวน้ำเงิน และทำด้วยจ้าวน้ำเงินมีอภินิหารขนาดที่มีผู้ทดลองแล้ว เครื่องทดลองถูกทำลายไปต่อหน้าต่อตา และมีการผจญภัยมาแล้วที่เรียกว่า "พระท่ากระดาน" นายตำรวจผู้ใหญ่ชั้นระดับผู้บังคับการได้ประสบมาแล้ว และศิษย์หลวงพ่อวัดสำนักคร้อท่ามะกา กาญจนบุรี ก็ได้ทดลองมาแล้วถึงกับปืนแตก เป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้มีพระประเภทนี้ไว้บูชาสักการะมิใช่น้อย ศิษย์หลวงพ่อวัดสำนักคร้อบางคนได้ถูกผจญติดในวงล้อม แต่เอาตัวรอดไปได้ โดยไม่มีอะไร

ระคายเคืองผิวหนังแม้เพียงนิดเดียว (ฟังเล่า) จ้าวน้ำเงินนี้เขียนกระดาษติดคล้ายตะกั่วนม ผิดกับตะกั่วนมตรงที่หลอมให้ละลายตัวจะกลายเป็นเมล็ดทรายในเมื่อหลอมบ่อย ๆ มีสีขึ้นวาวเขียวแล้วจะดำเป็นมัน ตะกั่วนมยิ่งหลอมจะกลายเป็นขี้ตะกั่วไปหมด และเอาไม้จี้ขณะที่ตะกั่วนมละลายตัวจะติดไม้ ถ้าเทใส่เบ้าต้องเผาเบ้าให้ร้อนจึงเทใส่เบ้าได้ ส่วนจ้าวน้ำเงินละลายตัวแล้วเทใส่เบ้า รูปพระแบบพิมพ์วิ่งคล้ายเทปรอทโดยไม่ต้องเผาเบ้าแบบพิมพ์พระให้ร้อนก่อน และจะกลายเป็นเมล็ดทรายมีน้ำหนักในเมื่อทำบ่อย ๆ ผู้มีปัญญาละเอียดอ่อนเท่านั้นจะรู้ว่าตะกั่วนมหรือมิใช่ ข้อน่าสังเกตอีกประการหนึ่งฟังเล่ามา จ้าวน้ำเงินบางก้อนที่มีอภินิหารมาก จะลอยไปได้ในอากาศคล้ายดวงไฟหรือแบบผีพุ่งใต้ ขอท่านผู้มีวิจารณญาณได้ใช้กาละเทศะเป็นเครื่องพิสูจน์

ส่วนผสมต่าง ๆ บางอย่างไม่มีในที่อื่นและไม่เหมือนใคร หากหมดก็เลิกไม่มีการผสมทำใหม่ หลวงพ่อวัดไร่ขิง เป็นปูชนียวัตถุที่แปลกมหัศจรรย์เป็นพิเศษสำหรับผู้ยึดไว้เคารพบูชา มีความซื่อสัตย์ ซื่อตรงทำอะไรตรงไปตรงมา คือเดินสายกลาง ไม่เอียงซ้าย ไม่เอียงขวา ประกอบด้วยอคติธรรมต้องงดเว้นเด็ดขาด ทำอะไรยุติธรรมหรือประกอบด้วยธรรมจริง ๆ ย่อมได้สิ่งที่พึงปรารถนา หรือมิฉะนั้นก็ทำให้สำเร็จในสิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้ มีช่องทางสว่างเป็นทางออกที่นิ่มนวลได้ประโยชน์แก่ทุกฝ่าย ข้อสำคัญอย่าท้อแท้ในทางปฏิบัติ เชื่อมั่นในหลวงพ่อและทำจริงด้วยมั่นใจของตนเอง ใช้สมองของตนให้ดี ตัดกังวลลังเลไม่แน่ใจออกให้หมดสิ้น จักเกิดประสิทธิภาพโดยไม่ต้องสงสัย

ผู้ทำดีย่อมอยู่ในสายธารเมตตาธรรมของหลวงพ่อเสมอ

วัดไร่ขิง นครปฐม ๑ สิงหาคม ๒๕๓๑

หลวงพ่อเบนพายุร้าย (เกย์)

คนทำดี มั่นอยู่ด้วยการประพฤติปฏิบัติ ทำมาหารับประทาน ด้วยการให้เกิดความคล่องตัว ประกอบคุณธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ เป็นชีวิตประจำวัน คือ

ขยัน ในการประกอบกิจในหน้าที่อันชอบธรรมคือทำโดยไม่ละเลยในหน้าที่ซึ่งรับผิดชอบอยู่ เช่น เลือกสวนไร่นาหรือด้วยการประกอบการงานรับจ้างทำให้เกิดผลคุ้มค่ากับเงินและวัสดุที่เสียให้เรา ไม่เอาเปรียบให้ปรากฏจนผู้จ้างไม่ไว้ใจ รับผิดชอบในภารกิจนั้นคล้ายเป็นงานของตัวเอง

อดทน ทนลำบากไม่อ้างว่า เจ็บป่วยหรืออะไรต่าง ๆ จนใคร ๆ ไม่ไว้ใจ แม้งานของเราเอง วางตนเป็นคนเสมอต้นเสมอปลาย ตรากตร ่ากล ่าแดดได้ไม่มีการอ้างว่า หนาวนัก ร้อนนัก หิวกระหาย เป็นต้น สร้างความอดทนในโอกาสที่ทนได้ ขณะร่างกายมีพลังเข้มแข็ง ข้อที่สำคัญที่สุดคืออยู่กับสังคม ทนเจ็บใจได้ไม่แสดงกริยาให้ปรากฏ จนเขารู้สึกว่าเราเป็นคนเสียมารยาททางรับผิดชอบแม้เพียงเล็กน้อย สงบเสงี่ยมเจียมตัวรู้จักภาวะของตน

รอบคอบ (มีปัญญา) รู้เหตุแห่งความเสื่อม หาความเจริญยาก ในการประพฤติตัวอย่างนี้

ก. นักเลงต่างเพศ ขาดการสันโดษยินดีในส่วนที่มีแล้ว ไม่รู้จักพอ หรือพอไม่มี ล่วงสิทธิเสรี ลูกเขา เมียใคร สามีใคร ที่อยู่ในเขตหวงห้าม ไม่งดเว้น กลายเป็นคนยากจนตลอดกาล มีคำนึงคติเตือนที่ว่า

ความไม่พอใจจนเป็นคนเข็ญ　　　พอแล้วเป็นเศรษฐีมหาศาล
จนทั้งนอกทั้งในไม่ได้การ　　　เร่งคิดอ่านแก้จนเป็นคนพอ

ข. นักเลงการพนัน มีทางหมดทางเดียว คนเล่นการพนันนี้ต้องโกงเก่งโกงเป็น จึงจะรวย โกงจนเขาจับไม่ได้ แต่คงไม่พ้นความสามารถของคนถูกโกงได้แน่ ๆ แล้วมีผลตามมา ไม่ถูกทำร้ายก็ตายสนิทโดยไม่รู้สาเหตุ มีส่วนได้ด้วยการเล่นก็อยู่ไม่นาน ได้ก็เลี้ยงผู้คนด้วยใจกว้าง ขณะเสียไม่มีใครจะรับรู้ ยิ่งแก้ตัวใหม่ยิ่งหมดทรัพย์สินทุกชนิดไม่เหลือ โจรปล้น ไฟไหม้ ยังไม่เท่าเล่นการพนันสมบัติหมดทุกอย่าง แม้ชื่อเสียงที่มีคนเชื่อถือ นับหน้าถือตา ก็พลอยหมดความสำคัญ เป็นที่น่าติเตียน ดังนิพนธ์ผู้ฉลาดประพันธ์ไว้ว่า

ถูกโจรปล้นหลายครั้งยังไม่เท่า　　　บ้านของเราไฟไหม้แต่เพียงหน
โจรและไฟผลาญทรัพย์ถึงอับจน　　　ไม่เสียคนดังเช่นเล่นการพนัน
อันการพนันนั้นพาให้เสีย　　　ทิ้งลูกเมียสรรพสิ่งให้แปรผัน
สินทรัพย์นับไม่ถ้วนยังหมดพลัน　　　ชีวิตมันไร้ค่าน่าติเอย.

ค. นักเลงสุรา สิ่งที่ร่างกายต้องการนั้นคืออาหาร เมื่อพลังงานในร่างกายเริ่มร่อยหลอ จะรู้สึกหิวเกิดขึ้น ช่วยเตือนให้รู้ว่าพลังที่จะคงอยู่ต่อไปลดต่ำกว่าปริมาณที่สะสมไว้แล้ว รีบหาพลังงานมาให้คงที่หรือสมดุลย์ ชดเชยให้สิ่งบกพร่องไปคงเดิม พลังงานนี้เองเกิดจากอาหาร ดังพระบาลีว่า **สัพเพ สัตตา อาหารรัฏฐิติกา** สัตว์ทั้งมวลล้วนอาศัยอาหาร ส่วนของอื่นเป็นพิษเป็นภัยก็ไม่งดเว้นทั้ง ๆ ที่รู้ว่าช่วยส่งเสริมให้พินาศในรูปเดียว บางอย่างมีพิษมีภัยร้ายแรงยิ่งกว่าสุรา เมรัย เช่น ฝิ่น เฮโรอีน ทินเน่อร์ กาวยางที่ใช้ปะยางรถหรือล้อยานพาหนะต่าง ๆ ทำลายอวัยวะที่ควรทำลาย ทอนกำลังปัญญาและทางสมองเป็นส่วน

วัตถุให้เกิดเปรื่องปราชญ์ ต้องเสื่อมถอย กลายเป็นโรคสติฟั่นเฟือน ในที่สุดความเป็นตัวของตัวเองก็หมดความสำคัญ เป็นโรคร้ายตายอนาถจากความรู้สึกของสังคม ร่างกายก็หมดพลังด้วยพิษต่างๆ มีสุรา เมรัย เป็นต้น จนเหลือพลังสามารถของหมอ จะมีชีวิตอยู่ หรือตายไปแล้ว ก็เปรียบดังคนที่ตายแล้ว คือตายทั้งเป็นที่พูดให้รู้กันอยู่ทุกวันนี้ ไม่เหลืออะไรไว้ให้คนอาลัยอาวรณ์ คล้ายนกยางแก่บินไปข้างไหนไม่ไหว อาศัยหนองน้ำที่ปราศจากกุ้ง ปลา ฉะนั้น

ง. คบคนชั่ว คือคนจิตอ่อน ไม่มีความอดทน มักแสดงพลังในทางอำนาจให้ปรากฏ กลายเป็นคนโหดเหี้ยมไม่น่าไว้ใจไม่ว่ากรณีใดชักจูงในทางเลวร้าย ขาดความยับยั้งชั่งใจ เรียกคนประเภทนี้ว่า “พาล” คนใจอ่อน ไร้ความซื่อสัตย์ศักดิ์ศรีความเป็นคน ท่านเรียกอีกอย่างคือผู้ประมาท ขาดสติ ในบางแห่งเรียกคนตายแล้วก็มี ไม่มีสาระส่วนดีอะไรที่คนดีจะถือยึดเป็นหลักปฏิบัติได้ มีแต่ก่อกวนสังคมให้เดือดร้อน ท่านสรุปเป็นคำพูดสั้นๆ ว่า “คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล คบคนชั่วพาตัวให้ยากจน เสื่อมการบุญกุศลสวรรค์นิพพาน...” ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ รู้เหตุแห่งความเสื่อมควรงดเว้น

รู้เหตุแห่งความเจริญ คือรู้จักประโยชน์ที่พึงได้ในทันตาเห็นปัจจุบันนี้เอง ได้แก่

ก. ถึงพร้อมด้วยความขยันหมั่นเพียรในการประกอบกิจทุกอย่าง ไม่ทอดธุระ คนหมั่นย่อมหาทรัพย์ได้ ทรัพย์นี้มีใกล้ใครปัญญาไวหาได้บ่อนาน แว่นแคว้นแดนดิน มีสิ้นทุกสถาน ผู้ใดเกียจคร้าน บ่อพานพบนา...

ข. ถึงพร้อมด้วยการรักษากาลเวลา หน้าที่การงาน ทรัพย์สิน เงินทอง บูรณะของเก่าที่มีอยู่ไว้

ค. คบคนดีเป็นศรีแก่ตัว คบคนชั่วพาตัวให้ยากจน

ง. เลี้ยงชีวิตเป็นอยู่ด้วยดี ไม่ให้ฟุ่มเฟือย ไม่ให้ฝืดเคือง คือ หาเกินใช้ ได้เกินเสีย รวยทุกราย จักได้รับผลทันตาปัจจุบันนี้แน่นอน จักเจริญรุ่งเรืองแล

คณะกรรมการวัดไร่ขิงท่านหนึ่งได้ประกอบการงานพร้อมด้วยคุณธรรมที่กล่าวแล้ว ได้สร้างฐานะพอมีอันจะกินในอำเภอประทิวนานปีพอสมควร ถึงเวลางานหลวงพ่อวัดไร่ขิง ในวันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๕ ถึงแรม ๕ ค่ำเดือนนี้ ของทุกปี ได้ช่วยเหลือในฐานะกรรมการ เป็นนักเสียสละประโยชน์ตนชั่วคราว ทำประโยชน์ส่วนรวมถวายหลวงพ่อวัดไร่ขิง โดยไม่คำนึงถึงความเหนื่อยยาก เลิกงานก็กลับทำประโยชน์เพื่อตน สร้างรากฐานมั่นคงพอเงยหน้าอ้าปากได้

วันหนึ่ง ถูกพายุร้ายกาจมีชื่อว่า "เกย์" พัดหนักรุนแรงกว่าที่เคยประสบ น่าจะยิ่งกว่าที่ทางภาคใต้ได้รับลมร้ายไม่ได้พัดแรงเท่านั้น แต่เป็นพายุหมุนทำให้ต้นไม้ล้มระเนระนาดในบริเวณห่างไปจากบ้านที่อาศัย อาจถึงบ้านของตนบ้างในไม่ช้า เขาสร้างพลังใจด้วยดีมั่นคงแน่วสมาธิแน่วแน่ดีแล้ว อธิษฐานขอบารมีหลวงพ่อวัดไร่ขิงที่เป็นพระบูชาไว้ให้ช่วยขจัดปัดเป่าอย่าให้ลมหมุน หมุนบ้านของตน ขอให้หลีกเลี่ยงคือเบนไปพ้นบ้านของตน ไม่มีอะไรที่จะพึงนึกได้ขณะนั้น เห็นพลังแรงของพายุเกย์แล้ว หมดทางที่จะเรียกสิ่งใดมาช่วยขจัดปัดเป่านอกจากหลวงพ่อซึ่งเป็นพระพุทธรูปบูชาเพียงองค์เดียว เชื่อมั่นในความ

ศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อ บรรพบุรุษก็เคารพนับถือมานาน พายุนี้พัดไปทางไหน ทั้งอาคารต้นไม้ทุกชนิด พัง ล้ม ไม่มีอำนาจธรรมชาติใดจะต้านทานได้เลย แต่เขาหาได้อยู่ในลักษณะที่ตื่นตระหนกไม่ สำรวมใจแน่วแน่ นึกถึงความสำคัญของหลวงพ่อเท่านั้น

น่าอัศจรรย์จริงๆ พายุหมุนเกย์หาได้ทำลายบ้านหลังใหญ่ไม่ เบนเลี่ยงไปอย่างไรสุดวิสัยจะพูดจะเขียนให้ทราบรายละเอียดมากกว่านี้ นอกจากท่านกรรมการวัดไร่ขิงผู้นั้นเท่านั้นที่จะเล่าให้ทราบได้ดี แต่พายุก็ไม่วายที่จะกระทบสิ่งอื่น เช่นโรงรถพังไปบ้าง รถไม่ถูกทำลาย คือเสียหายบ้างแต่ไม่มาก ในเมื่อบ้านอื่นๆ แม้วัดวาอารามถูกทำลายราบเรียบ ผู้คนบ้านใกล้เรือนเคียง ต้องอาศัยบ้านเขาอยู่ชั่วคราวจนกว่าจะช่วยตัวเองได้

ดูจะไม่ต้องอ้างทัศนะอะไรมาประกอบในเรื่องสุดวิสัยอย่างนี้ นอกจากสร้างความมั่นใจในหลวงพ่อให้ยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องสงสัย แม้สิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ บางอย่างก็มีส่วนทำให้เกิดสิ่งน่าทึ่งได้ในขณะเดียวกัน ไฉนหลวงพ่อวัดไร่ขิงจะมีความสำคัญไม่ได้ ทั้งในส่วนธรรมะของพระพุทธเจ้าและปฏิมากรแทนองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจะมีสิ่งเหลือวิสัยนี้บ้างไม่ได้ ในเมื่อผู้นั้นมั่นคงทั้งในธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าและปฏิมากรแทนองค์ด้วยสมาธิภาวนา

สิ่งเหลือวิสัยมีได้ในวิสัย
อจินไตยใช่ควรคิดให้กว้างขวาง
ยิ่งคิดมากปัญญาอับมิเห็นทาง
ควรปล่อยวางสร้างปัญญาให้ยิ่งเอย.

เรื่องไม่เหลือวิสัย

สิ่งเหลือวิสัยมีได้ในวิสัย อจินไตยใช่ควรคิดให้กว้างขวาง
ยิ่งคิดมากปัญญาอับไม่เห็นทาง ควรปล่อยวางสร้างปัญญาให้ยิ่งเอย

หลวงพ่อวัดไร่ขิงแสดงอภินิหารสำคัญหลายๆ ประการ ครั้งแรกมีผู้แนะนำหลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์คนเคารพนับถือกันมาก ต้องการอะไรอธิษฐานจะได้ทันที ขณะนั้นยังอยู่วัดกลางบางแก้ว อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม กุฏิอยู่ชายแม่น้ำ มีงานเทศกาลนมัสการหลวงพ่อวัดไร่ขิงครั้งใด เรือแท็กซี่ เรือบริษัทสุพรรณจะนำคนเต็มลำแล่นไปตามลำแม่น้ำนครชัยศรี ในวันขึ้น ๑๔-๑๕ ค่ำ และแรม ๑ ค่ำ เดือน ๕ ของทุกปี มีคนมากด้วยกันมักพูดถึงความศักดิ์สิทธิ์ มีผู้หนึ่งเป็นมหาคอยค้านว่า พระพุทธเจ้านิพพานแล้วจะเอาวิญญาณที่ไหนมาสิงสู่อยู่กับหลวงพ่อปฏิมากรแทนสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อไม่มีวิญญาณจะเอาความศักดิ์สิทธิ์อะไรมาแสดง ก็คงเหมือนๆ พระพุทธรูปทั่วๆ ไปนั่นเอง คนเพิ่มมากทุกวัน มีงานประจำก็ต้องมีคนมากเป็นเรื่องธรรมดา มองได้หลายแนวสุดแต่จะคิดกัน

หลังจากที่คิดอย่างนั้นไม่นาน ปี ๒๔๙๔ ย้ายไปเป็นอาจารย์สอนบาลีที่องค์พระปฐมเจดีย์ ครั้งแรกพักอาศัยวัดไผ่ล้อมไม่ได้ ต้องไปอยู่วัดห้วยจระเข้ ในเขตเทศบาลเมือง ๑ พรรษา ถึงวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๕ ย้ายไปอยู่วัดไผ่ล้อมอีกไม่ห่างวัดห้วยจระเข้เท่าไร ด้านตะวันตกเฉียงใต้ ฟังข่าวศักดิ์สิทธิ์หลวงพ่อวัดไร่ขิงบ่อยๆ ทั้งคนเคารพเลื่อมใสและคนวัดไร่ขิงเล่าให้ฟัง คงรู้สึกเฉยๆ ตามเดิม ถึงปี ๒๕๐๓

เหตุที่จะต้องย้ายเป็นเจ้าอาวาสวัดไร่ขิงก็ปรากฏชัดเจน โดยผู้บังคับบัญชาสั่งให้เดินทางใน วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๓ เริ่มเวลาหน้าองค์พระปฐมเจดีย์ เวลา ๐๘.๐๐ น.เศษ โดยฤกษ์ผานาทีของท่านเจ้าคุณพระพุทธวิถีนายก (พระอุปัชฌาย์) กำหนดให้ ก่อนงานเทศกาลนมัสการปิดทองหลวงพ่อวัดไร่ขิงมาก่อนงานหลวงพ่อ ๘ วัน เพื่อจัดงานให้เหมาะสมในปีต่อไป

ถึงวัดไร่ขิงเวลาประมาณเกือบ ๐๙.๐๐ น. ณ พื้นที่นาหลังเมรุปัจจุบัน พอเท้าถึงพื้นที่นาอีก ๒ ชั่วโมงจึงขึ้นกุฏิตึกที่อาศัยได้ มีเหตุการณ์ต้องปฏิบัติตามเวลาเลขผานาทีของพระอุปัชฌาย์กำหนดให้ นอกจากนี้เพื่อนๆ ยังแซวด้วยถ้อยคำที่ผู้ดีฟังระคายหูว่า "มึงมาตกนรกเสียแล้ว..." "ตกก็ตกซีผู้บังคับบัญชาสั่งต้องปฏิบัติตาม..."

แสดงความเคารพหลวงพ่อทักษิณาวัฏ ๓ รอบพระอุโบสถแล้ว เข้าพระอุโบสถ ตั้งจิตอธิษฐาน "เกล้ากระหม่อมไม่ได้ตั้งใจมาเป็นเจ้าอาวาสโดยตรง ผู้บังคับบัญชาสั่งให้มาอยู่ในที่ของหลวงพ่อ หากทำอะไรหวังประโยชน์เพื่อส่วนตัว ขอให้หลวงพ่อขัดอย่าให้สำเร็จ ทำเพื่อส่วนรวมเกี่ยวกับวัดและพระพุทธศาสนา ขอหลวงพ่อช่วยสนับสนุนให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยปราศจากอุปสรรค..." หลังจากนั้นไม่ว่าจะทำอะไรขนาดไหนก็บอกหลวงพ่อ หากไม่เห็นชอบต้องบอกเกล้ากระผม ถ้าไม่บอกเกล้ากระผมถือว่าเห็นชอบ จะทำอย่างที่ตั้งใจไว้ทุกประการ ไม่มีอุปสรรคอะไรคงสะดวกเรียบร้อยดีมาถึง ๒๘ ปี

เมื่อมอบโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง) น้อมเกล้าถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ ๘ วัน ก็มีคำว่า "เมื่อไร

จะเอาพระไปไว้เสียทีล่ะ" ขณะรู้สึกตัวเวลา ๐๔.๐๐ น.พอดี ต้องเอาพระ ๕ นิ้ว รูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิง ที่นายช่างบุญเรือน หงษ์มณี สร้างถวายมอบโรงพยาบาล ๑ องค์ คณะบุตรธิดาตระกูลส่งแสง พร้อมด้วย คุณแม่เชื้อ ส่งแสง สร้างมอบให้อีก ๑ องค์ รีบนำไปไว้โรงพยาบาลตามเจตนารมณ์ของผู้สร้าง ด้วยความรู้สึกว่า "หลวงพ่อทวงพระแล้ว..."

วัตถุมงคลรูปจำลองหลวงพ่อวัดไร่ขิงมีมากรุ่นที่ใครๆ มีอยู่แล้วปลอดภัยอันตรายต่างๆ เช่น พระเนื้อโลหะแบบชินราช เข็มฉีดยาหมอไม่สามารถฉีดยาเข้าเนื้อได้ พระเมฆพัท เด็กตกจากที่สูงไม่เป็นอันตราย พระภ.ป.ร.นวโลหะ แคล้วคลาด กันถูกยาเบื่อเมา พระเนื้อกระเบื้องพระอุโบสถหลวงพ่อทุกรุ่นล้วนมีอภินิหารต่างๆ รถชนกันคว่ำชนกันพัง แต่คนผู้นั่งอันตรายเพียงเล็กน้อย บางรายไม่เป็นอะไรเลยเป็นที่น่าอัศจรรย์พิสูจน์ด้วยเหตุผลยาก แม้แต่พระประจำวันป้องกันฟ้าผ่าได้ เด็กตกน้ำยังไม่จมมีผู้ช่วยขึ้นจากน้ำแล้ว ยังร้องเพลงต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็มี สิ่งไม่เคยมี ไม่เคยเป็น ก็เกิดมี เกิดเป็นจากหลายๆ ทางที่ผู้ประสบอุปสรรคต่างๆ เล่าให้ฟังมีเปอร์เซ็นต์สูงขนาดไหน ขึ้นอยู่ กับผู้ประสบการณ์นั้นๆ จะพึงเห็นเองเล่าเองจะดีกว่าเปลี่ยนรสชาติเสียบ้าง ที่จะเล่าให้ท่านผู้อ่านนี้ เป็นเรื่องไม่น่าเชื่อ ก็ต้องเชื่อ ไม่น่าเป็นไปได้ ก็เป็นไปแล้ว เกิดกับคนที่ไม่เชื่ออะไร ก็ต้องเชื่อไม่อาจหาเหตุผลใดมาลบล้างที่เกิดกับตัวเขาเอง ใครๆฟังแล้ว เขาว่าไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปแล้ว ในอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งไม่เกี่ยวกับอภินิหารรูปจำลองหลวงพ่อ เป็นการประดับความรู้ในรูปแบบไหนก็ได้ขอท่านผู้อ่านตั้งใจอ่านวิจารณ์ตามถนัด ในแนวทางไหนก็ได้ตามอัธยาศัย

คหปตานีสตรีผู้มีอันจะกินผู้หนึ่งอยู่ท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร มากำหนดบวชลูกชายที่วัดไร่ขิง สมัยนั้นถนนเศรษฐกิจยังไม่มี การสัญจรไปมาต้องอาศัยทางเรือเป็นสำคัญ ได้ถามสตรีผู้นั้นว่า "วัดใกล้ๆ มีเยอะแยะไป ทำไมต้องมาบวชที่วัดไร่ขิงทำให้ลำบาก บวชเช้าก็ไม่ทัน ต้องบวชตอนบ่าย "เรื่องมีซิค่ะ" "เรื่องเป็นอย่างไร" แล้วคุณสตรีผู้นั้นก็เล่าเรื่องให้ฟัง

ตั้งครรภ์ลูกคนนี้ประมาณ ๑๐ เดือนแล้ว ยังไม่คลอดลูก ถามหมอทางโรงพยาบาลศิริราช เขาก็ว่ายังไม่ถึงเวลา "โยมจะนับผิดพลาดไปกระมั้ง" "ท้องอยู่กับตัวแท้ๆ จะนับผิดพลาดได้อย่างไร เขานับกันแต่เริ่มขาดเลือดเป็นต้นไป" แล้วโยมจะต้องเดือดร้อนไปทำไม ก็หมอเขาว่ายังก็ต้องเชื่อหมอซีใช่ไหม?" "ใช่ถูกของท่าน หมอก็เชื่อ แต่ฟังจากโบราณๆ ว่า ถ้าท้องเกินกว่า ๑๐ เดือน ลูกเกิดยากดีไม่ดีจะตายเอาด้วย ลูกเกิดช้าเกิดเร็วไม่สำคัญนักหรอก สำคัญตรงกลัวตายต่างหาก ใครๆ ก็กลัวตายกันทั้งนั้น" "จริงของโยม" เขาว่าสัตว์ ๔ ประเภทไม่กลัวตาย "ช้างอาชาไนย ม้าอาชาไนย โคอาชาไนย พระขีณาสพ (ผู้สิ้นกิเลสแล้ว) ไม่กลัวตาย นอกจากนี้กลัวตายทั้งนั้น

เขาเล่าต่อ มีคนข้างวัดไร่ขิงไปรับจ้างทำสวนข้างบ้านพรรณนาคุณภาพหลวงพ่อนักหนา ระยะแรกๆ ก็ไม่เชื่อเคยนึกว่า "พระเจ้าอะไรจะมายุ่งกับคนท้องแก่" แต่ในครั้งสุดท้ายเขาถึงกับยืนยันว่า "อธิษฐานหลวงพ่อ จะให้ลูกเกิดวันไหนก็ได้..." พูดบ่อยๆ ก็ทำให้ใจรวนเรเหมือนกัน ลองเชื่อดูหน่อย จึงเอาเรือมาขึ้นหน้าวัดไร่ขิงเข้าไปไหว้หลวงพ่อ พอเท้าถึงตรงธรณีประตูพระอุโบสถหลวงพ่อวัดไร่ขิงได้ยิน

เสียงกลองเพลตีพอดี เริ่มกราบอธิษฐานทันทีว่า "หลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์ ไม่เคยเชื่อคุณภาพหลวงพ่อตามที่คนคุย ถ้าหลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์จริง ขอให้ได้ผลตามอธิษฐานนี้ว่า

๑. ขณะลูกเกิดขอให้ได้ยินเสียงกลองเพลพอดี

๒. ขอให้ลูกเกิดวันพฤหัสบดี

"เอ? โยมทำไมต้องให้ลูกเกิดวันพฤหัสบดี วันอื่นไม่ดีหรืออย่างไร" "ไม่ใช่อย่างนั้น วันพฤหัสบดีวันครูบาอาจารย์ เป็นศิริมงคล วันที่ไปหาหลวงพ่อวัดไร่ขิง เป็นวันอังคาร เด็กเกิดวันนี้มักจะดื้อ..." "จะไม่จริงอย่างโยมว่าน่า..." "แต่ก็ไม่ชอบวันนี้..." "ถ้าได้ผลตามที่อธิษฐาน

ลูกเป็นชายหรือหญิงจะนำมาถวายหลวงพ่อ ยกให้เป็นลูก ลูกชายครบบวชจะต้องมาบวชที่หลวงพ่อ... ได้จริงตามนั้น ตอนเขาเกิดได้ยินเสียงกลองเพลพอดี เป็นอย่างนี้ซีค่ำ จึงต้องมาบวชที่หลวงพ่อ มิฉะนั้นจะถ่อร่างมาให้ลำบากทำไม..." เขาพูดตรงๆ แบบขวานผ่าซาก ขณะบวชอาราธนาท่านเจ้าคุณพระราชธรรมาภรณ์ (หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม) อดีตที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดนครปฐมเป็นพระอุปัชฌาย์ คนบวชก็เกิดวันพฤหัสบดีตั้งฉายาให้ว่า "ปภสฺสโร" ขณะบวชกำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีที่ ๔ เล่าเพื่อสนับสนุนสิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้ก็มีอย่างนี้สิ่งเหลือวิสัยก็มีได้เหมือนกันในบางโอกาส มีแต่ผลหาเหตุยาก คิดมากๆ เขาว่าจะบ้าเอาด้วย จะไปคิดทำไม สร้างความรู้ที่เรียกว่า "ปัญญา" ให้มากไว้ดีกว่า จักได้ค้นหาสิ่งที่ละเอียดอ่อนคัมภีรภาพได้บ้าง คงมีแสงสว่างพบจุดที่ลี้ลับได้สักวันหนึ่งแน่แท้แล.

พระเกศแสดงอภินิหาร

เกศ แปลตามที่เข้าใจกันง่ายๆ ก็คือเส้นผม เรียกพระศกก็มีเฉพาะของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ของสาวกเรียกผมธรรมดาๆ ทั่วไป เหตุที่มีชื่อและเรียกอย่างนั้น ถือกันมาว่า สมัยพระพุทธศาสนาล่วงได้ไม่เกิน ๖ ศตวรรษ (๖๐๐ ปี) ไม่มีการสร้างรูปเหมือนสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิยมสร้างเป็นแท่นประทับมีกวางหมอบบ้าง แบบหลักเสมาธรรมจักรมีกวางหมอบหรือมีสิงห์หมอบโดยฝีมือชาวกรีกโบราณบ้าง พระแท่นมีกอบัวบ้าง แท่นบรรทมแบบขันครอบบ้าง เป็นสัญลักษณ์ของพระพุทธเจ้าไว้เคารพบูชาแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกถึงพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ

ในศตวรรษที่ ๗ (๗๐๐ ปี) นายช่างสมัยนี้นิยมสร้างรูปพระพุทธเจ้าไว้บูชาแล้ว นายช่างคิดกันอย่างมาก ทำอย่างไรจะให้ผิดกับพระสาวกได้ เพราะพระเจ้าปัสเสนทิโกศล เสด็จไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วไม่รู้ว่าพระพุทธเจ้าองค์ไหน ต้องตรัสถามมหาดเล็กใกล้ชิดจึงได้ทราบว่าองค์ไหนคือพระพุทธเจ้า นายช่างผู้คิดทำพระพุทธรูปจึงให้ผิดจากพระสาวก ได้ทำพระเกศให้สูงขึ้นที่เรียกเกศมาลาก็มี สูงมากก็มี เหมือนไม่ต้องปลงพระเกศา มีพระศกขมวดเป็นคล้ายก้นหอยแบบทักษิณาวัฏ อยู่จนถึงพระองค์นิพพาน แต่นั้นจึงมีพระพุทธรูปผิดจากพระสาวก โดยฝีมือนายช่างจะได้รู้ว่าใครเป็นใครจำได้แม่นยำ

พระศกนี้จึงเป็นที่รู้จักกันทั่วๆ ไป เกศอื่นๆ ก็มีเหมือนกันโดยทั่วๆ ไป ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ แต่พระเกศของหลวงพ่อวัดไร่ขิงถูกเสริมแต่งมาหลายหนหลายครั้ง สมัยหลวงพ่อใช้ ปติฎฺโช เจ้าอาวาส

รูปที่ ๕ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๕๕-๒๔๗๗ ได้ให้ช่างแต่งพระพักตร์และพระเกศใหม่ พระเกศเก่าของหลวงพ่อที่นำออกได้แจกผู้มีศรัทธาแก่กล้าเท่าที่จะเห็นควรไปบ้าง เก็บไว้ที่วัดบ้าง สมัยนั้นดูจะไม่ค่อยมีผู้ต้องการเท่าไรนัก มีก็เพียงเก็บไว้ธรรมดา นอกจากผู้มีศรัทธาแก่กล้าเท่านั้นนำไปเคารพบูชา อยู่ตามบ้านคนละเกศสองเกศ บางคนไม่ยอมเก็บไว้ให้ผู้อื่นไปบูชาสักการะ เหลือมาถึงเจ้าอาวาสรูปที่ ๘ มี ๓๖ เกศ มีตระกูลหลีค้า นำไปบูชา ๕-๖ เกศ มอบให้ลูกหลานไปบูชาสักการะ ปาฏิหาริย์ไปเสียบ้างอยู่กับตัวบ้าง

หลานตระกูลหลีค้าคนหนึ่งมีพระเกศหลวงพ่อเพียงเกศเดียว พระอื่นๆ ไม่มีติดตัว ขับรถไปทางเชียงใหม่ หรือเชียงรายจำไม่ถนัด บังเอิญไฟรถดับ ก็เบรครถกระทันหัน รถเสียหลักกลิ้งลงจากพื้นถนน ลงสู่ที่ต่ำประมาณ ๒๐ เมตรเห็นจะได้ ถึงพื้นล่างรถไปตั้งอยู่พอดี ไฟก็ติดอย่างเดิม คลำตามเนื้อตัวไม่เป็นไร ขัดยอกบ้างเล็กน้อย หมดทางที่จะนำรถขึ้น ต้องหาทางขึ้นพ้นที่นั้น แล้วติดต่อนำรถยกมายกขึ้นด้วยความยากลำบาก น่าอัศจรรย์ที่ตัวเขาไม่เป็นอะไร รถก็เสียหายไม่มาก เป็นอภินิหารเสมือนตายแล้วเกิดใหม่ เป็นชีวิตที่น่าตระหนกตกใจที่สุดเท่าที่เคยผ่านมา

พระเกศหลวงพ่อได้นำมาผสมผงทำพระผงทุกชนิดของวัดไร่ขิง และผสมผงบรรจุพระบูชาทุกองค์เช่นกัน พระเกศหลวงพ่อใครมีไว้บูชาควรถนอมให้ดีที่สุด ไม่มีที่วัดไร่ขิงอีกแล้ว นอกจากที่ผสมผงทำเป็นรูปพระผงทุกชนิด หรือพระโลหะมีผงบรรจุเท่านั้น ใครมีติดตัวไปก็มีคุณภาพไม่ผิดกับผู้มีพระเกศติดตัวไป เป็นที่ยอมรับของผู้มีพระเช่นนี้ มีประสบการณ์มาแล้วเป็นอย่างดี

บนบวชพระ ๑ พรรษา

สิ่งศักการะบูชา ในบางโอกาสเห็นเพียงผล แต่จะสาวไปหาเหตุให้ชัดแจ้งแน่นอนเป็นของยาก จะไม่เชื่อผลก็ปรากฏให้เห็นแล้ว แต่จะหาเหตุว่าทำไมจึงเป็นไปได้ทำให้ปรากฏผลดังนั้น หาเหตุตรงนี้ยังไม่ได้ อาจเพราะความละเอียดอ่อนไม่พอเกี่ยวทางปัญญา หรือมีคุณธรรมที่จะให้ถึงขั้นรู้เหตุผลนั้น ยังไม่ถึงขั้นที่จะรู้ จึงอยู่ในลักษณะผิวเผินปฏิเสธไม่ได้ว่าไม่มีหรือเป็นไปไม่ได้ที่จะยอมรับอย่างไม่น่าเชื่อ ผลปรากฏยืนยันแล้ว เพียงแต่จะค้นคว้าเหตุที่มาไม่ได้ ไม่ใช่อยู่ในวิสัยจะหยิบยกมากล่าวอ้างให้ผู้อ่านเห็นชัดจึงฟังเพียงเล่าและนำมาติดต่อข้อความให้อ่าน มองในแนวการเคารพหลวงพ่อมากก็จะมีผู้ให้ทัศนะเชียร์หลวงพ่อหรืออะไรทำนองนี้ มองในแนวเหตุผลที่ยังจับไม่ถูกเพราะลึกซึ้งเกินไปก็อาจทำให้ลังเลใจ พูดให้ชัดเจนคนยังมีกิเลสจะสันนิษฐานใดๆ อาจไปในแนวความคิดของตัวเอง บางครั้งมีเหตุผล บางครั้งอาจไม่มีเหตุผล ได้ทั้งนั้น แต่เมื่อเรื่องผ่านโสตประสาทแล้ว ก็ไม่อาจหยุดยั้งอยู่ได้ ต้องเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรผ่านสายตาของผู้อ่าน แล้วแต่ใช้เชิงปัญญาในแนวไหน น่าจะมีความแตกฉานบ้างไม่มากก็น้อย สำหรับผู้มีญาณพิเศษถึงขั้นรู้จริงค่อนข้างละเอียดอ่อน เพียงพอสมดุลกับเรื่องไม่มีทางอื่นที่พิเศษกว่านี้

การอธิษฐานขออำนาจบารมีหลวงพ่อวัดไร่ขิงให้ช่วยนั้นทำด้วยศรัทธาเชื่อ มั่นใจ (สมาธิ) แน่วแน่ไม่รวนเร แม้เพียงได้ยินชื่อหลวงพ่อก็จริง แต่มิทราบว่าอยู่ทางทิศไหน ทราบว่าหลวงพ่อ "ศักดิ์สิทธิ์"

อธิษฐานขอให้พบหมอโบราณสมุนไพรที่จะรักษาโรคโปลิโอให้ลูกชายวัย ๒ ขวบ ขอหลวงพ่อช่วยให้พบหมอรักษาหายครบบวชจะมาบวชถวายหลวงพ่อ ๑ พรรษา

ใครจะนึกว่าโรคโปลิโอจะหายได้ง่ายๆ หมออยู่ไกลถึงสิงห์บุรี จะพบหรือไม่ก็มิทราบ เสี่ยงดวงไปตามคำเขาบอกว่าหาย แม่บ้านที่มีลูกเป็นโปลิโอนี้อยู่ที่ธนบุรี รักษาหมอมามากก็ไม่หาย พอทราบว่าหมอโบราณสมุนไพรอยู่จังหวัดสิงห์บุรีรักษาหาย ไม่แน่ใจจะพบไหม ทราบว่าหลวงพ่อวัดไร่ขิงศักดิ์สิทธิ์ อธิษฐานขอให้พบหมอและช่วยรักษาให้หายดีจะบวชถวายหลวงพ่อเมื่ออายุครบบวช ๑ พรรษา ทั้งๆ ที่ไม่รู้จักหลวงพ่ออยู่วัดไหน ทางไหน เขาเช่ารถแท็กซี่ไปพบหมอสมุนไพรและรักษาจนหายดี ดูแล้วไม่น่าเชื่อโรคโปลิโอจะหาย เล่าให้ใครฟังเขาก็แสดงอาการไม่เชื่อ แต่ตัวบุคคลเป็นหลักฐานอยู่ จึงพากันยอมเชื่อและผู้ป่วยโรคโปลิโอก็มาบวชที่วัดไร่ขิง ๑ พรรษา ปี ๒๕๓๖ ทั้งๆ ที่ไม่เคยไหว้หลวงพ่อในพระอุโบสถ เพียงยกมือพนมอธิษฐานเท่านั้น น่าอัศจรรย์อย่างไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ ไม่น่าเป็นไปได้ก็เป็นไปแล้ว จะว่าโดยบังเอิญก็ใช่ที่ เพราะไปพบหมอโบราณใช้สมุนไพรรักษาหายได้ ซึ่งผู้เป็นโรคนี้มักพิการตลอดไปเกือบทุกราย มีพิเศษเห็นรายนี้

เมื่ออายุครบบวชแม่ได้นำมาบวชจำพรรษาที่วัดไร่ขิง ปี ๒๕๓๖ นี้เอง ขณะเขียนมิได้ขออนุญาตนำชื่อมาลงด้วย ส่วนหลักฐานคงมีอยู่ที่วัดเรียบร้อย ทุกอย่างย่อมมีทั้งเหตุทั้งผล ที่หาเหตุมิได้เพราะความรู้ยังไม่สมดุลกับเหตุนั่นเอง

พระหลวงพ่อช่วยชีวิต

ปัจจุบันนี้มีพระรูปเล็กๆ ขนาดติดตัวไปทุกหนทุกแห่ง ตามแต่ตั้งใจอธิษฐานเอาตามปรารถนา จะให้ช่วยอย่างไรก็ตามแต่จะปรารถนา ส่วนใหญ่มักจะให้หลวงพ่อนั้นๆ ช่วยคุ้มครองป้องกันให้ปลอดภัยในที่ทุกสถาน ในบางวัดต่างบอกทั่วๆ ไปว่า คุ้มครองป้องกันภัยอุปัทวันตรายต่างๆ บางท่านคุยว่ามีพระดีเชื่อถือในทางป้องกันวิเศษยกนิ้วให้ได้เลย บางคนมีพระองค์เดียว บางคนมีมากองค์ก็มีทำแบบสังวาลคล้องเฉวียงบ่ามากองค์ก็มีที่มีเบญจภาคพร้อมด้วย มีคำกลอนท่องคล้องจองว่า

สมเด็จบางนางหนาท่านว่าไว้ พระรอดหนุ่มหนีกในคล้ายสีผึ้ง
ผงสุพรรณดินกลองต้องตาตรึง ซุ้มกอซึ้งแสมขามงามจับตา

บางท่านมีพระมากก็จริงแต่ยังถูกฆ่าตาย เหตุอย่างนี้มิใช่พระไม่คุ้มครอง น่าจะสืบมาเพราะกรรมเก่ามากกว่า เคยมีเวรกรรมกับ ผู้นั้นมาแต่ครั้งก่อน เพราะได้เคยฆ่าเขาไว้ เขาจึงตามฆ่าใช้หนี้กรรมเวรกันและกัน บางทีกรรมเก่ายังให้ผลไม่ทัน ก็อาจเป็นกรรมปัจจุบันแรงกว่าก็ให้ผลก่อน เพราะกรรมปัจจุบันแรงกว่า ก็ใช้หนี้กรรมนั้นไปก่อนโดยมิต้องสงสัย

ทุกคนทำกรรมใดไว้เขาต้องรับผลกรรมนั้นไม่ช้าก็เร็ว นอกจากผลกรรมดีได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ก่อน ถือว่าหมดกรรม เพราะไม่มีกรรมจะสืบต่อไป คือหมดกิเลสแล้วไม่เกิดอีกสิ้นภพสิ้นชาติ เพียงภพที่เป็นอยู่นี้เท่านั้น พอสิ้นชีวิตก็นิพพานกรรมเวรใดจะให้ผลได้เล่า ผู้ที่

ได้บรรลุมรรคผลต่ำจากพระอรหันต์ต้องเกิดอีก ก็ยังต้องรับผลกรรมอีกแน่

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า ผู้ใดทำกรรมใดไว้ เขาต้องรับผลกรรมนั้นก่อนเสมอไม่เร็วก็ช้าและนั่นต้องกรรมที่เจตนาเท่านั้น ดังพระดำรัสของพระพุทธเจ้าตรัสว่า เจตะนาหัง ภิกขะเว กัมมัง วะทามิ ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเจตนาว่า "เป็นกรรม"

อันที่จริง ผู้มีรูปจำลองของพระพุทธเจ้าติดตัวไว้ไปไหนๆ จักคอยเตือนสติ ขณะจะทำสิ่งไม่ดี จะได้ห้าม "อย่าทำ" เพราะจะทำให้เสียหาย ขาดเมตตาธรรม จักทำให้หยุดได้ ไม่มีโทษเสียหายเกิดขึ้นแก่ตัวและส่วนรวมทั่วๆไป หรืออาจทำจิตให้เชื่อมั่นเกิดสมาธิแน่วแน่ประเภทได้ฌานโลกีย์แบบพระเทวทัต ก็ทำให้เกิดศักดิ์สิทธิ์ได้เหมือนกัน ทั้งๆ ที่ไม่เคยมีเวรกรรมกับผู้นั้นๆ หรือว่าเวรกรรมยังไม่ถึงขั้นให้ผล เขาอาจปลอดภัยต่อสิ่งที่ผู้อื่นจะมาทำร้ายก็ได้

ผู้ที่มีประสบการณ์ คงจะไม่คิดเรื่องเวรกรรมอาจคิดว่าเพราะมีหลวงพ่อวัดนั้นวัดนี้คุ้มครองก็ได้ เพราะมีหลวงพ่ออยู่ที่ตัวนี่ จะคิดเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร ต้องคิดว่าหลวงพ่อช่วยแน่ๆ แล้วแต่ขณะมีประสบการณ์หลวงพ่อวัดไหนอยู่ที่ตัว ก็ต้องเข้าใจว่าหลวงพ่อวัดนั้นแหละได้ช่วยตัวให้ปลอดภัยครั้งนี้

เรื่องอย่างนี้น่าจะเล่าสู่กันฟังสักเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับหลวงพ่อวัดไร่ขิง ผู้ใดจะเข้าใจว่าเป็นเวรกรรมหรือหลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์ก็แล้วแต่จะสันนิษฐานตามถนัด เรื่องนี้เกิดจากหญิงผู้เฒ่าคนหนึ่งบ้านอยู่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในเวลาไม่นานมานี้

มีผู้เฒ่าเป็นหญิงอายุประมาณ ๘๐ ปีเศษๆ บ้านอยู่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้มาเช่าพระรูปหลวงพ่อวัดไร่ขิงไปจะนำไปฝากหลานๆ ทางบ้าน ก่อนจะนำหลวงพ่อวัดไร่ขิงไปนั้นได้เล่าเรื่องให้หลายคนที่ศาลาพระเครื่องวัดไร่ขิงฟังว่า หลานเขาได้รับผลมากับตัวเองพูดเชิงตลกว่า ความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อพูดคุยกับใครๆ ได้เลย เพราะหลานเขามีประสบการณ์มากับตัวเองไม่นานนี้ ความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อทำให้หลานเขาปลอดภัย หลานเขาได้นั่งในรถบีเอ็มเป็นรถของเขาเองกับเพื่อนอีก ๒ คน รถเกิดชนกัน ถึงกับซ่อมใช้อีกไม่ได้ เพื่อน ๒ คนตายหมด ส่วนหลานเขาไม่เป็นอะไร ออกจากรถได้มีเจ็บบ้างเล็กน้อย

น่าแปลกและอัศจรรย์ ใครๆ เห็นสภาพรถพูดกันว่าไม่น่ารอดมาได้ พร้อมกับถามขึ้นว่า มีพระดีวัดไหนคุ้มครองถึงรอดตายได้ เขาบอกไปว่า พระหลวงพ่อวัดไร่ขิง นครปฐม

พระหลวงพ่อวัดไร่ขิงได้ประกอบพิธีในพระอุโบสถไร่ขิง จะทำครั้งไหนก็ตาม เมื่อพระทำพิธีกลับหมด ก็อาราธนาหลวงพ่อเจริญสมาธิภาวนาถึงตลอดรุ่งเช้าทุกครั้ง สังเกตผู้เฒ่านำไปฝากหลานอย่างละหลายๆ องค์ เห็นเป็นพระหลวงพ่อนำไปชนิดละหลายๆ องค์ เรื่องนี้ขอให้ท่านผู้อ่านพิจารณาเองตามชอบ ที่เกิดเรื่องในเขตพระนครศรีอยุธยานั้น เพราะเจ้าของรถไม่มีเวรกรรมหรือหลวงพ่อวัดไร่ขิงคุ้มครองก็ตามถนัดแต่จะคิดเถิด...

เหรียญปราบฮ่อ อัลปก้า*

มีนักเล่นพระท่านหนึ่งเสนอแนะว่า เหรียญอัลปก้าแบบปราบฮ่อชนิดนี้มีจำนวนมาก คุมราคาไม่ได้จึงไม่นิยม น่าจะได้ประโยชน์น้อยก็เป็นได้ ควรทราบประวัติเหรียญอัลปก้าคร่าวๆ ในหนังสือหลายฉบับลงประวัติปราบฮ่อไม่กล่าวถึง อาจมีมากหรืออย่างไรไม่ทราบ ที่ท้องตลาดไม่กล่าวถึง

เท่าที่ทราบพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หลังจากรับสั่งทำเหรียญเงินปราบฮ่อ พระราชทานให้นายทหารผู้ใหญ่ ซึ่งออกปราบฮ่อ ๓ ครั้ง จุลศักราช ๑๒๓๙, ๑๒๔๗, ๑๒๔๙ พ.ศ. ๒๔๒๐, ๒๔๒๘, ๒๔๓๐ ปีทำเหรียญพระราชทาน ๒๔๓๑ นั้นแล้ว

ทรงให้สร้างเหรียญอัลปก้า เพื่อพระราชทานทะแกล้วทหารที่ไปปราบฮ่อนั้นด้วย แต่แม่พิมพ์จะชำรุดหรือเหรียญจำนวนมากหรืออย่างไรไม่ทราบ ตรัสสั่งให้ทำในต่างประเทศ ดูเหมือนจำนวนล้านเหรียญเศษ (หนึ่งล้านหกแสนหกหมื่นหกพันแปดสิบเอ็ดเหรียญ)

ขณะเหรียญที่รับสั่งทำต่างประเทศยังสร้างไม่เสร็จ พระองค์ก็เสด็จสวรรคต (ร.ศ.๑๒๘-พ.ศ.๒๔๕๓ โดยประมาณ) เหรียญก็ถึงประเทศไทยในปลายปีนั้นเอง ทราบว่าได้เข้าพิธีในพระอุโบสถพระแก้วแล้วนำออกแจกในงานออกพระเมรุ งานถวายพระเพลิงพระบรมศพ

---

* อัลปก้า เป็นโลหะวัตถุชนิดหนึ่งที่นำมาใช้หล่อเหรียญรุ่นปราบฮ่อ

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้นแล้ว ยังเหลือเหรียญอีกมาก ขนย้ายบ้าง มีผู้รับไปบ้างหลายแห่งด้วยกัน

ทางวัดไร่ขิงรับซื้อบ้าง มีผู้ถวายบ้าง ลงอักขระขอม คำว่า "រៃ" ย่อมาจาก คำว่า "រៃខិង" มอบถวายหลวงพ่อ "อุตตมะ" วัดวังกะวิเวการาม อ.สังขละ จ.กาญจนบุรี และหลวงพ่อเปิ่นวัดบางพระ อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เจริญสมาธิภาวนา และกราบอาราธนาหลวงพ่อวัดไร่ขิงด้วยตลอดคืน เป็นเวลา ๒ คืน และ ๒ ครั้ง

เหรียญปราบฮ่อเป็นที่ทราบว่าศักดิ์สิทธิ์ มีผู้เคารพนับถือเลี่ยมแขวนคอ ถูกยิงถูกเหรียญแต่คนไม่เป็นอะไรเลย ทางวัดไร่ขิงนำมอบผู้สร้างมูลนิธิ "หลวงพ่อวัดไร่ขิง" และมูลนิธิ "เมตตาประชารักษ์" เหรียญอย่างเดียวกันมี ๒ ชนิด ชนิดสีดำไม่ล้าง ชนิดเนื้อเหลืองล้างด้วยน้ำยา คุณภาพเหมือนกัน

มูลนิธิเมตตาประชารักษ์ ดอกผลใช้กับคนไข้ไม่มีเงินให้ค่ายาปีละสองแสนสี่หมื่นบาท ส่งหมอพยาบาลพนักงานเจ้าหน้าที่เรียนจบแล้วมาทำงานที่โรงพยาบาลนี้ และค่าเครื่องมือต่างๆ มูลนิธิหลวงพ่อวัดไร่ขิง ดอกผลใช้แบบเอนกประสงค์ ใช้ได้ทั้งในวัดและนอกวัดในกิจกรรมเพื่อการศึกษาและสาธารณประโยชน์ทั่วประเทศ ตามที่คณะกรรมการจะเห็นชอบร่วมกัน

เหรียญปราบฮ่อชุดนี้หมดแล้ว ท่านก็ไม่ต้องไปหาที่ไหน เพราะทำในนามกองกษาปณ์ ทำมีขอบคล้ายเหรียญเงินแบบนี้ หมดรุ่นแล้วใครจะทำอีกไม่ได้แล้ว เพราะหมดสมัย เหรียญนี้ถึงเมืองไทยจนถึง

บัดนี้เป็นเวลา ๘๖ ปี (พ.ศ. ๒๔๕๓ ร.ศ. ๑๒๘) จะไม่เหมือนเหรียญทั่วไปที่ทำสมัยนี้ ในที่อื่นมีบ้างเล็กน้อย คงมีมากที่วัดไร่ขิงนี้เท่านั้น เฉพาะเหรียญเงินแท้มีราคาเป็นแสน ที่เป็นทองคำเขาก็ว่ามี มีผู้พูดว่าราคาเป็นล้าน จริงหรือไม่จริงถามผู้พูดเอง ทางนี้ไม่ยืนยัน เพราะมีน้อยราคาจึงแพง ท่านจงดูในขณะเปิดพิพิธภัณฑ์วัดไร่ขิงนั้นเถิด อย่างน้อยท่านก็ได้ของเก่าไว้อยู่ในครอบครอง เป็นสมบัติให้ลูกหลานเหลนได้ชมของเก่านานปี

ผู้ทำบุญมูลนิธิทั้งสองนี้ประเภทใดประเภทหนึ่งเงิน ๕๐๐.๐๐ บาท ขึ้นไป จะได้ ๑ เหรียญทำมากก็ได้มาก หมดแล้วก็เลิกกัน จะทำขึ้นอีกไม่ได้แล้ว ถ้าจะไม่ต้องการแบบนั้น ก็คอยดูในพิพิธภัณฑ์หลวงพ่อวัดไร่ขิง เปิดในปีไม่เกิน ๒๕๔๑ หรือเร็วกว่านี้แน่นอน

วัดไร่ขิง

๒๕๔๐

หลวงพ่อฯ คุ้มครอง
ให้รอด-ปลอดภัย ถึง ๓ ครั้ง

ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๓๕ - ๒๕๓๖

ครั้งที่ ๑

เหตุเกิดที่หน้าสถานีอนามัยวัดเทียนดัด ขณะที่ข้าพเจ้านั่งซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์รับจ้างไปกับลูกเพื่อนำเงินจำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท ไปชำระหนี้ ได้มีรถปิคอัพสีขาว แล่นตัดหน้าอย่างกระชั้นชิด ทำให้มอเตอร์ไซด์ที่นั่งไปเสียหลักล้มลง คนขับมอเตอร์ไซด์บาดเจ็บ และมอเตอร์ไซด์เสียหาย แต่เป็นที่อัศจรรย์อย่างยิ่งที่ตัวข้าพเจ้ากับลูกเหมือนมีใครมาอุ้มประคองไว้ให้ไม่ล้มตาม และยืนอยู่บนถนนอย่างปลอดภัย รวมทั้งเงินที่นำไปก็มิได้เสียหายไปไหน ยังอยู่ครบถ้วน

นับว่าเป็นที่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง ในขณะที่เกิดเหตุนั้นข้าพเจ้าระลึกถึงแต่หลวงพ่อที่ห้อยอยู่ในคอ ซึ่งเป็นเหรียญหลวงพ่อ ภ.ป.ร.รุ่นสร้างโรงพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ข้าพเจ้าแขวนติดตัวไว้เป็นประจำ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ ข้าพเจ้ารอดปลอดภัยจากอันตรายด้วยบารมีเมตตาของหลวงพ่ออย่างแน่นอน

ครั้งที่ ๒

เหตุเกิดข้างกำแพงสนามกอล์ฟหน้าสวนสามพราน เวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ หลังจากขายน้ำเต้าหู้เสร็จก็เดินทางจะกลับบ้าน มีคนเมาขี่รถมอเตอร์ไซด์มาชนท้ายอย่างแรงโดยไม่รู้ตัว ทำให้รถจักรยานที่ข้าพเจ้าขี่มา พุ่งตรงเข้าไปหาเสาปูนขนาดใหญ่ ขณะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าต้องชนเสาแน่ ๆ ข้าพเจ้าได้อุทานเรียกออกมาว่า "หลวงพ่อช่วยด้วย" แล้วจึงล้มลง ก่อนที่รถจะชนเสาอย่างแรง ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าได้รับความปลอดภัย โดยมีความรู้สึกเหมือนมีใครมาผลักให้รถเบนพ้นจากการชนเสา ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าถ้ารถชนเสาคงได้รับความเสียหายและเกิดอันตรายแก่ร่างกายของข้าพเจ้าอย่างแน่นอน จึงนับว่าข้าพเจ้ารอดปลอดภัยด้วยอภินิหารและความเมตตาของหลวงพ่อที่ข้าพเจ้าเคารพศรัทธาซึ่งได้นำติดตัวและระลึกถึงท่านตลอดเวลา

ครั้งที่ ๓

เหตุเกิดที่ทางแยกสามพรานขณะนั่งซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์เพื่อไปทำธุระ มีรถปิคอัพขับแซงมาและเบียดมอเตอร์ไซด์ที่ข้าพเจ้านั่งมาล้มลงและตัวข้าพเจ้าเองก็ล้มกลิ้งไปพร้อมกับมอเตอร์ไซด์นั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเรียก อีหนูลุกขึ้น...อีหนูลุกขึ้น ชัดเจน ทำให้ข้าพเจ้าได้สติและรีบลุกขึ้นทันทีทำให้พ้นจากการถูกรถทับ ซึ่งหาก

ลูกขึ้นไม่ทัน ข้าพเจ้าคงได้รับอันตรายจากการถูกรถทับซ้ำอย่างแน่นอน ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจว่าเกิดจากอภินิหารในความเมตตาของหลวงพ่อฯ ที่ข้าพเจ้าเคารพบูชาและระลึกถึงอยู่ตลอดเวลาอย่างไม่ต้องสงสัย

จากคำบอกเล่าของ นางวันเพ็ญ จีนถนอม
บ้านเลขที่ ๘/๒๑ หมู่ ๔ ต.ท่าตลาด
อ.สามพราน จ.นครปฐม
ผู้ประสพเหตุการณ์

<u>หมายเหตุ</u> เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๓๖ ยังมีตำหนักทรงหลวงพ่อไร่ขิงอยู่ใกล้ ๆ วัด หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ประสพอุบัติเหตุครั้งแรก ได้เดินทางเข้าไปที่ตำหนักทรงโดยที่ยังไม่มีใครทราบเหตุ หลวงพ่อกำลังอยู่ในทรง หลวงพ่อก็ถามทันทีว่า “เป็นไง เมื่อวานเกือบแย่ละซี” ทำให้ข้าพเจ้างงเพราะเรื่องนี้ ยังไม่มีใครรู้เรื่องเลย แต่หลวงพ่อรู้ได้อย่างไร ข้าพเจ้าได้ตอบหลวงพ่อไปว่า “หลวงพ่อช่วยไว้ใช่ไหมเจ้าคะ ? และหลวงพ่อยังตอบกลับมาว่า “ไม่ช่วยแล้วใครจะช่วยล่ะ” ซึ่งนับเป็นเรื่องอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง

วันเพ็ญ จีนถนอม

พุทธศาสนสุภาษิต

โย ปุพฺเพ กตกลฺยาโณ   กตตฺโถ นาวพุชฺฌติ
อตฺถา ตสฺส ปลุชฺชนฺติ   เย โหนฺติ อภิปตฺถิตา.

ผู้ใด อันผู้อื่นทำความดี ทำประโยชน์ให้ในกาลก่อน แต่ไม่รู้สึก (คุณของเขา), ประโยชน์ที่ผู้นั้นปรารถนาย่อมฉิบหาย.

ขุ. ชา. สตฺตก. ๒๗/๒๒๘.

โย ปุพฺเพ กตกลฺยาโณ   กตตฺโถ มนุพุชฺฌติ
อตฺถา ตสฺส ปวฑฺฒนฺติ   เย โหนฺติ อภิปตฺถิตา.

ผู้ใด อันผู้อื่นทำความดี ทำประโยชน์ให้ในกาลก่อน ย่อมสำนึก (คุณของเขา) ได้ ประโยชน์ที่ผู้นั้นปรารถนาย่อมเจริญ.

ขุ. ชา. สตฺตก. ๒๗/๒๒๘.

คาถาหลวงพ่อวัดไร่ขิง

ถ้าโง่เกิดมี เรานี้เกิดมา
ถ้าโง่หายหน้า เราหนาไม่มี

การศึกษา คือ หน้าที่สำคัญที่สุดในชีวิต
การศึกษา คือ ยาวิเศษแก้โรคโง่
การศึกษา คือ อาหารบำรุงสมอง
การศึกษา คือ การเรียนรู้ประสบการณ์
การศึกษา คือ การพัฒนาชีวิต
การศึกษา คือ อาภรณ์เลิศประดับตัว
การศึกษา คือ ขุมทรัพย์แสวงหาประโยชน์
การศึกษา คือ การลงทุนเพื่อค้ากำไรชีวิต
การศึกษา คือ ประทีปส่องทางดำเนินชีวิต
การศึกษา คือ ทางเดินสู่ความสงบ

แสงสว่างกว้างไกล คือดวงอาทิตย์
แสงสว่างทางชีวิต คือการศึกษา

...เสียงกระซิบเตือนชาวพุทธ...

	บัดเดี๋ยวนี้	มักมีเรื่อง	ที่น่าแปลก
	วิธีแหก	นัยน์ตาชน	คนฉลาด
	เข้าซึมแทรก	แหวกชุมชน	กลุ่มอำนาจ
	ให้ระบาด	เชิงร้าวแตก	แยกชุมชน
	ในทุกด้าน	การเป็นอยู่	หมู่มนุษย์
	บริสุทธิ์	หรืออย่างไร	ฉันไม่สน
	ทำอย่างไร	ให้แตกกัน	ฉันจะทน
	ยอมเสียผล	ให้เงินหว่าน	ให้ซ่านใจ
	นอกจากนี้	มีบทบาท	ในหมู่พระ
	ได้จังหวะ	เข้าแทรกแซง	ให้หวั่นไหว
	ใช้วิธี	วัสสการ	ชำนาญใน
	ตรงจุดไหน	พอจะสอด	จนวอดวาย
(๑)	ยุชาวบ้าน	กับชาววัด	ให้ขัดกัน
	ถือสำคัญ	อันดับหนึ่ง	พึงขวนขวาย
(๒)	หาช่องโหว่	เจ้าอาวาส	แล้วทำลาย
	ตั้งจุดหมาย	ให้เสียชื่อ	ระบือดัง
(๓)	ยุลูกวัด	ให้ขัดกับ	เจ้าอาวาส
	แล้วประกาศ	รวมพวกไล่	ได้สมหวัง
(๔)	เจ้าอาวาส	หากเข้มแข็ง	แรงพลัง
	รวมกลุ่มตั้ง	ยิงปืนรัว	ให้กลัวเลย
(๕)	หาแง่ยุ	และส่งเสริม	พระผู้ใหญ่
	ให้ผิดใจ	ระแวงกัน	ขั้นเปิดเผย
	ไม่ปรองดอง	สามัคคี	เช่นที่เคย
	ต่างเฉลย	ความชั่วร้าย	ทำลายกัน
	เจ้าอาวาส	นักปกครอง	อย่ามองเฉย
	เรื่องเปิดเผย	ใช่เพียงเล่า	เขย่าขวัญ
	แผ่ไปทั่ว	ในทุกศาสน์	ควรรู้ทัน
	เพื่อนใกล้กัน	ถูกทำลาย	มากมายเอย...

ประวัติและตำนาน หลวงพ่อวัดไร่ขิง